

SERGE BRUSSOLO

DESTROY

LUCMAN

Editor: **Lucian BORLEANU**
Redactor: **Dan OGREZEANU**
Coperta: **Mona SANDU**
Tehnoredactare: **Dragoș DUMITRESCU**

Copyright © EDITIONS DENOËL 1987

Titlul original:
PROCÉDURE D'ÉVACUATION IMMÉDIATE DES MUSÉES FANTÔMES

Translation Copyright © **Editura Lucman, 2005**

Toate drepturile pentru ediția de față sunt rezervate
Editurii Lucman.

Reproducerea parțială sau integrală a textului
fără acordul editurii este interzisă și va fi pedepsită
conform legilor în vigoare.

Comenzile pot fi trimise pe adresa editurii:

Editura Lucman

București, Str. Miron Costin nr. 19, Sector 1

Telefon/fax: 021.222.53.17

e-mail: comenzi@lucman.ro

www.lucman.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BRUSSOLO, SERGE

Destroy / Serge Brussolo; trad.: Nicolae Baltă;
ed. Lucian Borleanu. - București: Lucman, 2005
ISBN: 973-723-106-6

II. Baltă, Nicolae (trad.)
I. Borleanu, Lucian (ed.)

821.133.1-31=135.1

SERGE BRUSSOLO

Destroy

Traducere
de
Nicolae BALTĂ

EDITURA LUCMAN

PARTEA ÎNTÂI

1

Georges observă propria imagine oglindită în sticla prăfuită a ferestrei. Transparentă și lipsită de densitate, are ceva fantomatic. Fața zbârcită, învăluită de păr alb, pare mumificată în adâncul unei coame de leu albinos. Georges Sarella își trece mâna înmănușată peste obraji. Firele argintii ale bărbii de trei zile scot un sunet ciudat sub bumbacul imaculat. Dedesubt e gâtul, brăzdat de tendoane, ca un acordeon din piele fleșcăită.

„Moșneag“, murmură domol Georges, retrăgându-se în penumbra apartamentului părăsit.

Pe stradă aleargă oameni înfuriați. Din când în când, aruncă în fațadele clădirilor unelte grele – chei franceze, ciocane, clești – care ricoșează pe beton sau sparg ultimele geamuri încă întregi.

La capătul aleei, preoți răspopiți înalță un rug pe care îngrădesc frigidere, televizoare, pâna și prăjitore de pâine.

— Moarte mediumilor! urlă oamenii înfuriați. Jos cu vrăjitoria! Vrem slujbe pentru adevărații profesioniști!

Un grup purtând banderole înaintează ceremonios pe urmele aruncătorilor de ciocane.

„Mun-ci-tori ca-li-ficați!“ scandează manifestanții. „Mun-ci-tori cu a-tes-tat!“

Preoții răspopiți aprind mănunchiurile de vreascuri puse sub televizoare. Rămurelele trosnesc răspândind un fum negru, care rămâne la nivelul pământului.

— Fiilor! Fiilor! strigă un preot, ridicându-și brațele. Voi, care mai trăiți în aceste clădiri, vă conjur, apelați la serviciile de depanare recunoscute de Biserică! Asigurați-vă că lucrătorii care vă intră în casă au prinsă la vedere pe salopetă medalia binecuvântată a arhiepiscopiei! Doar această precauție vă va feri de păcatul de a recurge la un complice al diavolului. Cereți ca fiecare ladă cu unelte să poarte pecetea Bisericii! Nu vă compromiteți mântuirea utilizând serviciile de întreținere ale diavolului!

Georges strânge din dinți. Vandalii îi provoacă frică. Se teme de fanatismul lor și de atașamentul naiv pe care îl manifestă față de tehnicile vechi.

— O pană care nu poate fi remediată de o cheie franceză este lucrarea lui Satan! continuă să vocifereze omulețul în sutană înverzită. Ardeți obiectele pe care nu le-a putut repara șurubelnița sau ciocanul, fiindcă sunt posedate! Adevăr zic vouă: temeți-vă de pene, fiindcă ele sunt adesea semnul unei infestări diabolice!

Flăcările rugului modest fac să sfârâie carcasele plastificate ale ecranelor video. Un miros de plastic ars se înalță de-a lungul fațadelor.

Depanatorii șomeri mai aruncă alte unelte la întâmplare pentru a-și manifesta nemulțumirea și, în sfârșit, preoții dau semnalul de plecare, iar coloana se îndepărtează, lăsând în urma ei rugul care deja începe să se stingă.

Georges răsuflă ușurat. Preț de o clipă, se temuse ca fanaticii să nu atace locuințele pentru a-i evangheliza pe ultimii locatari rămași.

Pe măsură ce îi crește notorietatea, se teme din ce în ce mai mult ca într-o bună zi să nu fie linșat de vreuna din cetele acestea descreierate care rățăcesc pe străzi de la sfârșitul războiului încoace, anatemizând în stânga și-n dreapta.

E străbătut de un fior și se înfășoară într-o pătură. În ciuda vârstei înaintate, are un trup energic. Mănușile de bumbac alb

care-i protejează mâinile contrastează ciudat cu salopeta peticită. Înțolit astfel, seamănă cu un instalator deghezizat în majordom... sau invers. De fiecare dată când se vede într-o oglindă, se gândește imediat la animalele acelea din desenele animate de odinioară – șoareci sau rățoi antropomorfi – care purtau întotdeauna pe mâinile cu patru degete mănuși albe. Dar nu este de fapt și el un individ hibrid? Un soi de eroare inexplicabilă? În acvariu, țestoasele-talisman se agită cu disperare. Georges se încruntă, alarmat și se apropie prudent de bocalul din care se înalță o miasmă de mlaștină. Animalele se mișcă zgâriind sticla. Carapacele lor sunt tari și negre, cadrilate ca niște grenade. Par prea grele, prea groase pentru lighioanele mărunte pe care le conțin.

Georges trage sertarul micului gheridon pe care se află acvariul. După cum se aștepta, înăuntru găsește un manual de creștere a țestoaselor, o cutie cu hrană uscată și... un stetoscop.

În fiecare apartament în care s-a adăpostit în cursul ultimelor luni, s-a întâmplat la fel: în sertar se aflau hrana, manualul și stetoscopul! Fără îndoială însă că acestea făceau parte din panopia completă a fericitului proprietar de țestoase-talisman.

Apucă instrumentul, își vâără biluțele nichelate în urechi și prinde între degetul mare și arătător discul rece al amplificatorului. Extrem de încet, lipește microfonul de spinarea celei mai mari dintre cele trei țestoase. Un zgomot înăbușit se propagă de-a lungul tubului de cauciuc roșu. O pulsație... sau mai curând șuieratul unei marmite sub presiune. Ca un clocot interior încercând să găsească ieșirea printr-o supapă.

Georges se descotorosește de stetoscop și se retrage în grabă spre baie. Cunoaște fenomenul și preferă să fie prudent, chiar dacă trebuie să aștepte o oră așezat pe capacul W.C.-ului.

Străbate apartamentul răvășit, unde ușile larg deschise ale dulapurilor dezvăluie rafuri pline de veșminte prăfuite. Șifonierele

gem de mantouri zdrențuite și de rochii mirosind de umezeală. Exodul, golind cartierul, multiplicase la nesfârșit decorul acesta de abandon precipitat. Marele val de plecări declanșate de propaganda serviciilor de IN-migrare a făcut restul.

Georges intră în baie și se sprijină de perete. Țestoasele se agită înnebunite în bocal, strivind cu ghearele nisipul umed și râcâind sticla.

Și deodată, explodează...

Toate trei în același timp, proiectând bucăți de carapace prin cameră.

Georges aude șuierând fragmentele solzoase care se împrăștie ca niște schije de grenadă și fac praf bibelourile. Acvariul s-a spart, aruncându-și cioburile printre bucățile de carapace dislocate. Canapeaua sfâșiată lasă să-i scape umplutura, iar mocheta a căpătat aspectul unei cârpe rupte de ghearele unei pisici. Peste tot, fragmentele de carapace au smuls din mobilă aşchii lungi de lemn. Odaia a fost năpădită de un miros pestilențial. Georges iese prudent din ascunzătoarea lui și se asigură dintr-o privire că nici o broască nu a supraviețuit. Tavanul e împrôșcat de pete sângerii și organele încă identificabile s-au împrăștiat peste tot. Câteva resturi de carapace îi scârțâie sub tălpi. E a treia oară când scapă cu viață după ce țestoasele-talisman au explodat. Nu știe ce anume provoacă moartea spectaculoasă a animalelor ăstora; poate o fermentație anormală a gazelor interne? Oricum, asemenea deflagrații organice sunt ucigătoare și în mai multe rânduri au fost găsiți femei și copii sfârtecați zăcând lângă un acvariu făcut cioburi.

Fenomenul ia o coloratură cumplit de ironică dacă te gândești că țestoasele de apartament joacă rolul animalelor-fetiș, al amuletelor vii despre care se consideră că alungă nenorocirile.

Georges oftează, camera de zi devastată dezgustându-l. Dacă nu ar fi atât de obosit, ar pleca din acest apartament și s-ar

apuca să-și caute altul. Sunt destule în blocul-turn, din care abia dacă mai sunt ocupate trei etaje.

Traversează camera, iese pe palier și se sprijină de balustrada scării. Cu urechile ciulite, pândește tăcerea, sperând în zadar să surprindă ecoul vreunei dispute sau urletele vreunei combine muzicale. Nu aude însă decât vântul care pătrunde prin ferestrele sparte.

Peste tot e la fel. De la încheierea ostilităților, cu zece ani în urmă, orașele au acest aspect fantomatic. Populația, redusă cu trei sferturi, nu mai e în stare să umple giganticele structuri urbane de odinioară.

În mod ciudat, supraviețuitorii, în loc să se adune laolaltă în mici comunități, au preferat să se împrăstie prin tot orașul mort, ca și cum orice vecinătate imediată ar purta în ea un germene de agresiune.

Georges strănută. Furnul ce se înalță din rug năpădește încetul cu încetul casa scărilor, umplând un etaj după altul cu o pâclă duhnind a plastic topit.

Georges ezită. Ar pleca în căutarea unui alt apartament gol, dar îi e frică să nu dea din nou peste un bocal cu țestoase bolnave, cărora va trebui să le supravegheze fermentația. Și apoi, toate apartamentele seamănă între ele. La început, se distra scotocind prin sertare, mototolind pe obraz chiloți de damă sau ciorapi de nailon negru, dar astăzi aceste ritualuri cam puerile nu mai trezesc în el nici o excitație.

Casa scărilor amplifică vociferările preotului răspopit postat la intersecție.

— Adevăr zic vouă, vă sfătuiesc: nu deschideți niciodată ușa unui depanator a cărui salopetă nu are pe ea pecetea arhiepiscopiei... Depanatorii eretici vor face din voi complicii demonului! Mai bine să trăiți fără curent electric decât în păcat!

Litania se revarsă, se înflăcărează. Vandalii nu stărnesc deloc aprecierea. În general, sunt considerați niște obscuranțiști retrograzi, predicând întoarcerea la caverne și renunțarea la energiile noi. Or, nimeni nu e dispus să renunțe la puținele resturi de confort care au supraviețuit conflictului. Nimeni!

Vandalii predică în pustiu și conștiința neputinței îi împinge uneori să comită acțiuni violente care fac numeroase victime. Oficial, pe capetele lor s-au pus recompense, dar serviciile guvernamentale nu depun nici un efort pentru a-i împiedica să facă rău.

Marea campanie de IN-migrare ocupă toate mințile și activitatea orașului este aproape exclusiv centrată pe acest proiect de exod subteran care, lună de lună, capătă o amploare tot mai mare.

Automat, Georges coboară câteva trepte. La fiecare etaj, ușile apartamentelor stau larg deschise. Locuințele sunt goale, iar în frigiderele închise zac provizii care putrezesc. Când au plecat, locatarii au lăsat totul pe loc; uneori chiar au pus simbolic cheile pe preșul de la intrare, cât se poate de la vedere. Unii, neputând lua nimic cu ei, s-au străduit să distrugă totul. Alții au preferat să mângălească mesaje ironice pe oglinzi:

Atenție, robinetul de la chiuvetă nu se închide bine.

Aveți grijă, oameni buni! Closetul e plin de gândaci...

Frazele acestea lapidare sunt ca o invitație de a ocupa locul gol. Un mod de utilizare pentru eventualii succesori. În majoritatea timpului însă, locuințele au rămas neocupate, pradă prafului și mucegaiului.

Georges ezită. Când mai prinde ceva curaj, merge să se bărbierească în al treilea apartament pe stânga, în baia familiei Courgeot, splendid dotată. Prânzul îl ia în primul pe dreapta, la familia Berthier, datorită mesei drăguțe de bistrou care tronează într-un colț al bucătăriei. Noaptea doarme la...

Toate astea sunt stupide. Agitația aceasta artificială nu va izbuti vreodată să umple goliciunea imobilului. Liniștea va fi întotdeauna prea apăsătoare, ecourile prea sonore.

Uneori, se întâlnește cu alți locatari ilegali, aflați în perpetuă mișcare, ca și cum ar fi crucial să te miști întruna ca să derutezi un eventual dușman.

Mai există totuși o populație sedentarizată, alcătuită în cea mai mare parte din familii sau din persoane vârstnice. Dintre acești „înărădăcinați“ își recrutează Georges clienții.

Se oprește pe palierul etajului doi și-și scoate capul pe fereastra spartă. Manifestanții au dispărut. Domul bisericii Grand-Pilier conturează o umbră cocoșată deasupra acoperișurilor. Georges se gândește că poate ar trebui să se ducă la lucru. Sunt trei zile de când nu a mai ieșit din ciădire și probabil că serviciul telefonic al agenției de depanare la care e colaborator e plin de apeluri.

„Georges Sarella, spun mesajele, îl vrem pe Sarella și pe nimeni altul!“

Sarella, depanatorul divin, omul cu mâini vrăjite.

Georges coboară încet treptele. Șoldul său artritic îi interzice drumurile lungi prin oraș, și apoi îi e teamă de vandali. Nu vrea să sfârșească prăjit pe un rug între trei televizoare sau înecat în Sena cu un frigider legat de glezne!

Astăzi însă nu mai are nici un ban, nici cât să-și cumpere de la drogherie o casetă energetică dintre cele mai mici. Stă în întuneric de îndată ce apune soarele, mănâncă hrană rece deoarece – în lipsa unui reșou electric – nu îndrăznește să-și semnaleze prezența printr-un foc de tabără improvizat care, pe deasupra, ar putea aprinde linoleumul de pe podelele apartamentelor.

Împinge ușa de la intrarea în bloc și rămâne nemișcat pe trotuar, cu ochii-țintă la biserica al cărei dom este punctul terminus.

La fel ca de fiecare dată când parcurge acest traseu, stomacul îi este strâns de o gheară și pulsul i se accelerează. Să meargă mai departe înseamnă să înfrunte riscul de a nu mai vedea în seara aceasta soarele apunând. Înseamnă să înfrunte riscul unei morți violente și iraționale, fiindcă între biserică și stradă se întinde strada împușcaților...

Înainte de biserică e strada împușcaților. O sută de metri de străduță urâtă de piatră cenușie. Un culoar cu caldarâm desfundat, cu pietre dislocate. Cărămizile zidurilor nu respectă nici o aliniere, pe alocuri se năruie sau se bombează ca o burtă atâr-nândă. Unduirile acestea încremenite conferă pereților un aspect curios de decrepitudine, ca prevestirea unei avalanșe iminente. Zidurile care străjuiesc stradela par victimele unei interminabile scolioze care le minează perfid verticalitatea. Lui Georges nu prea îi place să se aventureze pe aici.

Zidul din stânga e plin de pete roșiatice, de mici cratere strânse în jurul unui sâmbure de rugină. Urme ale gloanțelor. Mii de urme, și tot atâtea gloanțe înfipite în pietre.

Aici erau împușcați prizonierii în urmă cu zece ani, cu piep-turile la gura țevii, fiindcă îngustimea pasajului nu permitea alcă-tuirea unui pluton regulamentar...

Victime și călăi se îngrămădeau în stradelă, cot la cot, abia despărțiți de lungimea unei puști, într-o promiscuitate totală.

Soldații urau corvoada aceasta. Nu din cauză că stăteau prea aproape de țintele lor, ci fiindcă salvele slobozite de la o distanță atât de scurtă îi străpungeau negreșit pe condamnați și se pierdeau în ricoșeuri periculoase. Nu era rar, de altfel, ca mai multe gloanțe să se întoarcă șuierând spre cei ce le expediaseră, secerând doi sau trei soldați ale căror cadavre, prăbușindu-se, le acopereau pe ale condamnaților legați la ochi.

Georges se teme de acest culoar al morții. Micile viespi de fier continuă să stea pitite în scobiturile zidurilor. Turtite, deformate de impact, ele s-au preschimbat încetul cu încetul în sâmburi de rugină... dar memoria le-a rămas intactă.

Memoria primei și ultimei lor călătorii. Câțiva metri de traiectorie mortală și rectilinie, abia amortizată de străbaterea unui trup umplut cu organe înmuiate de frică. Viscerele au plesnit, oasele s-au preschimbat în așchii, fără a abate de la linia dreaptă viespile încăpățănate cu nas de plumb.

Georges înaintează. O sută de metri, o sută de metri de mers prin fața peretelui ciuruit de cratere ruginite. Impacturile sunt alveolele unui stup. Zidul este mâncat, ros, îngreunat de toată salva de gloanțe înfiptă în pietrele sale. Poate că de asta are acest aspect părăginit, această dislocare a tuturor unghiurilor sale?

Georges face câțiva pași. I se pare că aude proiectilele zumzâind în găurile lor.

Prezența unei ființe omenești, a unei ținte, le va aminti oare de scurta clipă de glorie care le-a justificat existența în urmă cu atâta amar de vreme?

... Să meargă încet. Să evite vibrațiile care fac să tremure pavajul și se transmit zidurilor...

Georges se gândește la gloanțe. Le vede ca pe niște mășline mari și înnegrite, deformate. Năclăite de sânge și de țesuturi musculare. S-au împlântat în cărămidă ca să se cufunde într-un somn îndelungat de rugină. Uneori însă se trezesc... *Își amintesc!*

O sclipire de luciditate aprinde în ele un spasm reflex, și atunci țâșnesc din gaura lor, într-un nor de praf de cărămidă, străbat strada și se înfig în zidul din față.

Memoria celor mai stupide obiecte este deseori încăpățănată.

Nimeni nu mai folosește stada împușcăților, cu excepția lui Georges, care vede în acest exercițiu un excelent mijloc de a-și testa instinctele de supraviețuire. De fiecare dată când intră pe

stradelă, se teme că nu o să-i mai fie teamă. Că a ajuns fără să știe ceea ce este deja: un moșneag. Un adevărat moșneag.

Pășește cu stomacul crispat. În mai multe rânduri, a găsit pe pavaj animale moarte. Pisici, câini cu capul zdrobit.

Biserica pare minusculă la capătul opus al stradelei.

Zuiii...

Ceva a șuierat în spatele lui, sfârșindu-se printr-un impact sec. Georges înaintează fără să se uite în urmă.

Zuiii...

Simte pe obraz adierea înghețată a unui curent rapid de aer, care l-a palmuit ca un jet de aer ventilat. Viespile ies din stup. Viespi de plumb cu profil turtit.

„Nu-i decât un spasm reflex. O reactualizare accidentală și care poate că nu se va mai repeta câteva luni de-acum înainte.”

Georges o ia la fugă. În spate, pe stradelă, aude mieunăturile gloanțelor, dar nu se întoarce. Din trei salturi a ieșit din pasaj.

Oftează ca să-și ușureze presiunea din piept. Preț de trei minute a uitat până și de cea mai dureroasă dintre durerile sale reumatismale.

Veșmintele umezite i se lipesc de corpul costeliv. Intră în biserică.

Nemișcat, pe jumătate întors spre piața din fața bisericii, încearcă să prindă ecourile neclare ce răzbat din strada împușcaților. În ciuda distanței, percepe ricoșeurile ambuscadei. Cele două ziduri de cărămidă se mitraliază reciproc, aidoma unor nave de război ce se bombardează lipite una de cealaltă, cu toate saborurile deschise, așteptând să se scufunde în același tumult de ricoșeuri.

Georges își scoate șapca de piele și se șterge pe frunte.

Biserica, austeră, lipsită de vitralii, se rezumă la o boltă enormă de formă semicirculară. E un dom de piatră susținut în centru de o singură coloană. S-a făcut aproape întuneric și altarul e pierdut

în fundul acestei caverne, înecat în adâncul beznei mucegăite. E ca și cum fumul tuturor lumânărilor arse între aceste ziduri de generații întregi ar fi rămas captiv, contopindu-se încetul cu încetul într-o pâclă ca de cărbune, prin care nu poți trece fără să ieși înnegrit din cap până-n picioare.

Lui Georges îi place să și-l închipuie pe preot oficiind, înfolit în veșmintele sacerdotale înnegrite de cărbune, cu ochelari de mecanic de locomotivă la ochi, împărțind ostiile mânjite de funingine, asemănătoare cu niște sfărâmături de antracit.

Altarul însuși, străjuit de candelă cu flăcărui tremurătoare, trimite cu gândul la o pistă de aterizare balizată în pripă și pierdută la ani-lumină depărtare.

Georges îngenunchează pe unul dintre scăunelele de rugăciune șubreze. De unde stă, nu deslușește decât pilonul central care sprijină bolta, coloana aceea enormă brăzdată de crăpături, care evocă trunchiul unui copac pietrificat. Umiditatea se prelinge pe pereți, iar picăturile cad pe lespezi cu un zgomot ca de perle sparte.

În înaltul domului au apărut formațiuni calcaroase. Niște stalactite minuscule, nu mai lungi decât un ac, dar care se desprind uneori din boltă și străpung mâinile sau umerii credincioșilor care se roagă!

Ei nu se plâng niciodată și primesc aceste flagelări ca pe o penitență meritată. Totuși, cei mai puțin curajoși (sau cei mai puțin credincioși?) nu se aventurează sub dom decât cu capul acoperit de o pălărie căptușită cu cârpe, astfel încât nici un ac de calcar să nu li se înfigă în creier, trăsnindu-i în mijlocul unui psalm. Georges, în ceea ce-l privește, rămâne întotdeauna prudent lângă ieșire, acolo unde stalactitele nu-l pot atinge.

Singura dată când a trebuit să traverseze biserica pentru a merge la altar, a folosit o umbrelă de piele, spre marea dezamăgire a credincioșilor adunați acolo... Dar dezaprobarea lor îi este indiferentă. Dacă vor să sângereze, treaba lor! În ceea ce-l privește, nu

are nici un chef să iasă din biserică având mâinile găurite de alicele calcaroase ce se desprind din înaltul bolții.

Singurul lucru care îl fascinează aici e stâlpul. Tubul acela scobit pe dinăuntru, de vreo treizeci de metri, care susține domul fisurat. Dacă ar mai exista ghiduri turistice, stâlpul ar merita să figureze în paginile lor la rubrica „Curiozități locale“, fiindcă Georges nu a mai auzit niciodată de o altă construcție de acest fel. Într-adevăr, coloana goală în interior ce se înalță până la boltă este un trunchi gigantic. Nu un trunchi de copac, așa cum ai fi ispitit să crezi în primul moment, ci un trunchi hărăzit pomenilor. O pasarelă ce șerpuiește de jur-împrejurul cupolei, urcând treptat aidoma acelor scări elicoidale din observatoare, îți permite să ajungi în înaltul bolții, acolo unde creștetul capului atinge vârful zgrunțuros al domului înțesat de stalactite. Ajuns la această înălțime, descoperi o placă de fier înșurubată pe latura coloanei. O placă de fier străpunsă de o fantă și pe care poți citi:

Pentru odihna sufletelor din Purgatoriu.

Dacă strecuri o monedă în deschizătura făcută în acest scop, ea cade vreo douăzeci de metri înainte de-a se opri pe grămada metalică a ofrandelor precedente din interiorul trunchiului.

Stâlpul este un siloz umplut cu aur. De zeci de ani, credincioșii urcă mereu pe pasarela care duce sub boltă! O fac în genunchi, cu mâinile împreunate, ținând o monedă în dinți. Micile trepte ruginite le julesc pielea, dar ei merg mai departe, cu fălcile încheștate pe moneda de aur pe care o vor arunca în trunchi, pândind cu aviditate ecoul căderii, ricoșeurile ei pe partea dinăuntru a pereților.

Georges a asistat de mai multe ori la ceremonie și mai are în urechi zgomotul ricoșeurilor dinăuntru coloanei. O ploaie de fier,

biciuitoare, care se încheie cu impactul surd al monedei adâncindu-se în masa comorii.

Nu există nici o posibilitate de a recupera averea fabuloasă strânsă de pe urma ofrandelor, deoarece stâlpul nu are nici o trapă de acces. E o pușculiță perfectă, un straniu avatar al porcușorului de porțelan de odinioară, pe care trebuia să-l spargi când se umplea. Aici, totuși, nu poți sparge coloana fără a provoca imediat prăbușirea domului. Hoții sau tâlharii care ar încerca o asemenea lovitură ar fi îngropați pe dată sub dărâmăturile bisericii năruite. Comoara din stâlp e sfântă.

O donație de care nimeni nu se va bucura vreodată. Comoara din stâlp este o ațâțare pentru spirit, o exacerbare terifiantă.

Georges se mișcă pe scăunelul de rugăciune care scârțâie. Căptușeala de paie îi intră în genunchi, făcându-l să se strâmbe. De unde stă, deslușește perfect crăpăturile care șerpuiesc pe pereții coloanei. În urmă cu câțiva ani, nu erau atât de multe – o! nu –, dar volumul și greutatea comorii strânse cu atâta răbdare încep să devină uriașe și exercită asupra pereților stâlpului o presiune constantă care fisurează zidăria ruinată de umezeală și infiltrații. Grămada de bani e de-acum prea grea pentru puna care are pretenția de a o ține, și fiecare nou obol sporește cu câteva grame presiunea masei metalice.

Avea să vină o zi când coloana, mult șubrezită, va plesni, vărsând în naosul bisericii un puhoi de monede de aur. Comoara strânsă din pomeni se va rostogoli pe lespezi, lățindu-se într-o baltă tare și zornăitoare. Dar uluirea va fi de scurtă durată, deoarece în clipa următoare domul de piatră se va despica, zdrobindu-i pe credincioși sub blocurile sale enorme.

Se va întâmpla curând. La o dată pe care nimeni nu o poate stabili, dar care se apropie pe zi ce trece, și care poate este chiar periculos de apropiată...

Totuși, această eventualitate nu temperează cu nimic înflăcărarea credincioșilor, care se roagă, urcă scara în genunchi și-și strecoară obolul în fanta scobită în vârful coloanei. E ca și cum ar cotiza, finanțând propria moarte.

Fiecare monedă e o picătură în plus în pahar. Fiecare monedă sporește rețeaua de crăpături cu câteva zecimi de milimetru. Ei însă continuă să dăruiască, ascultând vrăjiți clinchetul monedelor rostogolindu-se în puțul coloanei goale pe dinăuntru. S-ar spune că faptul de a trăi în vecinătatea apocalipsei îi îmbată de o plăcere morbidă. Poate că văd în tortura aceasta o expiație delicioasă, o plăcere amânată la nesfârșit?

Georges dă din umeri. O așchie de calcar îi atinge în treacăt obrazul și se înfige în brațele scăunelului de rugăciune; parcă ar fi un dinte căzut din cer. Un colț lung și subțire înfipt ca o țepă în catifeaua jupuită.

O sonerie slabă și ascuțită răzbate din confesional. Georges se ridică, se îndreaptă spre compartimentul de lemn întunecat și dă la o parte draperia. Telefonul de campanie e acolo, în locul preotului, o cutie mare de metal kaki din care iese într-o parte o manivelă. Litere și cifre scrise cu șablonul îi trădează proveniența militară.

Soneria se aude din nou, stridentă, nefirească. Georges ridică receptorul. Confesionalul pute de fum și praf.

— Domnul Sarella? fonfaie o voce feminină. Îmi pare bine că vă aud, am încercat să vă găsesc și ieri. Am vreo douăzeci de cereri de depanare. Oamenii vă cer pe dumneavoastră, pe nimeni altcineva. A început să se știe că sunteți cel mai bun!

Georges se strâmbă. Notorietatea aceasta îl plictisește și îl îngrijorează deopotrivă. Nu ține ca vânătorii de capete de la DESTROY să-l ia în colimator. Scoate un carnet îngălbenit din buzunarul din față al salopetei și înmoaie vârful creionului în gură.

— Dați-i drumul, mormăie el, sunt gata să notez adresele.

După cinci minute, pune receptorul la loc, închide capacul cutiei telefonului și părăsește confesionalul.

Mulți oameni sună de aici sau pun să fie sunați aici deoarece e singurul post telefonic care mai funcționează pe o rază de trei kilometri. Preotul închide ochii. Instalația datează din ultimele luni ale războiului și nimeni nu știe cât va mai supraviețui voracității șobolanilor care bântuie prin subsol.

Georges coboară treptele de la intrare, lăsându-și toată greutatea pe piciorul stâng, pentru a-și menaja șoldul artrit.

Prima adresă îl duce în piață, lângă una din acele clădiri-adăpost vechi, concepute să reziste suflului bombelor, și ale cărei ferestre nu sunt decât niște ambrazuri.

Deschide ușa ascensorului, scoate din buzunar caseta energetică și o strecoară în fanta lectorului. Un bec roșu se aprinde imediat, în timp ce pe ecranul minuscul începe să se înșire o frază:

Înregistrarea dumneavoastră nu autorizează decât transportul unei mase de treizeci de kilograme pe o distanță de două etaje sau a șaizeci de kilograme pe un singur etaj. Greutatea dumneavoastră excesivă nu permite nici una dintre aceste combinații. Vă rog să părăsiți cabina și să folosiți scările.

Georges trage o înjurătură și scoate caseta de plastic albastru. Știe că banda de energie este aproape epuizată, abia dacă a mai rămas probabil suficient ca să fierbi un litru de apă; dar nu are încă destui bani să-și cumpere una nouă. Așa că purcede să urce scara nesigură ce se încolăcește în jurul cuștii liftului.

La etajul patru, sună la un apartament.

— Sunt depanatorul, strigă el prin grosimea ușii, am venit pentru televizor.

Ușa e crăpată de o femeie încăruntită, înfășurată într-un șorț de cauciuc.

— O, face ea ușurată, sunteți domnul Sarella! Mi-era teamă să nu-mi trimită pe altcineva. Veniți, pe-aici.

Georges mormăie o formulă vagă de politețe și intră fără să dea nici o importanță înfățișării apartamentului. De altfel, toate vizuinile-adăposturi sunt la fel. În fundul unei odăi mici vede televizorul pe al cărui ecran se întretaie dungi nesfârșite.

— S-a stricat ieri-seară, murmură femeia pe tonul folosit la căpătâiul unui bolnav. În timpul emisiunii lui Quick' Fornic, care e preferata soțului meu.

Georges își scoate încet mânușile de bumbac alb și-și freacă palmele uscate. Dintr-o privire, localizează lectorul masiv de casete energetice din colțul camerei. E un Forman-Stanc destul de nou, din tablă cenușie, care zumzăie emițând un miros vag de ozon. Din pupitrul de comandă ies fire care alimentează frigiderul, mașina de gătit, cuptorul cu microunde, becurile electrice și bineînțelese televizorul.

Casetele energetice sunt aliniate cuminiți pe o etajeră. Trei albastre, patru galbene. Două roșii. O avere frumușică.

— E grav? întreabă gospodina îngrijorată.

— În zilele noastre nu mai există pene, doamnă, răspunde Georges, ci doar vibrații negative.

Își pune mâinile pe ecran, cu degetele desfăcute, și închide ochii. Imediat simte un ghem de ostilitate și de dezgust, așa cum se întâmplă frecvent la televizoare.

„Refuză să mai răspundă, își zice el, poate că s-au săturat să fie niște sugative care se impregnează de priviri halucinate. S-or fi săturat să fie punctul focal al unei haite de voyeuri?”

Nu are rost să încerci să înțelegi, ci doar să te străduiești să desfaci ghemul. Georges se concentrează, și palmele care i s-au umezit s-au lipit de ecran. Și deodată dungile dispar, iar imaginea reapare în cadru.

— Vai! se extaziază femeia. Sunteți grozav! Aveți un secret!

Georges se dă înapoi și-și pune mânușile.

— Nu, oftează el, nu e nici un secret. Trebuie să iubești obiectele, asta-i tot.

— Totuși, ca să vindec un televizor doar punând mâinile pe el, trebuie să ai un har!

E surescitată și s-a înroșit la față.

— Cât vă datorez? întreabă ea în sfârșit.

Georges e ispitit să ceară o casetă albastră ca plată, dar trocul de felul acesta e interzis. Spune o sumă prea puțin exagerată. Gospodina clipește, dar nu îndrăznește să protesteze. Georges bagă banii în buzunar și pleacă.

Are o zi lungă în față.

Femeia îl privește coborând pe scară, cu o scânteie de admirație în priviri. În seara aceea îi va povesti tot soțului ei: „Am avut noroc, știi? A venit Sarella, mediumul depanator, care vindecă obiectele prin puterea mâinilor! Depanatorul-magnetizator! Să-l fi văzut! Din două pase a și reparat televizorul. I-am dat un bacșiș bun.“

Georges iese din clădire. A doua adresă îl va aduce la căpătâiul unei râșnițe de cafea, a treia îl va face să se aplece peste patul de suferință al unei mașini de spălat, a patra...

Nu e nici un secret, trebuie să iubești obiectele. Asta-i tot...

E adevărat, dar el nu a avut dintotdeauna HARUL, l-a căpătat la sfârșitul războiului, și nu a început să-l exploateze pentru a-și câștiga existența decât în perioada în care au apărut casetele energetice, când DESTROYERII au generalizat utilizarea energiei-fantomă. Acela a fost momentul când practica zilnică a făcut să crească în el strania putere care-i îngăduie în prezent să desfacă ghemurile de ostilitate ce împiedică funcționarea diverselor aparate.

Astăzi, când nu mai există electricitate, nici cărbune și nici benzină, și când energia solară a fost uitată cu desăvârșire, Georges a dobândit un statut important. El, Georges Sarella, e în stare să repare orice mașină mecanică, electrică sau electronică fără să

aibă nici cea mai mică idee despre aceste multiple discipline! E suficient să întindă mâinile, să atingă obiectele bolnave, așa cum atingi un gheridon în timpul unei ședințe de spiritism, ca să rezolve criza.

E cel mai bun, cel mai receptiv, cel mai eficace. Acesta este motivul pentru care trebuie să se ferească de recrutatorii lui DESTROY. Nu vrea să devină un medium de stat, cel puțin deocamdată.

Vandalii s-au strâns la intersecția din piața Saint-Allégement. Preotul în sutană găurită care-i conduce le-a făcut semn să pătrundă într-una din rarele clădiri încă locuite ce se înalță în jurul fostului scuar.

Acum, oamenii înaintează încet în casa scărilor. Gurile le sunt strâmbate de un zâmbet rău. Din buzunarele salopetelor au scos chei franceze grele cu care bat în trepte pe măsură ce urcă de la un etaj la altul, ceea ce produce un vacarm mai degrabă macabru ce amintește de răpăitul tobelor înaintea unei execuții.

Urcă fără să se grăbească. Încovoiați, cocoșați, cu mâinile atingând podeaua, într-o postură de maimuță. Se simte că le place să se înjosească, să se animalizeze.

Văzându-i așa, în puțul întunecat al casei scărilor, te gândești pe dată la o hoardă de oameni ai cavernelor plecați după pradă. Uneltele de fier din mâinile lor seamănă cu niște oase mari ascuțite pentru vânătoare, cu niște toporiști rudimentare improvizate din omoplați sau mandibule...

Preotul îi mână la luptă, cu mătaniile răsfirate. În mâna dreaptă, ține un crucifix de asalt, din al cărui braț vertical a tășnit o lamă de pumnal. A fost de ajuns o simplă apăsare cu degetul mare pe capul metalic al crucificatului, ale cărui brațe întinse în lături formează acum garda armei. Douăzeci de centimetri de oțel

tăios au țâșnit din crucea scobită, preschimbând obiectul de cult într-o armă albă ucigătoare.

Vandalii urcă în tăcere spre singurul apartament locuit din clădire.

Se simte că sunt lacomi de piraterie, că visează abordaje și distrugere. Un miros de sudoare plutește în jurul lor. Transpiră, rânjindu-și dinții.

Preotul răspopit se oprește pe palier și face un gest. Ușa nu e blindată, ci doar întărită cu ajutorul unor cuie și corniere ruginite. Face un semn...

Un om se apropie, cu mâinile încleștate pe mânerul unei toporiști de incendiu, și ridică brațele...

Fierul coboară brusc, spărgând ușa. Țipete ascuțite izbucnesc din interiorul apartamentului.

Oamenii scandează, lovind cu cheile franceze în treptele scării.

Ușa locuinței cedează. Urletele unor femei umplu casa scărilor. Preotul se năpustește înăuntru fără să se sinchisească de așchiile care-i sfâșie sutana și îi intră în piele. Un câine încearcă să-l oprească... Preotul îi taie gâtul dintr-o lovitură de crucifix. Nici măcar nu-și mai dă seama ce face. Nu se uită decât la lectorul masiv de casete, ca un păianjen de metal pitit în centrul unei pânze de fire electrice. Toate aparatele care umplu apartamentul sunt conectate la cutia asta blestemată prin cordonul ombilical al prelungitoarelor multicolore.

Preotul înțepenește, de parcă l-ar fi văzut pe diavol în persoană stând pe tron.

În spatele său, vandalii s-au năpustit în odăi și-au pus mâna pe femei. Sunt două: mama și fiica, probabil. Amândouă se zbat în strânsoarea brutelor ale căror mâini au și început să umble, ridicând fustele și smulgând nasturii bluzelor.

Fostul om al Bisericii își vine în fire și-și înalță arma, cu un gest categoric:

— Fără acte carnale! urlă el. Nu uitați că sunteți soldații credinței, nu niște tâlhari!

Vandalii mormăie și-și retrag mâinile cu părere de rău.

— Să le pedepsim acolo unde au păcătuît! poruncește preotul. Legați-le spate în spate!

Pe loc, oamenii adună cabluri și taie prelungitoarele. Nu trebuie decât să se aplece pentru a le culege. Firele electrice acoperă mocheta ca niște șerpi, răsucindu-se printre picioarele mobilelor. Cele două femei sunt îmbrâncite una cu spatele la cealaltă, apoi legate fără milă. Cablurile pătrund adânc în carne, săpând brazde vinete în pielea albă a brațelor dezgolite. Femeile nu mai țipă, dar din gâtlee le iese un scheunat și pe obraji li se preling lacrimi.

Preotul dă o raită prin apartament și ocheste fierul de călcat de pe o masă, lângă un morman de rufe, cuptorul cu microunde deschis, în așteptarea pulpei de vițel uitate pe masă lângă chiuvetă.

Din baie răzbate zumzetul mașinii de spălat... Peste tot miroase a păcat. Diavolul gonește de-a lungul firelor care fac legătura dintre fiecare aparat și lectorul energetic de tablă cenușie.

Energia blestemată e acolo, ieșind din caseta vârată în fanta aparatului.

Femeile își rotesc ochii îngroziți. Preotul le observă. Își dau oare seama că au făcut rău?

Se apropie de ele, aproape cât să le atingă, vrând să le simtă mirosul răsuflării când le va vorbi.

— O să vă pedepsim, șoptește el. Să știți că e spre binele vostru, iar mâna mea nu e mânată de nici un pic de mânie. Rătăcirea voastră mă copleșește și mă umple de deznădejde... De ce vă încăpățânați să folosiți energia asta malefică, în vreme ce v-ar fi așa de ușor să mâncați carnea crudă și să purtați haine șifonate? De ce să fierbi, să calci, să aprinzi becuri? Credeți că toate jucăriile astea chiar sunt indispensabile? Dacă războiul ne-a lipsit de energie, e fiindcă Dumnezeu a vrut să ne pedepsească pentru că am abuzat

de resursele pământești. Trebuie să ne mântuim prin mizerie. Dacă vreți să faceți focul, ardeți scânduri, frecați silexul, dar nu răsuciți niciodată vreun comutator. Energia conținută în casetele astea vă va damna la fel de sigur ca și cel mai groaznic păcat!

Femeile dârdâie de groază, cu gura deschisă și cu buzele prinse de un fir de salivă. Nu au ascultat nici un cuvânt. Răspopitul înalță din umeri, agasat. Cu un gest, le poruncește oamenilor săi să continue ceremonia de purificare.

Vandalii nu se lasă rugați. Cu un rânjet larg, unul din ei vâra mormanul de rufe în cuptorul cu microunde. Altul apucă fierul de călcat și îl plimbă peste pulpa de vițel... Carnea sfârâie și fumegă. În cuptor, hainele încep să se înnegrească. Lenjeria sintetică se zbârcește și se topește. În apartament se împrăștie un miros de ars.

Doi rebeli, care au mutat conținutul frigiderului în mașina de spălat, observă prin hubloul acesteia rezultatul. Tamburul se rotește cu toată viteza, spărgând farfuriile, zdrobind ambalajele, amestecând sub forma unei paste dezgustătoare lactatele, legumele și peștele pregătit în ajun.

— Pune și niște detergent! graseiază unul din băieți. Cred că o să mai fie nevoie de niște sare! Nu-i așa, mămico? adaugă el, ciupind-o de sân pe cea mai vârstnică dintre femei.

Restul trupei a invadat apartamentul, sfărâmând mobila și bibelourile cu cheile franceze. Sunt ațâțați, înnebuniți să distrugă. La începutul după-amiezei, închiseseră un bărbat în frigider și-l aruncaseră în casa scărilor. În ajun, răspopitul a avut ideea de a lega de gâtul unei păcatoase firul de alimentare al unui televizor pe care apoi îl aruncase pe fereastră! Strângându-se, lațul o decapitase literalmente pe față! Cât despre televizor, acesta se sfărâ-mase după o cădere de cinci etaje, trăgând după el capul retezat. Răspopitul are uneori niște idei ciudate... E drept însă că se pri-cepe să insufle teroarea în sufletul păcătoșilor.

Cu ajutorul pumnalului, preotul taie firele electrice ale diferitelor aparate din locuință.

— Ce nevoie aveți de radio sau de pick-up, urlă el, când v-ar fi de ajuns să cântați imnuri ca să vă umpleți inimile de bucurie? Ce nevoie aveți de televizor, când nu trebuie decât să deschideți geamul ca să contemplați minunățiile create de Dumnezeu?

Dă din mâini și taie întruna...

Femeile au încetat să plângă, mărginindu-se să se smiorcăie, tresărind nervoase.

Răspopitul se oprește, abia trăgându-și răsuflarea, și-și îndreaptă lama pumnalului spre păcătoase.

— Purificați-le! le poruncește el oamenilor săi, faceți-le o baie de mântuire.

Scotând strigăte puternice, vandalii le duc pe cele două femei legate în baie și le aruncă în cadă. Unul din ei dă drumul la apă, un al doilea dezgolește capetele câtorva fire electrice pe care le cufundă în apă după ce le-a răsucit în prealabil în jurul unui săpun.

— Din moment ce vă place atât de mult curentul electric, o să vă împărtășiți din el! strigă preotul. O să-l simțiți trecându-vă prin trup...

La un semn din cap, un tânăr dă fuga să branșeze cablul la una din prizele lectorului de energie. Pe dată, curentul se scurge de-a lungul firelor de cupru și se răspândește în masa lichidă din cadă. Prizonierile înțepenesc din cauza scurtcircuitului. Dinții le clănțane, în timp ce trupurile li se arcuiesc. Răspopitul spune câteva cuvinte de binecuvântare.

— Meditați în durere, fiicele mele, murmură el. Sunt sigur că regretați de pe acum că ați cumpărat cândva casetele astea energetice, nu-i așa?

Dar femeile nu-l mai aud; și-au pierdut cunoștința și plutesc pe o parte, cu fețele întoarse spre fundul căzii. S-ar crede că nu mai respiră. O siguranță de pe disjunctorul lectorului de casete

sare. Toate luminile din apartament se sting. Mașina de spălat se oprește. Doar hainele care ard în cuptorul cu microunde continuă să scoată vălătuci de fum.

Răspopitul tușește, înăbușit de mirosul înțepător. Dezamăgiți, vandalii se împleticesc printre cioburile de sticlă. Pedepsa a fost prea scurtă și toți continuă să clocotească de energie înfrânată.

Preotul ghicește enervarea oamenilor săi și își înalță brațele.

— Haideți, fiii mei! exclamă el. Nu mai avem ce face aici, păcătoasele au plătit, așa că haideți să ducem prin alte părți pedeapsa Domnului!

Trupa se retrage în dezordine, lovind pereții și balustrada scării cu cheile franceze. Fumul incendiului care se întetește umple treptat clădirea.

Hoarda țâșnește pe trotuar și începe să alerge de-a lungul bulevardului.

Uneltele de oțel ridicate deasupra capetelor scânteiază în lumină.

Georges şchiopătează. Şoldul îl doare. E la a opta depanare. Cu numai câteva minute în urmă, o maşină de spălat a prins din nou viaţă sub mâinile sale. O dată în plus, a desfăcut ghemul de ostilitate care bloca circuitele aparatului. S-a străduit să transmită un flux liniştitor, un fel de îndemn la răbdare... Şi miracolul s-a produs. Un miracol pe care nimeni nu-l poate explica. Pe care nimeni nu ÎNDRĂZNEŞTE să-l explice...

El, care nu ştie nici măcar cum funcţionează un întrerupător, reuşeşte, acolo unde electricienii, electroniştii, instalatorii eşuează cu regularitate. El, care nu ştie nici măcar să schimbe o garnitură de robinet, repară astăzi televizoare, combine HI-FI, frigidere, aspiratoare...

Nu trebuie decât să întindă mâinile şi să atingă uşor suprafaţa metalică a obiectului bolnav. NICIODATĂ nu-l deschide, nu-l demontează, nu-i scoate componentele. Nu are nici o cutie cu scule zornăitoare, nu foloseşte niciodată şurubelniţe sau cleşti, NU. Îşi pune mâinile cu palmele în jos pe una din laturile aparatului... şi aşteaptă. Restul vine de la sine.

Circuitele electrice, angrenajele maşinii sunt rareori cauza. Pana nu provine niciodată de la o defecţiune mecanică, nu, e... altceva.

Ceva ce ţine de tipul de energie utilizat.

DESTROYERII au spus şi au repetat că acele casete puteau înlocui avantajos electricitatea, benzina, gazul, pe scurt tot ceea ce

face o mașină să funcționeze, dar nici o clipă nu s-au gândit că proveniența însăși a acestei energii, originea ei foarte... specială ar da naștere la pene inexplicabile.

La început, s-a recurs la depanatorii obișnuiți. Televizoarele au fost desfăcute, mașinile de spălat autopsiate și li s-au schimbat, una câte una, toate piesele. Zadarnic. Aparatele refăcute refuzau în continuare să funcționeze. Angajații de la întreținere au început să-și smulgă părul din cap și să vorbească de „fenomene inexplicabile“.

Abia după multă vreme mediile științifice au propus ipoteza pudică a unei „tulburări energetice legate de specificul surselor de alimentare“!

Nu televizorul dumneavoastră e defect, proclamau ziarele, ci curentul care îl alimentează!

Și nu greșeau. Fluxul energetic dispensat de casete părea supus unor stranii variații ciclotimice, capabile să blocheze complet funcționarea unui aparat.

„Înțelegeți, le explica deseori Georges clienților săi, e ca și cum electricitatea s-ar supăra ca un arici speriat sau ca o țestoasă care se retrage sub carapace. Fluxul se oprește undeva pe parcursul circuitelor, înghețând ca un pârau în toiul iernii. Închiiți-vă că benzina s-ar cristaliza într-un carburator, s-ar solidifica și nu ar mai curge prin țevi! Aici e la fel. Ceea ce iese din caseta dumneavoastră de alimentare înțepenește brusc de-a lungul firelor și nu mai are loc nici un transport de electroni. Electricitatea nu mai «curge». Hibernează, se imobilizează... Încă o dată, vă repet, e ca apa dintr-o canalizare care s-ar transforma în gheață.“

Toate aceste exemple sunt aproximative, Georges o știe bine, dar fenomenul e greu de explicat...

Dacă nu s-ar teme că și-ar speria clienții, le-ar vorbi de acea teroare irațională pe care o captează de îndată ce atinge un aparat în pană. De fiecare dată, simte o zgâlțâitură în vârful degetelor.

E ca și cum în adâncul mașinii s-ar afla un animal îngrozit, o conștiință tulbure care suferă, se retractează și urlă tăcută, întemnițată într-un labirint de circuite imprimate, de fire și derivații.

O energie speriată ce se blochează, se ghemuiește în poziție de fetoș și face să capoteze tot procesul mecanic al aparatului.

De câte ori nu a perceput Georges groaza aceasta înăbușită care-i electriza pielea! E ca și cum capul animalului invizibil pitit în adâncul râșniței de cafea sau al aparatului de ras electric și-ar fi exprimat țipând teroarea de a se trezi într-un corp care nu e al său...

Despre toate acestea nu vorbește niciodată. Etica mediilor-depanatori i-o interzice. Și apoi, Departamentul de Studii Strategice de Teurgie Recuperatorie a Undelor Y (D.E.S.T.R.O.Y.) nu prea ar aprecia acest gen de publicitate. Noul proces energetic trebuie banalizat, acesta este credo-ul conducătorilor. Așa că nici vorbă nu poate fi să se lase pradă unor stări sufletești deplasate sau să pronunțe cuvântul...

(Haide! Zi-l!)

Cuvântul: *Fantomă*.

Georges își mușcă limba până îi dă sângele. Originea noilor fluxuri energetice nu trebuie pomenită în nici un caz. Publicul este încă prea sensibil... Prea superstițios (?). E mai bine să te pierzi în generalități. Să vorbești de „carburator înghețat“, de „benzină solidificată“ și de alte absurdități care nu corespund în nici un fel cu realitatea fenomenului.

„Energie-fantomă“, așa au numit-o ziariștii de îndată ce proiectul a fost dat publicității. Imediat, cenzura a intrat în acțiune, scoțând din vocabular denumirile acestea negative. Și totuși...

După război a trebuit să se recunoască faptul că rezervele de cărbune erau epuizate și zăcămintele de petrol, vitrificate de suflul termonuclear al exploziilor subterane. Energia atomică fusese decretată definitiv exclusă de către directoratul de supraviețuire

mondială. Ce mai rămânea atunci? Nimic. Rarele structuri tehnologice scăpate de cataclism făceau imposibil proiectul de generalizare a metodelor bazate pe energia solară. Oricum, norul de praf ionizant și de cenușă masca mult prea mult razele soarelui pentru a se putea imagina fie și numai o clipă rentabilizarea acestei lumini anemiate ce răzbătea când și când printr-o spărtură din plafonul cenușiu ce acoperea cerul. Trebuia ceva sigur, natural și... inofensiv.

Ceva eficace, care s-ar putea extrage fără greutate și stoca fără pericol.

Lunile s-au scurs, apoi anii, în timp ce spectrul revenirii la un nou Ev Mediu devenea tot mai amenințător. Oamenii priveau becurile ce clipeau gândindu-se că în curând le vor înlocui cu lumânări și pipăiau caloriferele electrice zicându-și că în scurt timp vor trebui să spargă lemne pentru a se încălzi...

Atunci, directoratul de supraviețuire a hotărât să redeschidă dosarul foarte vechi al unui proiect de mult uitat. Acest dosar avea un singur cuvânt pe coperta lui neagră, iar acest cuvânt era:

D.E.S.T.R.O.Y.

Georges se oprește și se reazemă de un lampadar să-și odihnească piciorul bolnav. Transpiră, și picăturile de sudoare alunecă printre firele albe și aspre ce-i acoperă obraji. Strada e pustie. Lumina fulgurantă a exploziilor de odinioară a decolorat bitumul și a albit cărămizile clădirilor. S-ar crede că o revărsare monstruoasă de apă a ros culorile din jur. În unele locuri, albeața aceasta se fărâmițează ca un praf de azbest.

Georges se uită nervos peste umăr. Mediumii au mulți dușmani: toți depanatorii de odinioară, pe care i-au adus în șomaj în numai câteva luni, și, de asemenea, destui preoți, care condamnă însuși principiul operațiunii DESTROY. Acești nemulțumiți au

alcătuit încetul cu încetul cohorta „vandailor“, care are o filosofie neclară, dar care practică atacuri revanșarde. Georges se teme de ei. Notorietatea sa crescândă face din el o țintă firească. Cel mai mult se teme de un apel prefăcut, de pana falsă care-l va duce într-un apartament închiriat sub un nume de împrumut și unde îl vor aștepta patru-cinci dintre acești vandali cu cagule pe cap și cu măciuci și cozi de târnăcop în mână.

Cu toate acestea, le înțelege mânia. Cum ar putea ei, niște tehnicieni calificați, să accepte fără să crâcnească să fie înlocuiți de niște profesioniști ai spiritismului, de niște șarlatani ai meselor rotitoare? Cum ar putea admite că niște oameni lipsiți de cele mai mici cunoștințe tehnice reușesc fără efort acolo unde ei eșuează constant? Lucrurile au evoluat prea repede pentru ei. Astăzi nu mai sunt reparate mașinile... *Ci însăși energia acestor mașini!*

Intervenția se situează la nivelul impalpabilului, al invizibilului. Nu se mai repară, ci se calmează boala unui flux energetic mai crispat decât plexul unui tip foarte emotiv!

Se liniștește o electricitate pradă stresului!

Georges își șterge fața și pornește mai departe. La umbra unui building ale cărui structuri metalice s-au topit și au curs, formând bălți cromate, se întinde pe câteva sute de metri un teren viran, presărat cu carcase de mașini carbonizate. Zac acolo vreo douăzeci de mașini fără roți și parbrize, schelete de tablă ce ruginesc în aer liber de vreo zece sau cincisprezece ani. Georges le observă pe furiș. I se pare că portierele se deschid, că ștergătoarele se mișcă în gol și că volanele se rotesc frenetic.

„Dinamism de obișnuință...“ Cuvintele îi vin în chip cât se poate de firesc pe buze.

În fața lui, carcasa unei Studebaker își deschide simultan fiecare portieră, pune în mișcare ștergătoarele și volanul, în timp ce ciotul schimbătorului de viteze se agită jalnic la nivelul planșeului. Și totuși, epava aceasta nu mai are nici baterie, nici motor, e

un schelet de metal ce se fărâmițează și în curând se va prefăce în pulbere. Dar memoria gesturilor de mii de ori repetate subzistă în moleculele mașinii ca un refren ale cărui frânturi refuză să piară și continuă să-ți bântuie mintea. Mașinile își amintesc. Animale bătrâne, de trei ori moarte, ele repetă și reproduc mișcările pe care au fost învățate să le facă odinioară, într-o altă viață, ca niște câini bolnavi sau orbi care cerșesc atenție din partea stăpânului, ridicându-se pe lalele din spate, încercând să mai obțină pentru ultima dată bunăvoința celui care le conducea pe vremea când aveau motoare puternice și caroserii sclipitoare.

Georges încearcă să înghită nodul care i s-a pus în gât. Știe că mașinile au ghicit apropierea unei ființe omenești și că încearcă să o seducă, să-i strige: „Privește, stăpâne! Vezi bine că mai funcționăm! Nu ne lăsa în ploaie și tăcere, vino și așază-te pe banchetele noastre și învață-ne și alte șmecherii! Nu suntem prea bătrâne, nu, nu... AȘTEAPTĂ, nu pleca!“

Georges strânge din dinți. E ca și cum niște infirmi împleticindu-se în cârjele lor l-ar striga, spunându-i: „Hei! Vezi bine că mai suntem în stare să dansăm!“

Grăbește pasul. Cimitirul de mașini își urlă disperarea într-un concert de scârțaituri ruginite. Capotele se ridică și se trântesc la loc pocnind. Epavele fac așa pentru că au simțit harul lui Georges. Memoria, disperarea care dorm în ele au ghicit că de data aceasta dispuneau de un interlocutor capabil să le audă. Georges ar vrea să fugă, dar nu reușește.

Are senzația că fuge de pe un câmp de luptă plin de răniți și de muribunzi care-l strigă pe nume.

... Memoria obiectelor.

E termenul pe care l-a ales el, dar alții, mai direcți, spun *mana* sau chiar sufletul obiectelor.

Sufletul! E de înțeles furia preoților. Cum ar putea accepta ei ca o cafetieră să aibă suflet, când refuzaseră dintotdeauna acest privilegiu animalelor, deși erau făcute din carne și sânge?

Sufletul unei mașini.

Sufletul unei mașini de spălat.

Georges șchiopătează. Epavele și-au încetat demonstrațiile. Scânteia de dinamism de obișnuință a consumat ultimele lor pâlpări energetice. Carcasele au redevenit niște biete mormane de tablă înnegrită. Până data viitoare. Georges rumegă idei haotice.

Mana, asta poate că este cuvântul cel mai potrivit, din moment ce desemnează în limba indienilor spiritele care sălășluiesc în lucrurile însuflețite sau neînsuflețite, în păsări, animale, dar și în copaci, pietre, pământ și apă, din moment ce reprezintă sufletul a ceea ce, în Occident, se consideră categoric că e lipsit de așa ceva!

Georges șonticăie prin orașul pustiu. Transpirația îi alunecă de-a lungul omoplaților, adunându-se în cusăturile salopetei. Își amintește de marele dezgust față de tehnologie, care se generalizase la sfârșitul războiului, și mai ales de groaza populației față de tot ceea ce era legat mai mult sau mai puțin de domeniul nuclear. Sectele retrograde înfloreau pe toate teritoriile cruțate de bombardamente și mesajul lor era pretutindeni același: „Mai bine Evul Mediu sau întoarcerea în caverne decât o nouă iradiere!“

Și atunci proiectul DESTROY a ieșit din temnițele uitării. Un proiect într-un totuș smintit, conceput în anii '90 de Departamentul de Parapsihologie al Universității din Santa Catala, sub conducerea profesorului Mathias Gregori Mikovski.

Timp de o lună întreagă, circuitul televiziunii de stat a difuzat de trei ori pe zi un interviu de popularizare în cursul căruia savantul (un bărbat gras și chel, cu o mustață enormă) se străduia să expună cât se poate de limpede toate elementele acestui proiect.

Georges, la fel ca un milion de alte persoane, s-a uitat la fiecare dintre aceste emisiuni, până a ajuns să știe pe de rost tot textul. La fel ca un milion de alți oameni, l-a visat noaptea și s-a trezit scaldat în sudoare, bălmăjind cu glas tare discursul profesorului.

Chiar și astăzi e de ajuns să închidă ochii ca să vadă din nou perindându-se imaginile acestor secvențe reluate de mii de ori, și asta îl face să aibă o senzație de dezgust. Pe când era tânăr, i se întâmplase, ani în șir, să fie urmărit în vise de o lecție de geografie înscrisă în programul de bacalaureat, iar coșmarul îi lăsa de fiecare dată același gust de fier pe limbă, ca un simptom prevestitor al unei crize de ficat.

Pe ecranul albăstrui, capul chel al bărbatului gras lucea ciudat, ca o proteză de cauciuc dintr-un film cu buget redus. Mustățile hipertrofiate ascundeau aproape complet gura. Bluza albă, prea apretată, îl făcea să pară deghizat. Pe un ecuson prins cu acul la piept scria cu litere negre: *Profesor M. G. Mikovski*.

Împopoțonat astfel, cercetătorul avea înfățișarea unui comediant de mână a doua deghizat în savant nebun, dar poate că pur și simplu nu se simțea în largul său sau era dezavantajat de o iluminare proastă? Vocea însă era sonoră, exersată în nenumărate conferințe.

„Nu suntem niște visători, zicea el, toți cercetătorii vă vor spune că un obiect se compune dintr-o anumită cantitate de atomi, acești atomi formând molecule care, aglutinându-se, sfârșesc prin a construi structuri, șarpante, forme... și în cele din urmă obiecte.

În ceea ce ne privește, susținem că există ceva impalpabil care sălășluiește în spațiul intraatomic al corpurilor astfel constituite. Acest lucru este într-un anumit fel viu și capabil să înregistreze o masă colosală de informații.

Primitivii o numesc *mana* și văd în ea un fel de spirit sau de divinitate rudimentară care sălășluiește în uneltele uzuale, dar și în produsele naturale: copaci, stânci, ape curgătoare... Ei vorbesc în mod firesc de «spiritul muntelui» sau de «demonii lacului».

Oculțiștii, la rândul lor, cred că o parte din sufletul decedaților se atașează de obiectele pe care le-au iubit și că în acest fel poate

fi chemată fantoma unui defunct, concentrându-te pe tabachera lui sau pe ceasul de buzunar. Aceste două concepții, deși cuprind frânturi de realitate, nu sunt decât niște aproximări fanteziste. Un lucru e sigur: obiectele închid în ele o masă de energie ce stochează memoria manipulărilor zilnice: frigul, căldura, loviturile. Pe scurt, notații... *animale*, lipsite de cea mai mică afectivitate.

Această «aură», acest halou invizibil noi l-am numit unda Y. Vă întrebați probabil la ce o să ne servească asta. Ce treabă avem noi cu harababura asta teoretică? Și în ce măsură faptul că o cafetieră ține minte arsura flăcărilor pe fundul ei ne va ajuta să înfruntăm criza de energie? Ei, bine, aici vă înșelați, fiindcă această «memorie de obișnuință», această *mana*, acest suflet al obiectelor, eu pot să vă afirm astăzi că suntem în stare să o convertim în energie utilizabilă! Într-un soi de carburant domestic!

O, bineînțeles, nu se pune problema să vă brânșați veioza la roaba de grădinărit ca să obțineți lumină, nu e chiar așa de ușor, din păcate... Unda Y, pe care unii o numesc deja «energia-fantomă», nu poate fi captată (capturată?) decât în cazul distrugerii accidentale a obiectului în chestiune.

Acesta este un punct capital pe care nu suntem în măsură să-l explicăm în mod științific. Dar putem înregistra, stoca *mana* unei mașini care se lovește în plină viteză de un stâlp, ca și pe cea a unei stive de farfurii pe care o trănestești pe podea când te cerți cu nevasta.

Toate experiențele pe care le-am făcut arată că *asasinatul* voluntar al unui obiect sau distrugerea lui din imprudență lasă intactă masa de unde Y care supraviețuiește întrucâtva morții ustensilei.

Aici, ocultiștii ar vorbi iarăși de fantome, spunând că morțile violente lasă întotdeauna în urma lor spectre nesatisfăcute.

S-ar putea să aibă dreptate, nu e treaba mea să decid, dar oricum pot afirma că memoria obiectelor, atunci când este eliberată brutal

printr-un accident definitiv, reprezintă astăzi o masă energetică pe care știm să o domesticim și să o transformăm în flux electric!

Vreau să spun prin asta că putem transforma negativul în pozitiv, printre altele captând energia eliberată prin accidente rutiere sau prin catastrofele aeriene. Nu peste mult timp, o deraiere feroviară va putea alimenta un oraș cu electricitate timp de o lună! Incendiul unui imobil va furniza destulă energie ca să asigure funcționarea unei uzine timp de un an!

Știu că asta poate să pară iconoclast într-o lume lovită de penurie, dar trebuie să ne încredem în hazard și să ne bucurăm de accidente din fericire extrem de numeroase care au loc zi de zi!"

În acest punct al discursului, profesorul tușea, apoi scotea dintr-un buzunar al bluzei o casetă de plastic identică întru totul cu casetele video de odinioară.

„Iată suportul pe care l-am ales pentru a stoca energia-fantomă, rostea el cu un zâmbet de vânzător de mașini. O bandă magnetică se va descărca pe măsură ce se va derula. În curând, pe piață vor fi puse casete de culori diferite, fiecare reprezentând un potențial energetic crescând. Dar vom avea ocazia să mai vorbim despre asta. O eră nouă se deschide în fața noastră, prieteni! Era energiei supranaturale. Parodiindu-i pe înaintașii noștri, nu m-aș teme să vă spun:

**CU UNDA Y, BĂGAȚI O FANTOMĂ
ÎN MOTORUL DUMNEAVOASTRĂ!"**

Georges înalță capul cu o mișcare sacadată, care-i dă alura unui automat. Vertebrele cervicale îl dor. Se uită la cutiile ovoide ale înregistratorilor de energie fixați în vârful lampadelor. La puțin timp după punerea în aplicare a planului DESTROY, înregistratorii au invadat peisajul. Arată ca niște ouă metalice mari, verde-oliv, perforate, și au fost agățate cam peste tot, pe clădirile publice, în interiorul imobilelor, pe acoperișul vechilor cabine telefonice... Chiar peste tot. Nu mai poți face un pas fără să dai peste o minge din acestea de fier al cărei aspect amintește de coifurile cavalerilor. E ca și cum o gigantică bătălie cerească, în care s-ar fi înfruntat cavaleri în armuri, ar fi făcut să cadă peste oraș o ploaie de coifuri medievale.

„... Coifurile unor cavaleri decapitați, se gândește uneori Georges, ale unor paladini ale căror capete putrezesc înăuntrul cutiilor de fier fără a înceta totuși să ne spioneze...”

Și își ridică nasul încercând să prindă vreun miros revelator, un iz de putrefacție. Alteori, i se pare că înregistratorii sunt niște mari microfoane hipersensibile capabile să perceapă și cel mai mic zgomot... de la o șoaptă imperceptibilă până la foșnetul părului pubian din slipul de nailon al unei fete.

Îi vine să arunce în ele cu pietre, să le dezintegreze cu lovituri de ciocan. Dar sunt solide, extraordinar de rezistente și, când

sunt găsite în ruinele vreunui imobil sinistat, sunt întotdeauna intacte.

Armata de coifuri umple orașul, împânzește străzile, gata să înregistreze cea mai mică emanație energetică eliberată de un accident: coliziunea a două vehicule, prăbușirea vreunei schele, incendiul unui apartament sau al unui supermarket.

Capcane pentru *mana*, capcane de fantome, iată ce sunt căștile de fier agățate de lampadare ca niște cranii trase în țeapă în propriile lănci. Dispozitivele absorb aura, spiritul obiectului zdrobit în momentul în care se desparte de suportul său făcut bucăți.

În momentul în care își părăsește... corpul (?).

Lui Georges nu-i prea place să se gândească la acest aspect al lucrurilor. O ipoteză cumplită îl hărțuiește încă de la începutul operațiunii DESTROY, o ipoteză pe care o refulează în ungherul cel mai întunecat al minții sale. Și dacă...

Și dacă, la producerea unui accident de mașină, captatorii nu s-ar mărgini să înregistreze doar *mana* automobilului făcut zob? Dacă își însușesc cu același prilej sufletul șoferului mort la volan, cu pieptul zdrobit de bara de direcție? Dacă întemnițează în circuitele lor, și fără ca nimeni să știe, două fantome strâns între-pătrunse: cea a mașinii și cea a proprietarului ei, amândoi distruși în aceeași catastrofă? Amândouă amestecate într-un flux energetic indisociabil?

Dacă într-un fel captatorii nu fac nici o deosebire și amestecă spiritul morților cu al obiectelor distruse? Ar fi ca și cum ai propulsa o locomotivă aruncând în cuptorul ei cărbuni și bucăți de cadavre. Ca și cum ai face să fiarbă o marmită pe un foc de vreascuri și de oseminte omenești.

Georges se gândește deseori la acest aspect al lucrurilor și se întreabă dacă profesorul Mikovski se gândește și el... Sau dacă

puțin îi pasă. Și, în definitiv, ce furnizează mai multă energie: *mana* unui automobil zdrobit sau fantoma unui om spintecat de bara de direcție?

Pe când se mija de ziuă, Sarah a trecut prin fața Turnului Eiffel, care era în flăcări. Vandali în zdrențe îndesau golurile din structura monumentului cu vreascuri și cârpe îmbibate de grăsime, transformând fiecare dintre enormele picioare într-o cușcă umplută cu gunoaie. Bande de puști făceau naveta împingând căruțe în care aduceau, din fundul pivnițelor sparte ale mesageriilor pariziene, ziare străvechi legate în pachete scârțâitoare, pe care probabil că le smulseseră șobolanilor. Cotidianele, cu nume odinioară celebre, nu mai erau acum decât niște baloturi umflate de hârtoage cu marginile zdrențuite și roase. Rozătorii, lacomi de tuș gras, devoraseră titlurile stridente și fotografiile „exclusive“. O iconografie plină de găuri se întindea acum pe pagina întâi a unuia dintre aceste baloturi de hârtie îngălbenită. Și tânăra femeie se gândise că numeroase zvonuri, amenințări, declarații violente își terminaseră astfel cariera în burțile șobolanilor, otrăvindu-i lent cu plumbul cernelii lor. Își imaginase cu o oarecare plăcere agonia rozătorilor intoxicați de presă. I se părea că-i vede, zvârcolindu-se între două canalizări, vomând o pastă de hârtie din care se mai vedeau câteva cuvinte ce scăpaseră eroziunii sucurilor gastrice: „AMENINȚAREA RĂZBOIULUI ESTE ASTĂZI MAI REALĂ CA ORICÂND, a declarat...“

Proză veninoasă, articol putrezit, pe care nici măcar animalele dăunătoare nu reușesc încă să o digere, chiar și după atâta vreme...

Sarah oprește motocicletă la intrarea pe pod. Merge pe motocicletă având coapsele goale, cu rochia suflecată pe pânțele, cu partea de sus a corpului înfăolită într-o canadiană voluminoasă de aviator. Părul lung și negru îi alunecă pe omoplați precum cerneala, pătând pielea bluzonului cu mici rigole întunecate. Lectorul de casete energetice sudat pe rezervorul masiv și gol indică, clipind din toate LED-urile sale, că banda magnetică își consumă ultimii centimetri de forță motrice. În câteva minute, motorul bătrânei Harley-Davidson va tuși, scuturând solzii de rugină care-i acoperă aripile.

Sarah își vârstă mâna în sacoșa legată de cilindrul rezervorului. Nu mai are decât o casetă și ar vrea să o păstreze pentru drumul de întoarcere. În spatele ei, vandalii au dat foc în cele din urmă ziarelor vechi cu care umpleau scheletele metalice ale picioarelor Turnului Eiffel. Flăcările galbene urcă în interiorul construcției fără a-i provoca nici cea mai mică stricăciune. Deși a fost incendiat de mii de ori, turnul e tot în picioare... Negru, acoperit de gudron, dar continuând să existe. Protestele vandalilor nu mai impresionează pe nimeni. Cine îi mai ia în serios pe depanatoriiăștia șomeri, pe preoții retrograzi care se dau de ceasul morții combătând operațiunea DESTROY și o iau razna, făcând demonstrații lipsite de noimă pentru a încerca să atragă atenția publicului?

Sarah se îndreaptă spre Luvru. Eiffel-ul seamănă cu un turn de foraj monstruos, din vârful căruia s-ar înălța un panăș lung de fum cu unduiri șerpești.

Arcadele muzeului se profilează în lungul bulevardului. Ca pretutindeni de altfel, fațadele albite de fulgurațiile termice se fărâmițează precum creta udă. Fețele statuiilor se spulberă în răbufnirile de vânt, ca un praf alb, condamându-i pe zei și pe oamenii celebri la anonim. Frescele și detaliile arhitecturale însele se estompează. Sticla ferestrelor, topindu-se, s-a preschimbat în

stalactite vitroase. Ici și colo, marmura neagră, lichefiată, a transformat treptele unei scări într-o scurgere moale de culoarea ciocolatei. Rafalele care plesnesc clădirile le jupoaie ca pe niște castele de nisip prea uscat uitate pe plajă. Cupolele se tocesc, se deformează, coloanele se subțiază ca niște batoane de zahăr candel îndelung supte.

Sarah știe că în aripa de sud pereții au ajuns atât de subțiri încât e suficientă o lovitură de picior pentru a-i găuri.

În zilele cu vânt puternic, i se întâmplă să se așeze în grădiniile muzeului și să contemple lenta dizolvare a statuilor pe care vijelia le linge cu limba ei invizibilă, subțindu-le rotunjimile de la un minut la altul. E tulburător să vezi bronzurile acestea albite spulberându-se precum scrumul unei țigări. Uneori, pedestalul se destramă și el în urma operei expuse, încât nu mai rămâne nimic altceva decât o baltă de pulbere ce se împrășteie printre pietre.

Tânăra femeie pătrunde pe sub arcade și oprește vehiculul la intrarea în sălile mesopotamiene. Atingerea rezervorului i-a lăsat câte o pată rece pe fața internă a fiecărei coapse, ca și cum ar fi călărit cadavrul unui animal surprins de moarte.

Vântul care suflă prin galeria descoperită a ros sânii cariatidelor care străjuiesc ușa. Pulberea sculpturilor fărâmițate se învârtește prin curtea interioară, ca un maelström al operelor de artă întoarse la stadiul amorf.

Sarah își proptește vehiculul, urcă treptele ce se fărâmițează și pătrunde în sala cea mare.

Tot ce se afla în interiorul criptelor a fost cruțat de calcinare și comorile mai multor milenii sunt îngrămadite la nimereală de-a lungul coridoarelor. E întuneric. David Gordief stă pe un sarcofag de bazalt. Pe cap are o bonetă de un roșu aprins de marinar și poartă ochelari rotunzi care-l fac să pară un student întârziat. Ca și Sarah, e înfodolit într-un bluzon de aviator, a cărui piele se

scorojește. Pe capacul sarcofagului a pus un reșou mic care e legat printr-un fir de un lector de casete energetice. Banda magnetică se desfășoară lent, eliberând puțin câte puțin din fluxul pe care-l ținea captiv. Pe reșou aburește o cafetieră. O cafetieră care e încălzită de magia energiei-fantomă...

— Salut, murmură David, care nu suporta ca vorbele să-i fie amplificate de ecoul bolților. Nu te-a văzut nimeni intrând aici?

Sarah dă din cap că nu. Părul lung și umed i-a rămas lipit de obraji.

— Cum stai? întreabă ea.

— Încerc să fac un inventar, o evaluare a potențialului energetic reprezentat de muzeu. Dar nu sunt decât un medium modest înzestrat. În unele zile nu am nici un fluid, nu percep nimic, pierd timpul.

— Dar ți-ai făcut totuși o idee generală, nu?

— Bineînțeles, așa cum am sugerat în raportul preliminar, unele opere de artă sunt puternic „încărcate”. Dorința artistului care le-a creat, aspirația lui de a da o anumită idee despre infinit le-au electrizat *mana* într-un mod extraordinar. La asta se adaugă admirația pe care au simțit-o amatorii față de ele de-a lungul secolelor. Toate acestea s-au însumat, încărcându-le spațiul intraatomic cu o forță realmente explozivă.

— Ce vrei să spui mai exact? Că tablourile și statuile acestea sunt niște rezervoare de energie pură?

— EXACT. *Gioconda* a cristalizat într-o asemenea măsură dorința esteților încât conține acum tot atâția megawați ca o centrală atomică!

— Nu mai rosti niciodată cuvântul ăsta!

— Scuză-mă, dar așa e. *Mana Victoriei de la Samotrace* sau a lui *Venus din Milo* e considerabilă. Obiectele astea sunt încărcate în sensul în care se spune despre un tun că e încărcat! E dinamită

în toată regula, Sarah! Ți-am spus, nu sunt decât un medium modest, un receptor nu prea sensibil, dar, când am pus mâna pe *Gioconda*, am crezut că o să cad pe spate, electrocutat! M-am temut că o să rămân carbonizat, cu unghiile înfipite în lemnul ramei.

Sarah oprește caseta. Reșoul se stinge. Cafeaua clocotește, trezind un ecou disproporționat sub boltă.

— Trebuie să mă susții în fața Biroului, șoptește David, am ridicat o problemă de o importanță capitală. În criptele muzeului ăstuia e destulă energie cât să facă să funcționeze zece uzine vreme de un secol. Un medium foarte înzestrat și-ar fi lăsat oasele aici, sunt sigur de asta! Dacă ar fi atins *Gioconda*, pentru el ar fi fost ca și cum ar fi apucat în dinți un fir de înaltă tensiune!

— Nu mai există linii de înaltă tensiune.

— Era o comparație. Putem recupera toată energia de aici, Sarah. Tablourile astea sunt niște sugative, niște bureți pe care e de ajuns să-i storci ca să scoți din ei și ultima picătură de „carburant” cu care sunt îmbibați! Am făcut o listă cu o evaluare aproximativă. Franța își poate asigura un buget energetic confortabil; ar fi suficient să...

— Să...?

— La naiba! Ai înțeles foarte bine! E suficient să rupi *Gioconda* în fața unei baterii de captatori ca să prinzi toată energia pe care pânza o va elibera în momentul distrugerii ei. E simplu. Sfășii tabloul, îl arunci într-un tocător și prinzi pe dată *mana*, sufletul care se afla în el. Nu e cazul să avem scrupule, fiindcă opera asta este ea însăși o capcană de dorințe, un acumulator de senzații, o baterie care se îndoapă cu admirație umană de secole încoace. Nimic nu se pierde, Sarah! Furia, ura, frica, toate aceste unde se fixează pe obiecte, așa cum sunetele se fixează pe o bandă magnetică! Dumnezeu, n-o să-ți țin un curs! Obiectele sunt niște magnetofone permanente, niște microfoane-spion. Ele înregistrează

toate undele emise de creierul nostru. Sunt capabile să stocheze miliarde de impulsuri. Până în zilele noastre, nimeni nu a înțeles asta cu adevărat. Aceste tablouri, aceste statui sunt niște bombe latente. E rândul nostru să le facem să restituie ceea ce ne-au furat. Sunt niște vampiri, Sarah! Niște suporturi căscate ca niște capcane, niște paratrăsnete care captează fulgerele care ies din mințile noastre!

Crispată, tânăra femeie toarnă cafeaua proastă într-un pahar de metal. David umbla nervos prin galerie.

— Trebuie ca Biroul să priceapă care-i este interesul, Sarah, repetă el. În clipa de față, râcâiți, cerșiți... Mai devreme sau mai târziu, un medium mai sensibil decât ceilalți va descoperi secretul și atunci va izbucni scandalul, panica. Veți fi spulberați.

— Și ce propui?

— Eu unul afirm că astăzi muzeele sunt minele noastre de cărbuni cele mai bogate și că nu trebuie să ezităm să distrugem *Gioconda* dacă energia recuperată în felul ăsta permite iluminarea Parisului vreme de zece ani!

Sarah dă din cap.

— O să le transmit, spune ea în cele din urmă, dar or să vrea să verifice, îi știi doar. Și apoi, sunt prea ocupați cu... operațiunea în curs.

— Greșesc, e o nebunie. Oamenii n-or să se lase păcăliți la nesfârșit. Veți fi demascați și linșați. Preoții care militează în rândurile vandalilor vor avea de ce să vă acuze de practici blasfematorii. Sunteți aidoma celor care provocau naufragii... Nu, mai curând ca niște pirați ai căilor ferate, care schimbă macazurile ca să...

— Taci! Nu e bine să pomenesci de asta. Știi ce înseamnă o soluție de așteptare. Nu ne puteam descurca doar cu accidente de circulație. Trebuia să...

— Tocmai! Eu vă propun ceva curat. Un vandalism utilitar de care va profita toată lumea.

Sarah dă din umeri cu lehamite și, apropiindu-se de David, îi pune mâna pe gură ca să-l facă să tacă.

Muzeul îi înconjoară cu harababura lui milenară. Statuile pitite lângă ferestre nu au rezistat fulgurațiilor termice de odinioară. Pietrele negre, bazaltice s-au făcut albe și curenții de aer fărâmițează nasul faraonilor de la cotiturile coridoarelor. Imense porticuri egiptene se subțiază astfel de-a lungul zilelor și pulberea lor se așterne pe parchetul sălilor aidoma unei făini impalpabile.

Mâinile lui David se strecoară sub canadiana lui Sarah, căutând pielea femeii.

— Iar ai bandaje pe umeri, constată el cu o oarecare iritare. Ai fost din nou la biserică, așa-i?

— Da. Stalactitele. Se desprind de boltă și cad peste tine ca niște săgeți. După aceea trebuie să le scoți cu o pensetă. Mi-au găurit două cămăși.

— Ești ținută. De ce nu porți un bluzon de piele?

— Nu vreau să trișez. La biserica Grand-Pilier adevărații credincioși se expun fără protecție. Bărbații se roagă în maieu, iar femeile în sutien. Trebuie să ai curajul să suporti penitențele.

— Și de ce vrei să fii pedepsită? Din cauza lui DESTROY? Te simți vinovată, nu-i așa?

— Nu vreau să vorbim despre asta.

David mormăie o înjurătură.

— Și după aceea, când umerii îți sunt transformați într-o pernă de ace, presupun că te cațeri în genunchi până în vârful stâlpului, ca să-ți arunci obolul în trunchi? Într-o bună zi, coloana va plesni și toată biserica vă va cădea în cap... Asta vrei?

— De fiecare dată când arunc moneda în trunchi, aștept cataclismul. Îmi spun că stâlpul va exploda ca o rachetă stricată. Dacă

nu se întâmplă nimic, mă simt... iertată și am curajul să-mi reiau rolul.

Sarah își piaptăna nervoasă părul cu degetele răsfirate. Mâinile lui David sunt înghețate pe șoldurile ei; femeia se trage îndărăt și se întoarce spre una din ferestrele topite.

— Sunt tot mai multe clădiri goale, spune ea în șoaptă. Procentul IN-migrării a crescut iarăși.

— De ce? Nu mai sunt radiații periculoase de zece ani, suntem pe un teritoriu curățat, așa că nu au nici un motiv să se bage ca niște cârtițe în fundul adăposturilor ălor vechi!

— Știu, dar de vină e traumatismul. Listele de așteptare se lungesc puțin câte puțin pe zi ce trece. Toți vor să coboare în adânc. Și apoi, se tem de vandali, sunt convinși că preoții or să organizeze nu peste mult timp o noapte a Sfântului Bartolomeu ca să-i masacreze pe cei care folosesc energia-fantomă!

— Un motiv în plus să puneți ideea mea în aplicare. Ardeți *Gioconda*, lapidați-o pe *Venus din Milo*! Nu va exista nici un singur protest. Astăzi, nimeni nu se mai sinchisește de vechiturile astea! Îți repet, Sarah: muzeul ăsta înseamnă mai multă energie decât un câmp petrolifer sau o mină de cărbuni.

Tânăra femeie își încheie vesta de piele îmblănită.

— O să vorbesc la Birou, spune ea obosită. La viitoarea întrunire secretă. Până atunci, încearcă să nu atragi atenția.

— N-ai de ce să te temi. Oamenii nu s-ar apropia pentru nimic în lume de clădiri, fiindcă se tem că totul e radioactiv. Nu vrei să mai rămâi? Sacul meu de dormit e destul de mare ca să încăpem amândoi.

— Nu, trebuie să cobor la lac să-mi împrăpățez provizia de testoase. Trebuie ca prăvălia să meargă, fiindcă e în continuare acoperirea mea cea mai bună.

— OK, OK. Dar nu zăbovi prea mult în biserica aia a ta afurisită. Să aștepți Judecata de Apoi după ce ni s-a întâmplat ține de viciu.

Sarah schițează un gest, își ridică gulerul și iese din sala mesopotamiană. Înainte de a urca pe motocicletă, introduce o nouă casetă energetică în lectorul sudat pe rezervor.

Roata din față a motocicletei patinează pe suprafața ca de sticlă scoțând un scârțâit pătrunzător. Cauciucurile tocite nu mai reușesc să adere la pământul neted, lipsit de cea mai mică asperitate, care împrejmuește lacul. Aici, bombele au vitrificat solul pe o grosime de mai mulți centimetri, transformând bulevardele într-o gigantică banchiză. Până și ruinele imobilelor par făcute din fibre de sticlă. În lumina asfințitului, peisajul de dărâmături e de o frumusețe extraordinară. Vechile bucăți de zid rămase în picioare și mănunchiurile de grinzi au căpătat toate transparența cristalului. Catastrofa a purificat betonul și cărămida, luându-le orice urmă de opacitate. Bitumul a devenit patinoar, iar mormanele de moloz – niște ciucuri de cristal căzuți dintr-o lustră spartă.

Sarah derapează peste cioburi. Prăbușindu-se, clădirile au presărat solul cu nenumărate rămășițe multicolore amintind de cioburile albastre sau roșii ale vitraliilor de catedrală. Motocicleta înalță un nor de praf de sticlă care se depune pe piele și pe haine într-un strat iritant, pe care trebuie să te ferești să-l ștergi brutal dacă nu vrei să te pomenești plin de julituri.

Tânăra femeie transpiră. Pentru a circula pe „banchiza” ce înconjoară lacul de la Buttes-Chaumont, și-a pus pe cap o cască cu viziera acoperită de plasă. Știe că o mișcare greșită de ghidon o poate arunca peste fragmentele tăioase adunate de o parte și de alta a drumului. Ici și colo, ciorchini de bule împietrite, asemănătoare cu niște grămezi de globuri de Crăciun, trădează fostul

amplasament al unei statui. Vitrificându-se, bronzurile s-au însușit și dizolvarea lor a dat naștere acestor tufișuri de negi vitroși care ar putea fi lesne transformate în ventuze medicale... sau în becuri electrice.

În apropierea lacului, banchiza devine mult mai netedă, aproape complet plană, și e cu neputință să mai înaintezi prea mult pe acest patinoar fără să riști să-ți pierzi echilibrul. Sarah oprește motorul și culcă încet motocicletă pe o parte. În fața ei se întinde o vastă oglindă orizontală în care se reflectă cerul și norii grei. Sarah se gândește la ghivecele acelea de plante uleioase deasupra cărora se arcuiau pagode stacojii, denumite în copilăria ei „grădini japoneze“... Lacurile, mlaștinile și râurile erau întotdeauna reprezentate de cioburi de sticlă înfipite în pământul negru. În ele se oglindeau personaje minuscule în chimonou, făcute din ghips și fixate în pământ cu ajutorul unui ac lung.

Un scârțâit strident o smulge din amintiri. Doi patinatori vin spre ea, gonind cu toată viteza pe lamele lor periculos de ascuțite. Virând brusc, se opresc în fața ei într-un nor de praf de sticlă. Patinele lor au tăiat brazde adânci în oglinda ce acoperă solul. Deși vine aici o dată la trei zile, Sarah nu-i poate identifica, deoarece poartă cagule de lână care-i fac să semene cu niște gangsteri specializați în *hold-up-uri* pe patine de gheață.

— Am venit pentru țeastoase, spune ea cu un zâmbet ușor tremurat. Puteți să mă duceți la lac?

Cel mai scund dintre patinatori întinde mâna dreaptă, cu palma desfăcută în sus. Poartă mănuși cu un singur deget. Sarah îi plătește prețul de trecere, și-și ia trusa de pescuit. Cel mai înalt se apleacă pentru ca ea să i se poată urca în spinare. Sarah se cațără, suflecându-și fusta. Abia ce s-a instalat pe umerii patinatorului, că grupul pornește în viteză, brăzdând întinderea de sticlă cu un scrâșnet aidoma celui scos de diamantul unui geamgiu.

Sarah se simte oarecum ridicolă, dar e singura posibilitate de a ajunge la lac. Se prinde mai tare de grumazul bărbatului, al cărui pulover irlandez gros răspândește un miros de seu.

În stânga, în centrul „banchizei“, niște patinatori efectuează figuri complexe care uneori îi fac să-și piardă echilibrul și să cadă pe burtă în praful de sticlă. Tânăra femeie se forțează să nu se uite la ei, fiindcă știe că e vorba de o ceremonie religioasă. Patinatorii pe sticlă nu au, într-adevăr, alt țel decât de a reuși să treacă de „cealaltă parte a oglinzii“ făcând o gaură în mijlocul a ceea ce ei numesc „Fereastra cea Mare“.

Sunt niște fanatici pe care e mai bine să nu-i superi, deoarece pot, dintr-o singură lovitură dată cu patinele teribil de ascuțite, să-ți deschidă pânțele sau să-ți taie capul.

În fiecare zi, își fixează pe talpa ghetelor lame de ras sau de sabie. Rezultatul e același. Într-o seară, Sarah i-a văzut secționând dintr-o rotire a piciorului mâna cuiva care se încăpățâna să se tocmească pentru prețul de trecere. În restul timpului, se rotesc la nesfârșit în centrul banchizei, fiecare lunecând pe urmele celui din față pentru a încerca să spintece suprafața sticlei ce acoperă solul. Aidoma unor spărgători care se înversunează asupra unui geam blindat, se învârt, iar și iar, până la pierderea noțiunii de echilibru. Și lamele patinelor sapă brazde pe banchiză, desenând un cerc de efracție care nu cedează niciodată pentru a deschide intrarea în vreo altă lume. Trecerea prin oglindă se dovedește destul de dificilă, și Fereastra cea Mare, deși se conturează neîncetat, tăiată întruna de atâtea trasee, rămâne complet neatinsă.

Lacul mălos ocupă centrul inelului vitrificat. Nuferi enormi îl acoperă cu florile lor ca de cauciuc. Sarah îi pune să o lase în apropierea apei și înaintează prudent, cu trusa de pescuit în mână. Patinatorii se îndepărtează fără un cuvânt.

Testoasele verzi, îngrămadite, își întind spre cer gâturile palpitânde. Sunt aproape de mărimea unei grenade... A unei grenade! Jocul funest de cuvinte o face să se strâmbe pe tânăra femeie. Când îngenunchează pe mal, praful de sticlă îi zgârie adânc pielea.

De câte ori și-a spus Georges „povestea“? Povestea lui? Nu mai știe. Cu siguranță că de mii de ori. De fiecare dată s-a străduit să dea detalii și mai precise, să perfecționeze cutare sau cutare scenă, să-și aducă aminte culoarea vreunui covor, a unei draperii, rochia vreunei femei sau forma vreunei bijuterii.

E o muncă de titan, deoarece trebuie să gereze o cantitate enormă de notații ce se șterg neconținut, o grădină în care amintirile sunt ca niște flori greu de întreținut, niște plante care se ofilesc, pălesc de îndată ce încetezi să le mai înconjori cu o atenție dragăstoasă. Georges aleargă printre pâlcurile de flori ale memoriei sale, cuprins de disperare în fața unei petale căzute, a unei culori estompate. Atunci, neștiind ce să facă, revigorează totul rulând încă o dată filmul evenimentelor, așa cum remagnetizezi o înregistrare video veche uitată pe o etajeră.

Se numea...

„Yokinushi Ltd. Reproduseri Adaptate!“

Da! Își amintește perfect.

„Reproduseri Adaptate!“ Frumos eufemism pentru a masca niște manipulări genetice neverosimile, niște cocteiluri de embrioni și de fetuși luate la grămadă din *shaker*-ul incubatoarelor.

Era pe vremea războiului. Un conflict stupid din care nimeni nu înțelegea nimic. Rachete ce se intersectau într-un balet încleștat. Nu bombe cu neutroni, nu, ci biochimice. Doar biochimice!

Era cu mult mai simplu... *Deflagrațiile holocaustului vitrificator au fost mai târziu...*

Încă de la începutul luptelor, gazele sterilizante loviseră din plin populația masculină din zona A, făcând ca milioane de aparate genitale bărbătești să devină improprii pentru procreare și neutralizând stocurile băncilor de spermă. În fața acestei stări de lucruri, secția de planificare a sectorului de vest nu avusese nevoie de ajutorul unui glob de cristal pentru a profetiza o scădere vertiginosă a nașterilor și deci a procentului de recrutare a efectivelor militare pentru următorii douăzeci de ani. Conflictul amenința să dureze mult, astfel încât Yokinushi Ltd. plănuise să remedieze această carență reproductivă prelevând și tratând sperma animală (în majoritate de cal, de maimuță și de taur, care nu avusese de suferit!) în vederea inseminărilor artificiale obligatorii pentru orice femeie în vârstă de peste șaisprezece ani...

În momentul când Georges a fost convocat la Ministerul Culturii, primele teste dăduseră roade: trei femei de optsprezece, douăzeci și șase și patruzeci de ani se aflau deja în a treia lună de sarcină, îndărătul gardului de sârmă ghimpată al lagărului de la Saint-Marcy.

Mulți au văzut în înrolarea lui Georges un subterfugiu de „chiulangi”, o „pilă” mijlocită pe ascuns. Adevărul era însă cu totul altul; înaltele instanțe culturale considerau pur și simplu că venise vremea să se facă o arhivare generală și ambițioasă. Era momentul bilanțurilor și al salvagărdării.

„Sunteți un colecționar renumit”, declară de la bun început funcționarul care-l primise în adâncul unui adăpost pe care încercaseră să-l deghizeze în salon de protocol. „Scopul nostru este să creăm o brigadă de salvare a patrimoniului cultural. Am selecționat un anumit număr de specialiști cărora vrem să le încredințăm administrarea unui buncăr-muzeu în care vor fi adăpostite

comorile civilizației noastre. Aceste adăposturi vor fi cumva niște seifuri îngropate... Niște balize care să schițeze istoria omenirii. Înțelegeți, nu e cu neputință ca omul să dispară în scurt timp de pe suprafața globului; așa că vrem să lăsăm niște urme pentru cazul în care niște eventuali... «extraterestri» ar pune cândva piciorul pe planeta noastră. Vrem ca ei să dezgroape aceste seifuri pline de comori... Să înțeleagă toți că am fost cândva o mare civilizație. Vă propun un sacerdotiu. O viață de sihastriu închinată întru totul obiectelor. Bineînțeles, veți avea toată libertatea de a organiza stocul sub forma unei colecții desăvârșite. Ar trebui să reușiți să prezentați o sinteză care să poată fi imediat înțeleasă de o inteligență... străină. Un fel de rebus universal, o bandă desenată hieroglifică pentru uzul cosmosului...”

Georges a acceptat pe loc. Colecționar experimentat, privea lumea cu un ochi lucid. Sursele de energie erau tot mai rare, specii întregi de animale se stingeau, altele sufereau mutații. Războiul ruina treptat toate sistemele economice, încât eventualitatea unei întoarceri iminente la Evul Mediu nu i se mai părea nimănui o glumă.

Când primele rachete au lovit Europa, făcând din Franța o insulă redusă la jumătate din întinderea inițială, Georges a hotărât că, în ceea ce-l privea, stocase destule mostre. Se apropia momentul să înceapă o selecție, să pună bazele unei osaturi, să construiască scheletul a ceea ce, cândva, avea să devină Colecția. Avea deja cărămizile, iar acum mai avea de construit clădirea. Și acesta era lucrul cel mai greu.

A renunțat la postul de director de verificări de la uzina de piese de schimb. Și-a luat rămas-bun de la familie... sau cel puțin de la ceea ce mai rămăsese din ea. Fiica lui, Sarah, militantă înflăcărată în ciuda vârstei de numai cincisprezece ani, tocmai plecase pe Frontul de Est ca prostituată voluntară în calitate de

„sprijin moral al trupelor“. Soția lui, care amenința că va face la fel, se ținuse de el două zile încheiate agitând formularele de înrolare. Nimic nu-l înduplecase însă. La o săptămână după ce-și depusese demisia pe biroul directorial, se muta în cartierul Défense, la subsolul unui turn vetust, printre obiecte strânse cu dragoste timp de aproape un sfert de secol de plimbări prin sălile muzeelor, de expediții la anticari și de spargerii date în depozitele sălilor de licitații.

Trei zile mai târziu, turbotancurile Ligii intrau în Orléans...

Cazul lui Georges nu era singular. Numeroși colecționari acceptaseră misiunea de salvagardare și claustrarea pe care o implica. Brigada de salvare își intra în atribuții. E drept că războiul era pe atunci într-o fază decisivă, fiind mai important ca oricând să se creeze un monument al lumii pe cale de a dispărea.

A doua zi după ce se instalase, Georges zidise ușile și ferestrele, punând mai întâi un strat de cărămizi tari, rezistente la loviturile cu târnăcopul, apoi un al doilea, de lingouri de plumb negre, grele, impermeabile la eventualele radiații. Prizonier voluntar, zidit de viu, nu-și mai părăsise niciodată apartamentul și dependențele sale.

Treptat, inexorabil, învățase litania claustrării, ritualurile timpului oprit.

La început, își întindea de o sută de ori pe zi mâna peste masă, în căutarea cutiei metalice dreptunghiulare, asigurându-se că fiolele se aflau într-adevăr în alveolele lor de burete cenușiu. Douăzeci de cilindri cu capetele îngustate și plini cu un lichid dens, deși incolor, așezați deasupra seringii aflate în învelișul ei steril. Fiecare doză bioenergetică îi permitea să reziste trei ani fără să mănânce nimic, cu condiția, bineînțeles, de a evita orice consum fizic: mers, eforturi, masturbare...

În zonele iradiate în timpul celui de-al doilea conflict localizat, unii dintre cei refugiați în adăposturi rezistaseră în acest fel vreme de douăzeci de ani. La începutul tratamentului, lui Georges i-a fost foarte greu să accepte gândul că nu va mai urina și defeca vreodată. Metoda era sigură. Singura precauție indispensabilă era cea de a nu sparge seringă printr-o mișcare greșită sau un gest pripit.

Pe toată durata primei fiole nu s-a întâmplat nimic deosebit. Georges se scula și se culca, fără să-i pese de oră sau de alternanța zi-noapte. Biroul, etichetele, catalogul pe care trebuia să-l completeze, obiectele deseori uitate sau deformate de memorie și pe care le redescoperea îi ocupau în întregime mintea.

Imediat ce deschideai ușa pivniței, pătrundeai într-o altă lume: o mulțime de mici celule înguste cu pereți subțiri și scorojiți, ca o aglomerare de cabine de probă cărora draperiile groase de culoare mov le dădeau aspectul de confesional. Apoi trebuia să te obișnuiești cu penumbra ca să descoperi masa haotică de obiecte îngrămădite de jur-împrejur, în cercuri succesive de acumulări heteroclitice în centrul cărora te aflai în clipa când intrai.

Georges nu a reușit niciodată să descopere originea ciudatului salon subteran; oglinzile false cu care erau înzestrate cabinele lăsașu terenul liber pentru ipotezele cele mai nebunești: *peep-show*, cabine de probă pentru voyeuri?

O fereastră mică având geam translucid și ondulat se deschidea la nivelul trotuarului, îndărătul grilajului de fier al unui gard ruginit, lăsând să răzbată o lumină slabă. Aici își depozitase Georges colecțiile.

Ajuns aici, trebuia de regulă să faci un efort ca să-și revină, deoarece oboseala îi încetinea întotdeauna la extrem reflexele. Cu mâinile asudate, se apleca spre lotul zilei respective: o servietă-diplomat din piele fină și neagră, de exemplu, o valiză furată în urmă cu zece ani din sala de așteptare a vreunui medic, cu prilejul

unei consultații după o baie în mare, impusă de noua legislație referitoare la scăldatul în mare...

Să corodeze încuietorile cu trei picături de acid nu-i lua decât un minut. Bagajul căptușit cu satin se deschidea brusc, ca o scoică, dezvăluindu-și comorile... Inima lui Georges își iuțea bătăile. Surescitarea provocată de necunoscut îl tulbura până la amețeală. Ce avea să găsească de data aceasta? O față de pernă boțită? Un slip de hârtie cu urme de machiaj pubian (pe care avea să-l ducă încet la nas, întrebându-se îndelung dacă mirosul produselor nu îi amintea de parfumul lui Sarah, fiica lui?) Sau poate că era o mână artificială scobită, pe post de trusă de machiaj, și umplută cu flacoane de lac de unghii și de pleoape? Orice ar fi fost, s-ar fi cufundat în autopsie, descoperind -- înfășurată într-o pungă de plastic -- o rochie de seară lungă din vâl transparent, lăsând umerii și spatele goale, sau vreo altă piesă de lenjerie intimă. Dat fiind că nu putea fi decât un veșmânt *unisex*, nu i-ar va putea determina apartenența și acest lucru l-ar necăji până la lăsarea serii. În cele din urmă, după destule amânări, s-ar hotărî să păstreze fața de pernă sau cutia plată -- scoasă în ultima clipă din fundul dublu -- conținând două pistoale de duel încărcate cu bile de fildeș (bile de ruletă de cazinou! O acuzație de trișare sau o sinucidere rituală de jucători ruinați, pe care voiseră să o regizeze conform uzanțelor în vigoare în mijlocul sălilor de joc).

Servieta și conținutul ei ar dispărea în gura incineratorului. Georges ar lipi o etichetă pe noua lui piesă și ar strecura-o într-un plic ignifug. O tăcere apăsătoare ar lua atunci locul foșnetelor pungii ignifuge și, preț de un minut, s-ar întreba pentru a suta mii oară dacă muștele care populau bezna puteau -- la scara lor -- să perceapă zgomotul prafului depunându-se lent pe fiecare obiect...

Ceremonia clasării odată încheiată, închidea ochii, supunându-se unui ritual imuabil, și-și lăsa mâinile să atârne de o parte și

de alta a brațelor fotoliului, pândind pulsația surdă a sângelui în palmele umflate.

De fiecare dată când mintea îi ajungea la hotarul somnului, vechile întrebări deveneau sâcâitoare, asaltându-l fără răgaz. Adora și ura deopotrivă aceste momente care reîncepeau întruna.

Unitatea... unitatea colecției îl preocupa înainte de toate. Alesese calea cea mai grea, a acumulărilor polimorfe. În timp ce majoritatea colecționarilor își dedicau eforturile unei monomanii înțelepte, adunând la nesfârșit replicile unui același obiect, încercând de bine, de rău să se apropie de un punct ideal de perfecțiune, Georges, în ceea ce-l privește, își selecționa specițiile îmboldit de nevoi obscure, de impulsuri misterioase care-l lăsau apoi într-o stare neplăcută, paralizat de neliniște numai la gândul că ar fi putut dăuna unității ansamblului. Cu toate acestea, deși se temea să nu o prejudicieze, această unitate nu-i era mai puțin clară și petrecea seri întregi aplecat peste cataloagele sale, căutând cu disperare legătura dintre fiecare piesă, schițând cu mișcări ample și nervoase de creion scheme de structură care se contraziceau una câte una.

Asemenea lupte cerebrale îl lăsau sleit de puteri, întins pe jos, agățat de țesătura uzată a mochetelor ca un naufragiat de o scândură. Avea întotdeauna nevoie de câteva zile să-și coordoneze iarăși ideile. Știa însă că în alte locuri – la etajele superioare ale turnului – undeva în oraș (?) erau și alții care cunoșteau aceeași suferință, aceeași nevoie de a păstra puritatea unei colecții, aceeași sete de a atinge o unitate fugitiv întrezărită în unele seri de inspirație.

Străbunicul lui înnebunise atunci când, scoțându-și casca de astronaut, auzise pentru prima oară țipătul atroce al planetelor căzând în spațiu. Georges nu îndrăznise vreodată să asculte sunetul acesta captiv în banda unei casete ascunse în fundul unui sertar. Mult mai târziu, după moartea bătrânului, a descoperit în hârțile sale personale o piatră turtită, vitrificată și fosforescentă. Cu

ajutorul unui instrument ascuțit, cineva scrijelise cu stângăcie câteva cuvinte:

Cosmosul este un decor de pânză vopsită; dacă e făcut sul, încapă într-o valiză.

Ulterior, această simplă frază a devenit pentru Georges ecuația ce rezuma orice colecție: *un univers într-un sertar.*

La început, preocupat de identificarea și etichetarea pieselor, Georges nu prea dăduse atenție zgomotelor din exterior. Izolată în efortul său de creație, conștiința sa redusese sunetele de afară la un fundal uniform, fără variante și nici surprize. Acum, când tensiunea se mai micșorase, câmpul său de percepție nu se mai limita doar la cubul de cărămidă și plumb. Își dădea seama cât de apăsătoare părea liniștea ce domnea în afara adăpostului: nici un motor, nici o pocnitură de chiulasă, nici un ordin, vreun cuvânt sau vaiet. Uneori, doar tropotul imens al unei mulțimi în exod, alternând cu pașii ușori ai unui ins solitar răsunând la nesfârșit pe străzi, îndepărtându-se sau apropiindu-se; plescăitul gigantic al hoardelor de picioare goale pe asfalt urmărindu-se sau fugind de ceva. Sunete ciudate: cavalcade palmate sau călcăturile duble – la interval de o secundă – ale cuiva care alerga împiedicat, ajutându-se de membrele anterioare. Șchiopătatul alternat și înspăimântător al unui picior omenesc și al unei copite de animal – cal sau taur? – răspunzându-și în ecou, *deoarece aparțineau aceluiași corp...*

Atunci, cu mâinile brusc asudate, Georges își amintea de proiectele firmei Yokinushi Ltd., de cele trei femei născând în lagărul de la Saint-Marcy, de toate cele ce urmaseră probabil în cursul ultimilor zece ani. Inseminările animale și...

Dar la naiba! De ce nu se mai auzea nimeni vorbind?

Nici o înjurătură, nici un strigăt de durere.

Și ploaia... De câți ani nu mai auzise răpăitul ploii? Acum era sigur că, nici dacă ar fi fost închis la Saint-Malo sau în temnița

Trépassés, nu ar fi auzit zgomotul copleşitor al mării. Ce dogoare de iad secase oare fosele marine?

Uneori, poate seara, nişte mâini loveau zidul în cadenţă, chiar în faţa lui, cu furie... Nişte plescăituri umede şi nervoase ce se transformau cel mai adesea în râcâituri de gheare ce zgâriau cărămida. Atunci marea fitilul lămpii şi deschidea o carte sau un catalog oarecare...

Alteori, îşi venea în fire, alunga teama pe care claustrarea o infiltrasă încetul cu încetul în mintea sa. Atunci începea să zâmbească de terorele sale, şi creatura jumătate om-jumătate cal, al cărei tropăit neliniştitor (picior/copită, picior/copită) îl urmărea cu auzul încordat, nu i se mai părea decât un infirm care se deplasa de bine, de rău, având un picior de lemn improvizat din piciorul unei mese.

Uneori, trecutul şi amintirile urcau la suprafaţa memoriei sale, ca o bulă de aer înălţându-se cu greu dintr-o pastă ce se solidifică. Atunci, printre altele, Georges încerca să-şi imagineze ce se putuse întâmpla cu soţia şi cu fiica lui după ce el plecase. Inconştientul lui manifesta de altfel o anumită strădanie de a le contopi pe amândouă într-o singură fiinţă sintetică. Cu toate acestea, încerca să-şi pună întrebări mai ales despre soarta lui Sarah... Să-şi imagineze soarta unei prostituate voluntare care-şi făcuse toate studiile într-un lăcaş religios dintr-un cartier înstărit. *Satisfacerea pe bandă rulantă, sub un cort peticit, a unor organe urât mirositoare. Şi apoi – primele boli apărând – inseminarea artificială în centrele de sarcină obligatorie. Fecundaţiile industriale pe bază de spermă genetic modificată, perioadele de gestaţie reduse treptat la trei luni...* „Copiii“ a căror ereditate animală determină viteza de creştere: adulţi la trei ani, senili la şase. Fiinţe hibride, invalizi mintali

dresați în tabere militare pentru mânuirea dispozitivelor de luptă, mână de lucru oribilă făgăduită unei sorți înspăimântătoare.

Georges și-o imagina pe Sarah, îmbătrânită, cu capul ras (de ce?) în apartamentul devastat, cu podeaua acoperită de paie, a unui building șubred. Cu burta enormă, umflată, fecundată cu sămânță de taur „adaptată“, veghind asupra a nenumărați plozi goi, ghemuiți în ierburile putrezinde. Copii având corpul trucat, aparent asemănători cu niște copii obișnuiți, făcând abstracție de mâinile prea mari, de pielea neomenească având textura prea groasă, de ochii aceia...

OCHII ACEIA...

Și colecatorii trecând la ore fixe, marcându-i pe nou-născuți, luându-i deja pe cei în vârstă de trei ani pentru a-i duce în taberele de instrucție și litania perpetuă: „Războiul va dura mult... mult...“

Sarah, care e răsturnată pe un braț de fân de vreun bărbat care-i înjură burta umflată care interzice „fanteziile“...

Bineînțeles că toate acestea nu erau decât speculație febrilă, dar, din punct de vedere logic, erau puține șanse ca lucrurile să se fi petrecut altfel. Doar dacă războiul nu încetase din lipsă de oameni care să-l alimenteze, făcând ca trupele hibride de copii-adulți, de oameni-animale să ajungă să rățăcească prin orașele în ruină, repetând mecanic un pas de paradă învățat în incinta vreunei cazărmi-grajd. Cine putea ști?

Viața din pivnița-adăpost nu prea era supusă variațiilor. Încastate la jumătatea pereților, geamurile prăfuite ale unor acvarii mari aruncau în odaie pete de lumină verde-întunecat. Mișcându-se neîncetat, peștii țeseau interminabile linii de du-te-vino multicolore, singurele parcele vii din sânul acestei jungle de obiecte în perpetuă extindere. Georges își consuma zilele plimbându-se în lung și-n lat prin acest labirint, frisonând întruna, deoarece umezeala pătrundea în masa informă a halatului de casă maroniu,

care-i irita pielea. Stofa spongioasă absorbea lent broboanele de sudoare sărată pe care tensiunea nervoasă le făcea să-i apară la subsuori, sporindu-i indispoziția. Când nu mai putea de oboseală, își strângea pulpanele halatului în jurul picioarelor goale, cu piele de găină – siluetă jalnică fugită dintr-un teatru de marionete.

Stiva de ciorne alcătuită din schițe structurale îl înghițea tot mai mult pe zi ce trecea. Se apropia oare de ținta finală? Deseori, avea impresia că bâjbâie ca un orb, trecând pe lângă ușa potrivită fără să o vadă, îndepărtându-se de ea de-a lungul unui coridor labirintic din ce în ce mai obscur. Într-o noapte, visase o colecție de colecții sau o colecție de colecționari... Nu mai știa exact. Era oare soluția pentru a rezuma lumea? Pentru a o face să încapă într-un sertar? Se chinuise luni de zile făcând scheme, dar ecuația comporta mult prea multe necunoscute. Pe deasupra, mai trebuia să țină cont de modificările neîncetate ale stocului: nașteri, morți... Așa cum era mâna aceea albastră domesticită pe care o descoperise într-o noapte în fundul unui sertar, sufocată de multă vreme.

De-a lungul anilor, aerul închis și lipsa de oxigen sfârșiseră prin a-i încetini procesele mintale, catalizându-i obsesii stranii și fantasmе oribile. Se ridica brusc în capul oaselor, la unu dimineața, dârdâind de febră, convins că toate obiectele care alcătuiau colecția tocmai intraseră în mutație! *Mănușile de piele se deplasau târâș, secretând, ca niște melci, dâre lungi de bale sclipitoare. Paginile cărților se acopereau de păr și de alunițe, frigul făcea ca vreo gravură să capete piele de găină, o foaie îndoită la colț făcea vânătăi. Reviste înfometate se urmăreau unele pe altele, mușcându-se reciproc... Toate obiectele porneau un război de hărțuială cu vecinii cei mai apropiați. Bandele magnetice se descolăceau – lasouri, lațuri, garouri –, strangulând urechile uscate patagoneze, capturând instrumentele chirurgicale chinezești din secolul*

al XII-lea, ele însele ocupate cu sfârtecarea peștilor din acvariu. Tuturor le era foame, toate se devorau între ele... sau piereau.

Atunci Georges își sacrifică prețioasele fiole ca să le hrănească, alergând cu seringă în mână ca să potolească poftele de mâncare, încercând să-și salveze cele mai frumoase specimene. Și obiectele făceau cerc în jurul lui, trepidând, cerându-și merindea, solicitând injecția cotidiană. Amploarea colecției necesita în scurt timp utilizarea totalității rezervei bioenergetice și acum Georges era cel care, la rândul lui, se pomenea înfometat în mijlocul obiectelor sătule. Înfometat, da, dar și epuizat, sleit, cu o durere permanentă în adâncul stomacului, doborât de toropeala și amețeala neagră a leșinului. Bolnav, având ca singură perspectivă slăbiciunea crescândă, zăcutul..., moartea.

Atunci, cu ultimele puteri, se ridica, hotărât, înverșunat, cu un cârlig de măcelar în mână, și vâna specimenele unul câte unul, ca pe iepuri, ca pe niște găinușe de baltă, ca să le mănânce... Braconier al muzeelor, trebuia să învețe să-și învingă repulsia și să devoreze crudă mânușa de „piele adevărată“, să fiarbă paginile roz ale dicționarului sau să fumeze cotorul unei enciclopedii, să mănânce colecția bucată cu bucată, masă după masă, ca să scape de moarte, să înghită fără nici un scrupul, SĂ BAGE ÎN STOMAC UN UNIVERS!

Asemenea coșmaruri îl lăsau amețit, zdrobit, incapabil să se ridice ziua întreagă din pat. Înghițea atunci nenumărate cafele negre ca să încerce să alunge miasmele ce-i gătuiau creierul, dar organismul său dezobișnuit de alimentele clasice respingea lichidul fierbinte printr-o cascadă de sughițuri. După aceea se epuiza în ronduri repetate, verificând la nesfârșit desăvârșita integritate organică a elementelor definitiv etichetate.

Uneori, se apuca să se gândească la ceea ce s-ar întâmpla când colecția va fi întru totul organizată, structurată. Claustrarea

sa nu va mai avea nici un motiv să continue. Va trebui să iasă, să spargă zidul de cărămidă și să-și transporte piesele selecționate la cel mai apropiat muzeu. Soluția aceasta nu putea să nu-i provoace o oarecare îngrijorare. Muzeul, ca o clădire deschisă ce era, cu ferestre fragile lipsite probabil de sisteme de protecție, ca arhitectură expusă căderii bombardamentelor sau jafurilor improvizate de după beție, nu i se părea că prezintă condițiile de securitate necesare conservării colecției. Pivnița-adăpost nu era nici ea scutită de riscul unui cutremur de pământ sau al unei alunecări de teren. Și Georges nu-și putea închipui fără să se înfioare prăbușirea grinzilor, vuietul incendiilor vorace distrugând în câteva minute opera unei vieți întregi...

În cele din urmă, alesese o soluție care avea avantajul de a pune obiectele la adăpost de un eventual cataclism. Pentru aceasta era de ajuns să închidă colecția între niște blocuri enorme de ciment pe care apoi nu mai trebuia decât să o cufunde în Sena, lângă Pont-Neuf. Calculase cu aproximație că vreo zece cuburi cu muchia de trei metri ar fi fost de ajuns ca să conțină volumul global al colecției sale. Apa neagră foarte poluată a fluviului avea să-i protejeze opera pentru totdeauna.

Și apoi?

Apoi, șovăia în privința conduitei pe care urma să o adopte, neputând calcula, nici măcar în mare, numărul de ani care-i vor mai fi rămas de trăit. Să o caute pe fiica lui, Sarah? Să devină la rândul lui prostituat voluntar? Sau șeful unui grup de partizani? Corsar pe Sena sau în metrou? Să ia în abordaj marile magazine, la comanda unui vagon de clasa întâi care să arboreze pavilionul negru?

Doar dacă... Doar dacă în definitiv, dat fiind că schemele structurale îi dezvăluiseră legătura indisociabilă între el și colecție, nu avea să fie nevoit să se cufunde și el împreună cu toată colecția într-un cub de beton. Soluția aceasta prezenta totuși mari

inconveniente tehnice. Într-adevăr, dacă i-ar fi fost ușor să se arunce în cuva plină cu ciment încă moale și să rămână pe fundul ei legându-și de picioare niște bucăți de fontă, i-ar fi fost, dimpotrivă, cu totul imposibil, după întărirea completă a cimentului, să facă astfel încât blocul solidificat, desprins din mulajul lui, să cadă din înaltul podului în fluviu... Ideea acestui cub unic, solitar îl făcea de fiecare dată să se gândească la o verigă despărțită de lanțul ei. Inutil.

Și așa treceau zilele. Când începea să se însereze, Georges își muta fără zgomot scaunul, aproape cu încetinitorul, așezându-se în pata albastră de lumină ce intra prin răsuflătoare. Degetele sale apucau creionul cu aceeași gravitate de parcă ar fi fost vorba de vreun obiect de cult. De-a curmezișul hârtiei cu pătrățele se contura o linie armonică. Teorema de bază era simplă: fiecare parte trebuia să fie microcosmosul întregului, dar nu putea fi disociată de acest întreg fără să provoace moartea imediată a unității de ansamblu...

Georges scria, febril. Se lăsa noaptea, întunecând răsuflătorea, dar de-acum nu mai conta. Când creionul era bun, mina nu i se rupea decât după câteva ceasuri bune, nu înainte de a fi înnegrit multele pagini albe ale carnetului. Atunci Georges zâmbea, fiindcă noaptea era bună, era plăcută. Se lăsa peste el, peste colecția lui, ca un sipet, ca un pânțece negru și tare.

Cel mai adesea, mina creionului nu se rupea decât în zori...

Georges merge, strecurându-se printre crăpăturile din asfalt. Strada e ca o piele de elefant netezită. O piele prost întreținută care se crapă și se fărâmițează sub tălpile sale. Apoi? Apoi, timpul a trecut. Într-o zi, o echipă de salvare care răscolea printre ruine a sfârșit prin a detecta o prezență omenească în adâncul imobilului retezat. Ruinele au fost scotocite pentru a-l găsi pe acest supraviețuitor din alte vremuri. Războiul se sfârșise deja de cinci ani.

Georges a fost nevoit să se învețe din nou cu spațiul, cu viața. I s-a spus că soția lui murise și că fiica lui hotărâse să nu mai apară cu numele ei adevărat pe listele de stare civilă. Mai târziu, și-a dat seama de strania legătură senzorială pe care o avea cu obiectele. Un fel de legătură telepatică, un soi de cordon ombilical irațional.

Un medic perplex i-a dat a înțelege că s-ar putea să fie vorba de un efect psihic al drogurilor consumate pe durata interminabilei sale claustrări. Georges nu a încercat să afle mai multe. În ceea ce-l privea, avusese dintotdeauna impresia că auzea vorbind obiectele și mașinile. În prezent, șaptele lor nu au făcut decât să devină mult mai perceptibile, asta era tot...

Merge mai departe, ocolind un crater plin cu apă plumburie. Domul bisericii Grand-Pilier se înalță ca o umbră cocoșată peste acoperișurile orașului.

Taverna pe piloni se înalță la marginea zonei vitrificate. Praful de sticlă încrustat în interstițiile scândurilor striază construcția cu vinișoare ciudate din mică. Georges urcă scara. Își simte picioarele grele și spinarea parcă îi e frântă. Terasa restaurantului e plină de cioburi pe care patronul le strânge cu lopata. Fragmentele, perfect identice, aproape că ar da de crezut că zeci de parbrize s-au spart lovindu-se de balustradă, aidoma acelor păsări de pe malul mării care se zdrobesc de balcoanele hotelurilor. Georges își imaginează un stol de parbrize zburând la joasă înălțime, planând în vârtejurile de aer, ca niște lilieci mari și transparentți, făgăduiți morții soldate în împrăștiuri tăioase.

Târându-și picioarele, intră în sală. Pe ramele ferestrelor au fost montate grilaje care să oprească cioburile aduse de furtună. Scaunele și mesele sunt desperecheate. Pereții sunt acoperiți de plăci vechi de fier emailat care fuseseră cândva firmele unor prăvălii și care, prinse în cuie una lângă alta, formează un blindaj pestriț. Printre ele sunt reclame cam grotești și îndeosebi una pentru Cycles Funnyway împodobită cu o bicicletă în relief.

Georges se așază. Patronul își reia locul de cealaltă parte a barului. E un bărbat gras cu păr cărunt, cu pieptul gol, purtând pe cap o bonetă de marinar american. Mânuieste un reșou cu gaze, vetust, cu țevăria și arzătoarele năclăite de jeg. Flăcări mari și verzi sfârâie sub cratițe, scoțând din când în când câte un șuierat neliniștitor.

Georges eşuează aici în fiecare seară, la sfârşitul drumurilor sale de depanator, dar patronul i se adresează întotdeauna ca şi cum l-ar vedea pentru prima oară.

— Văd că lucraţi în depanări, rosteşte el în loc de salut. Ei bine, pot să vă zic că nu aici o să vă îmbogăţiţi. Eu unul n-am chef de fantomele în conservă. Eu sunt de modă veche, merg pe lucruri naturale! Vedeţi reşoul ăsta? E alimentat cu gaz. Am o țeavă care ajunge până la douăzeci şi cinci de metri sub pământ, în fosta groapă comună a cartierului, înţelegeţi? Acolo unde au fost aruncaţi cu buldozerul mii de morţi! Recuperez gazele de putrefacţie care s-au format în punga subterană, şi gata! Ia uitaţi-vă la flăcările astea frumoase! Sfârâie şi ling întruna fundul oalelor mele! E gazul împuţit al gropii comune, se scurge de-a lungul țevelor ca un adevărat jet de putoare comprimată. Când ajunge aici, trebuie să aprinzi la iuteală focul, altfel ești nevoit să-ți pui o mască. Ce duhoare, Dumnezeule! E părţul diavolului, dragă domnule! De poţi să cazi lat, cu limba vânătă şi cu nările pline de ciuperci! Dar ia priviţi aici: supa clocoteşte domol, tocana fierbe şi toate astea datorită micilor mele hoituri de dedesubt, care fermentează şi se descompun încetul cu încetul! Țeava mea le serveşte drept supapă. Fără ea, presiunea ar ajunge așa de mare, că groapa ar exploda. Placa vitrificată s-ar face cioburi şi ar ploua cu cadavre peste tot oraşul. De fapt, le fac un serviciu oamenilor. Şi apoi, gazul, petrolul, cărbunele, ce altceva erau decât nişte cadavre de animale, nişte băligar de pădure, ai?

La această parte a discursului, Georges se mărgineşte de regulă la câteva mormăieli. Observă flăcările verzi, ciudat de rotunde, care trosnesc, se umflă pe neaşteptate şi apoi se micşorează, pentru ca după aceea să se umfle din nou.

— Îmi încălzesc gamelele cu focuri de cimitir! râde patronul. Uneori, ies din reşou şi se preling pe tabla tejghelei, pe cuvântul meu! Merită să vezi asta: o flacără de toată frumuseţea care se

desprinde de arzător și pornește la plimbare pe podea. Țin mereu la îndemână o găleată cu praf de sticlă ca să le sting! Singura problemă e că dogoarea nu e tot timpul aceeași, uneori durează câteva ceasuri ca să încălzesc o oală cu apă amărâtă, iar alteori flăcările țâșnesc ca dintr-un aparat de sudură și-mi topesc fundul cratițelor! Dacă ați vedea! Fac niște găuri ca un spărgător de seifuri!

Georges dă din cap. E drept că flăcările verzi au ceva sălbatic, fals domestic. Le simți gata să rupă zăbala în orice clipă. Flăcări de cimitir. Focuri de cimitir prizoniere, captive, silite să îndeplinească niște funcții utilitare înjositoare, ele, care sunt lumina de poziție ale sufletelor rătăcitoare, regii mlaștinilor!

Să lingă fundul marmitelor! Cum s-ar putea obișnui cu o asemenea situație? Georges ghicește în ele niște impulsuri incendiare, niște dorințe piromane.

— Seara închid bine robinetul, sporovăiește mai departe cârciumarul. N-am chef să mă asfixiez. E de ajuns să tragi o singură dată în piept niște vapori ca ăștia ca să putrezești pe dinăuntru. Uneori, noaptea, când mi se pare că e vreo scurgere, mă culc cu masca de gaze pe față, și zău că merită să mă vezi atunci!

Georges mormăie ceva. Poate că gazul e cel care roade pe zi ce trece memoria hangului? Explicația e la fel de bună ca oricare alta. Georges se uită la reșou și încearcă să-și imagineze țeava cilindrică intrând în pământ și ajungând în cripta gigantică a gropii comune săpate de urgență. În ce mocirlă s-au prefăcut oare toți morții strânși în mina aceasta, în acest labirint improvizat pornind de la două sau trei tuneluri ale unui tronson de metrou cu gurile betonate? Mai bine să nu se gândească

— Am o tocană foarte bună, graseiază patronul, și ce-ați zice de o supă de șorici? Pâinea mi-o fac singur. Trosnește un pic când o mesteci, dar e din cauza prafului de sticlă. Nu e nici un pericol. Doar găinile mănâncă și ele nisip și pietricele, nu? Și apoi, nu suntem poponari sclivisiți!

Georges aprobă cu un gest vag. Patronul îi pune în față un castron de porțelan. Preț de o clipă, se întreabă dacă „ochii” bulionului sunt alcătuiți din grăsime sau din particule fine de sticlă, dar preferă să nu se mai întrebe. Coaja pâinii cenușii îi zgârie mâinile ca șmirghelul și se hotărăște să o înmoaie în supă.

În timp ce ia prima lingură de supă, Georges examinează afișul serviciilor de IN-migrare pe care hangiul l-a pus deasupra barului și care înfățișează o broască țestoasă a cărei carapace e alcătuită din plăci groase de metal prinse în buloane ce evocă blindaajul unui cuirasat. Capul animalului e retras aproape complet în interiorul acestei cochilii simbolice și se poate ghici că labelle vor face la fel. Deasupra desenului se poate citi:

REDOBÂNDIȚI UN ADĂPOST SIGUR.

Părăsiți un mediu ostil care se degradează pe zi ce trece.

*Departamentul de IN-migrare e aici
pentru a vă ajuta să începeți o viață nouă.*

CONTACTAȚI-NE!

Cârciumarul s-a așezat într-un colț al odăii, în fața unui polizor. Scoțând limba din pricina concentrării, ascute lame de patine de gheață, al căror tăiș scoate șuvoaie de scântei la contactul cu piatra zgrunțuroasă. Surprinzând privirea lui Georges, ridică din umeri.

— Ei, scot și eu un ban, aruncă el pe un ton de scuză. Și apoi, asta îmi permite să am relații bune cu patinatorii pe sticlă. Sunt cam dificili, știți. Vandalii le caută întruna pricină. Ați auzit de ultima lor găselniță? Au decretat cultura scoicilor producătoare de perle ca fiind păgână și blestemată! Tare mă tem că nu peste mult timp or să facă o descindere pe aici și că o să se lase cu bătaie!

Georges aprobă cu o mimică impersonală.

— Spuneți-mi, murmură el în cele din urmă, ați văzut-o cumva pe aici în ultima vreme pe fata cu motocicleta?

— Bruneta care vine după țestoase? Da, sigur, dar nu i-am prea dat atenție. Ar trebui s-o întrebați pe bătrâna Minievska, de pe malul lacului... O știți?

— Da, bineînțeles.

— Pot să-l rog pe un patinator să vă ducă acolo gratis. N-o să mă refuze... Vreți?

— Sunteți foarte amabil.

— Terminați-vă supa, mă duc pe terasă să le fac semn.

Georges mestecă ultima bucată de șorici, având consistență de cauciuc, de pe fundul castronului. În timp ce patronul iese pe pasarela exterioară, scotocește în fundul buzunarului după două monede și le pune pe masă. Patronul se întoarce, cu fața roșie.

— S-a făcut, o să fie aici în două minute.

Georges arată cu bărbia afișul cu țestoasa.

— Dumneavoastră l-ați pus acolo?

— Nu, ce vă-nchipuiți! Ția de la IN-migrație. Le pun peste tot și nu îndrăznesc să mă ating de ele, că nu vreau să încasez vreo amendă.

— Nu vă interesează adăpostul ăla de care tot pomenesc?

— La vârsta mea? Ce pot să mai pățesc? E bun pentru tinerii care mai au vreun viitor și care-și fac griji pentru el, dar pentru mine sau dumneavoastră... Cât ne-a mai rămas de trăit? Cinci, șase ani?

Georges nu are chef să răspundă; se ridică și se îndreaptă spre terasă.

— Fata cu părul negru, murmură hangiul, da, vine adesea. Își lasă motocicletă pe perimetrul banchizei. De ce mă întrebați de ea? E vreo prietenă?

Georges coboară treptele și pășește pe solul vitrificat. Patinatorul cu cagulă apare brusc în fața lui și se oprește cu un scrâșnet insuportabil, după care se întoarce cu spatele, pentru ca Georges să se poată urca pe umerii lui. Operațiunea nu e dintre cele mai

comode, dar cei doi gonesc în scurt timp spre malul lacului verde. Lamele patinelor derapează din când în când pe scurgerile vitroase prea tari ca să ofere o aderență bună. Georges cere să fie lăsat pe mal, acolo unde ierburile acvatice se încălesc în ghemuri moi. Broaște nevăzute orăcăie în jungla plutitoare. Lacul e acoperit complet de spumă și mușgai. Ici și colo se văd ciudate stânci mișcătoare care nu sunt de fapt decât aglomerări de țestoase.

Georges pășește prudent de-a lungul malului. Stridiile sunt ceva mai departe, înșirate una lângă alta, ca niște sarcofage pântecoase, sculptate grosolan dintr-un fragment de meteorit. Fiecare are vreo șaptezeci de centimetri lungime. Un camion-cisternă răsturnat a fost transformat în locuință. În cilindrul uriaș hărăzit odinioară stocării carburantului au fost acum tăiate uși și ferestre. Oxidația îl spușește cu pete roșii și, în mai multe locuri, metalul nu mai e decât o dantelă stacojie.

Din adăpost își face apariția o bătrână, slabă, cu părul încărunțit tuns perie. Mestecă o țigară înmuiată de salivă. Trupul descărnat plutește într-o salopetă de luptă verde-oliv pe care se vede încă o puzderie de matricole militare.

— A, tu erai! spune ea scurt. M-ai speriat, fiindcă ne așteptăm la o descindere a vandalilor. Au fost văzuți adunându-se sub ruinele Pont-Neuf, așa că s-ar putea să ajungă aici înainte de lăsarea întinericului.

— Ești înarmată? întreabă Georges, fără să-și dezlipească privirile de la stridiile ce se zăresc la suprafața apei ca niște cranii de crocodil.

— Am o pușcă de calibrul 12 cu aer comprimat, un pistol de poliție Beretta și câteva cutii de Brenneke, dar reculul e prea puternic.

Georges nu ascultă. Oboseala îi încetinește procesele mentale. Nu a venit aici decât pentru un lucru.

— Ai văzut-o? întreabă el cu sufletul la gură.

— Pe cine?

— Pe Sarah.

Bătrâna scutură capul fără a încerca să-și ascundă enervarea.

— Da. A venit să pescuiască afurisitele ei de țestoase. Poftim! Ești mulțumit?

— Ai vorbit cu ea?

— Nu. Nu vorbește cu mine, ce-ți închipui! Las-o în pace, nu te mai țin de ea.

— Dar e fiica mea!

— Tată, fiică — astea-s niște cuvinte care nu mai înseamnă nimic astăzi. După cât a suferit, probabil că nici nu mai știe cum te cheamă. Și apoi, tu te-ai dat la fund pe toată durata războiului, deci cum ar putea să nu te disprețuiască?

— Eram conservator! Eram un fel de... santinelă a uitării. Dacă rasa omenească s-ar fi stins...

Bătrâna își scuipă țigara udă și se îndepărtează în direcția stridiilor.

— Nu insista, i-o retează ea, n-o să-i vorbesc de tine! Niciodată.

Georges șchiopătează, simțindu-se mizerabil. Șoldul nu îi mai este decât un bloc de durere. În apă, stridiile se deschid. Mucoasele lor cu pliuri moi se drapează în jurul unor perle enorme, de mărimea unui cap de bebeluș. Din nou, Georges se gândește la niște crocodili cu botul plin de rămășițe omenești. Dar perlele nu sunt sidefii, ci par, dimpotrivă, de o limezime remarcabilă.

— Se formează din ce în ce mai repede, mormăie bătrâna, scoțând o nouă țigară dintr-un toc de alamă. E din cauza vântului care împinge spre lac praful de sticlă. Stridiile înghit tot ce pluteste. Regurgitează sticla și o amalgamează în bule de cristal. Preoții de doi bani care militează în rândurile vandalilor vor să le omoare; pentru ei, prezicerea viitorului e o blasfemie. Dacă i-am lăsa s-o facă, ar veni aici cu ciocane și ar zdrobi toate stridiile din lac.

Georges ar vrea să stea jos.

— Haide, mormăie bătrâna, ducându-l spre casa-cisternă.

Pe cilindru scrie cu litere mari și gudronate:

Doamna MINIEVSKA

Clarvăzătoare extralucidă

Bătrâna se apleacă pentru a intra în adăpost. Deodată, pare obosită și fragilă.

— Știi, ar fi o catastrofă, rostește ea, stăpânindu-și un suspin. Nu s-au mai putut găsi nicăieri niște moluște care să facă globuri de cristal adevărate. Tu, care ești medium, poți să înțelegi asta! Niciodată n-am mai avut în mână un catalizator atât de eficace. Când îmi cufund privirile în ele, văd viitorul clar ca și când aș citi la microscop o bandă desenată! Aproape că sunt prea exacte. E conjuncția trecutului și a viitorului. Câmpia vitrificată și pulberea morții care o acoperă, viermuiala stridiilor mutante... Se întâmplă, se pregătește ceva care ne scapă. Vin oameni din celălalt capăt al lumii pentru a le cumpăra de la mine! Stridiile sunt animale ale viitorului, ele digeră roadele greșelilor noastre mortale. Ne oferă niște unelte incomparabile cu ajutorul cărora să putem ghici ce s-ar putea întâmpla mâine! Globurile astea de cristal reprezintă unica noastră șansă de a nu repeta greșelile. Trebuie să le salvăm, Georges, uită-te ce frumoase sunt!

Georges se așază pe o ladă răsturnată. Globurile cristaline sunt puse pe o bucată de catifea pătrată, de un albastru-închis, care e singurul obiect de lux din locuința mizerabilă.

— Și preoții ăștia! explodează „doamna“ Minievska. Au spus că ar juca bile cu ele până s-ar sparge!

Georges se gândește la Sarah. Mașinal, ia pușca de pe masă și începe să o încarce. Delirul clarvăzătoarei nu mai ajunge la el decât printr-o negură de invective.

— Știi că serviciile de IN-migrare sunt din ce în ce mai active? Întreabă el pe nepusă masă. Orașul se golește. De fiecare dată când pornesc în drumurile mele, descopăr alte clădiri părăsite. Locurile se schimbă în deșert.

Minievska se încruntă.

— Știu, răspunde ea cu lehamite. Când vin să mă consulte, mă întreabă mereu dacă stocurile de rachete din silozurile subterane n-or să explodeze. Sau copiii, jucându-se în nisip, n-or să dezgroape o bombă veche cu neutroni încă funcțională... Și așa mai departe, nu se mai termină. Le e frică de tot și de toate, de ploaie, de nori, de zăpadă, de apă.

— Nu pomenesc de energia-fantomă?

— Ba da, și în ansamblu ei sunt mai degrabă pentru. Se simt liniștiți fiindcă „nu e chimică“. Sunt convinși că o putem produce fără pericol și nelimitat, că nu e poluantă și că nu riscă să lipsească în Adăpost... Recită propaganda IN-migrării, visul cel vechi al autarhiei, al mediului protejat...

— Dar tu ce vezi în globul tău?

— Umbre rele, dar nu le-o spun.

Ezită, deschide apoi gura să spună ceva, dar de afară se aud strigăte, o rumoare confuză alcătuită din urlete nedesluite.

— Vandalii, suflă clarvăzătoarea, fără să mai adauge altceva.

Georges iese în cadrul ușii, cu pușca la șold.

— Vrei s-o folosești? rânjește bătrâna Minievska.

Georges se strâmbă. Reculul armei i-ar disloca probabil oasele mâncate de artrită. Se simte un pic ridicol. Privind spre zona vitrificată, deslușește siluete în mișcare. Patinatorii își iau avânt și, când ajung în apropiere de adversarii lor, decolează la orizontală, așa cum fac luptătorii pe un ring de catch să lovească rapid cu o rotație a piciorului, și patinele se împlântă în pieptul celui din față la fel de ușor cum o secure mușcă din lemnul moale al unui mesteacăn. Bătălia se desfășoară într-o confuzie extremă.

Vandalii, pierduți pe banchiză, derapează și cad gesticulând grotesc. Unii au încercat să-și facă tălpi de mers pe zăpadă prinzându-și de picioare rachete de tenis sau chiar palete de ping-pong! Cei care se mai țin pe picioare se protejează cu capace de pubele pe care le țin în față ca pe niște scuturi.

Patinatorii fac piruete și sar, efectuând o adevărată demonstrație de karate pe gheață. Georges vede lucind lamele patinelor, care trasează arabescuri de mercur în penumbră. Carnea se despică, veșmintele se rup... Din când în când, câte o mână zboară prin aer, secționată în dreptul încheieturii. Georges lasă jos pușca prea grea, care-l dezechilibrează.

— Lasă, spune Minievska, n-or să ajungă până aici. De data asta am scăpat.

Georges se întoarce. Bătrâna și-a scos salopeta de luptă și e goală, cu trupul numai tendoane. Părul pubian e alb.

— Vino, murmură ea fără a înceta să-și mestece țigara. Războiul e pentru tineri. Noi, la vârsta noastră, nu ne mai putem gândi decât la dragoste.

Degetele ei ofilite descheie șireturile salopetei lui Georges. Brusc, se oprește.

— Mai poți? întreabă ea, cuprinsă de îndoială.

— Merge.

Se întind pe pătura de catifea albastră, printre globurile de cristal. Saliva lui Minievska are gust de tutun. Georges frământă buzele și limba bătrânei ca pe o gumă trandafirie cu parfum de lemn-dulce. Minievska e sub el, un schelet abia învelit într-un strat subțire de mușchi tari. O pătrunde în timp ce afară urlete cresc întruna.

— Războiul e pentru tineri...

Globurile de cristal li se rostogolesc în coaste. Sunt reci, și lui Georges i se face pielea de găină. Minievska e uimitor de puternică și mișcările ei zdruncină dureros șoldul bolnav al lui Georges.

Afară, rumoarea bătăliei se estompează. Vântul s-a oprit și miasmele mlaștinii umplu acum casa-cisternă. Bătrâna se întoarce pe o parte și caută o țigară, pe care o rupe în două, și îi întinde jumătate partenerului ei. Georges rămâne întins pe burtă și atinge cu vârful degetelor un glob de cristal. Nu are nici o senzație de „contact“, așa cum se întâmplă când manipulează obiectele în pană.

— Ce vezi? întreabă el din nou.

Minievska se întinde la loc. Sub pielea extrem de albă i se deslușesc fibrele musculare și rețeaua venelor.

— E greu de explicat, răspunde ea, suflând fumul. E ca și cum aș fi o buburuză care se plimbă pe o pagină de ziar la rubrica de benzi desenate... Înțelegi? Desenele sunt prea mari pentru a le putea percepe în totalitate. Nu pot să văd niciodată decât o parte infimă din ele. Închipuie-ți o ilustrație înfățișând o bătălie navală în care s-ar înfrunta patruzeci de corăbii mari de luptă. Știi tu: parâmele, velele zdrențuite, catargele rupte, oamenii căzuți în apă, bărcile în flăcări... Eu, doar o buburuză care tropăie pe suprafața acestui tablou, n-aș fi în stare să descifrez decât numele uneia din cele patruzeci de corăbii. Globul de cristal este o lupă, izolează detaliul, dar nu redă ansamblul. Munca mea constă în a reconstitui tabloul pornind de la acest simplu indiciu. Reflectez, merg din deducție în deducție...

— Pornind de la un os, îți imaginezi animalul întreg.

— Exact. Așa că greșesc, inevitabil, chiar dacă am un indiciu de bază foarte bun. Dacă ți se dă un fragment dintr-un puzzle de o mie de piese, poți să-ți imaginezi destul de ușor cele trei piese din jurul celei care ți-a fost dată... Dar celelalte nouă sute nouăzeci și șase? Țsta-i viitorul, asta-i clarviziunea.

Georges se ridică în capul oaselor. Se lasă noaptea. Globurile de cristal lucesc în întuneric.

— Într-o bună zi o să descopăr un indiciu capital, rostește Minievska, vorbind de una singură, cu mâinile peste sânii flasci. Într-o bună zi...

Ridicându-se într-un cot, îl apucă pe Georges de glezna stângă.

— Rămâi aici peste noapte. Oricum, patinatorii nu se vor mai întoarce în seara asta.

Prăvălia se află la parterul unei clădiri din cărămizi decolorate. Sarah a avut grijă ca fațada să fie zugrăvită în roz. O banderolă ce flutură deasupra vitrinei anunță: „FERICIREA LA TINE ACASĂ“.

În atmosfera mohorâtă a străzii, spațiul acesta îmbietor atrage inevitabil privirea. Ești tentat să crezi că e vorba de o cofetărie, de o ceainărie, de un magazin de lenjerie fină... De fapt, de îndată ce te apropii de vitrină, zărești țestoasele din acvarii. În cea mai mare parte a timpului, acestea stau nemișcate în cei doi centimetri de apă sau se înghesuie unele într-altele, ca și cum ar vrea să clădească un zid viu.

Sarah proptește motocicleta și deschide ușa, al cărei clopoțel scoate un sunet slab, ascuțit și găunos. Magazinul e tot timpul deschis, chiar și în absența ei, fiindcă nimeni nu ar îndrăzni să jefuiască o prăvălie a fericirii, așa că n-are nici un rost să tragă zăvorul sau să coboare obloanele de fier.

Înăuntru, totul e trandafiriu. Lespezile podelei, pereții, tejgheaua, chiar și cărțile de buzunar din editura Lumière d'Amour ce umplu rafturile rotative. Sarah se simte murdară și obosită. Părul i-a căpătat un miros de nămol și în mână ține cutia de plastic în care a îngrămadit animalele capturate pe malul lacului. Are noroi și pe mâini. După cum se aștepta, în prăvălie e un client. Un bărbat subțire, pleșuv, într-un costum strâmt și negru, așezat în fața măsuțelor pe care sunt etalate mărfurile, cu servieta pe genunchi și cu pălăria melon în mâini. Ochelarii cu lentile enorme dau ochilor săi

un aspect cu totul ireal. E domnul Louis, de la editura Lumière d'Amour. Sarah îl salută scurt.

În prăvălie plutește un miros neplăcut. Tânăra femeie se apropie grăbită de bocalele de sticlă. Mai multe țestoase au plesnit. Carapacele, ale căror rămășițe s-au împrăștiat prin tot magazinul, au făcut să crape vitrinele a trei acvarii. Prin fisuri picură apa. Măruntaiele au mânjit tapetul ca o marmeladă roșiatică dezgustătoare. Sarah își stăpânește o înjurătură. Izul de viscere explodate conferă prăvăliei o atmosferă de sală de disecție.

— Am văzut că aveți probleme, murmură domnul Louis. Continuă să explodeze. Aveți multe deșeuri?

Sarah se descotorosește de canadiană și-și înnoadă la iuțeață părul la spate.

— Destule, spune ea, măsurând amploarea pagubelor. Se umflă din cauza unui soi de fermentații interne și apoi brusc explodează ca niște grenade vii. Poate fi periculos, o bucată de carapace îți poate scoate ochii.

— Dar de ce se umflă? Când te uiți la ele, par normale.

Sarah ia ligheanul și buretele pe care le ține în permanență sub casa de marcat.

— Știți că sub lac e o groapă comună? întreabă ea, curățând mizeria. Unii chiar utilizează gazele de fermentație ce se degajă din ea ca să-și alimenteze mașinile de gătit...

— Ce oribil!

— Și totuși, e adevărat. Presupun că țestoasele sunt mai mult sau mai puțin intoxicate de emanațiile astea. În sfârșit, nu știu, e o teorie strict personală. Oricum, un sfert din animalele pe care le aduc aici se preschimbă în grenade după câteva zile. Trebuie să fiu atentă înainte de a le pune în vânzare.

— Nu-i așa? Un talisman care îți explodează în față e de prost-gust!

Sarah îi aruncă o privire bărbatului în negru, întrebându-se dacă nu cumva își bate joc de ea, dar acesta are un aer de-a dreptul necăjit, încât bănuiește că încearcă să creeze între ei un fel de complicitate tulbure. Sarah oftează. Afișul serviciilor de IN-migrație tronează deasupra etajerelor de cărți îmbrăcate în coperte roz. Reclama aceasta, cu țestoasa acoperită de o carapace metalică, e cea care a declanșat moda animalelor-talisman, cu peste un an în urmă. Biroul de acțiune secretă a lui DESTROY a hotărât imediat să o utilizeze pentru a deschide o prăvălie în cartierul cel mai populat al orașului.

— Ce prilej de frământări și griji e comerțul! se vaită domnul Louis. Știți că înainte de război editura noastră mergea foarte bine? Eram profilați pe romanul SF și pe poveștile de groază. Și apoi, au apărut restricțiile. Cartea a fost considerată un obiect inutil, prea scump. Comisia materiilor prime nu ne-a autorizat să ne continuăm funcționarea decât cu condiția ca hârtia folosită la tipărirea textelor să poată avea o dublă utilizare. Altfel spus, ni s-a cerut să tipărim pe hârtie igienică, astfel încât cărțile, odată citite, să servească apoi la toaletă! De atunci, avem probleme enorme cu calitatea cernelii. Nu trebuie să fie prea uleioasă, fiindcă cititorii noștri s-ar mânji cu negru când s-ar șterge cu capitolele pe care le-au citit! Unele colecții au fost interzise pe piață în urma petițiilor care le reproșau textura prea aspră, cerneala care se întinde prea ușor... Dar Lumière d'Amour în sine nu a suferit nici un atac. Am parfumat chiar ultimele titluri. Uitați-vă: *Le Grand Bonheur de Virginie** și *La Chaumière des coeurs en paix*** există în două versiuni: lavandă și vanilie...

Sarah pune ligheanul într-un loc ascuns vederii. Pălăvrăgeala reprezentantului editurii o plictisește. Deodată, înțepenește.

* Marea Fericire a Virginiei (n.t.).

** Coliba inimilor împăcate (n.t.).

Dumnezeule! Mai e un cap de țeastoasă pe capacul casei de marcat! Tânăra femeie apucă sârmana rămășiță cu degetul mare și arătătorul și o aruncă în coșul de gunoi. Contactul cu bucata moale de carne îi zbârlește părul de pe ceafă. Preț de o clipă, a avut impresia că ține în mână un penis minuscule de nou-născut. Un penis retezat. Înghite cu greu nodul din gât.

— În plus, coperta funcționează ca o hârtie armenească, continuă domnul Louis. Dacă o aprinzi, răspândește miros de tămâie. Mai am și un model experimental: *L'Anniversaire de Mlle Bonheur*, un roman de o sută cincizeci de pagini, pe care după ce l-ai citit îl bagi în apă. Cerneala se dizolvă și poate fi reutilizată pentru a scrie cu stiloul; iar hârtia redevenită albă servește ca blocnotes! Dar v-aș mai putea arăta *Bien le bonjour gentille hirondelle**, care, odată umezită, poate să fie frământată cu mâna și să servească drept pastă de astupat pentru orice fel de fisuri. Cine ar mai cuteza să susțină acum că nu edităm cărți utile?

Sarah dă mașinal din cap, inspectând magazinul cu privirea, în căutarea altor rămășițe organice. Incidentul a enervat-o, fiindcă totuși obișnuiește să examineze țeastoasele în fiecare dimineață. Biroul de acțiune secretă are nevoie de această fațadă și ea nu poate compromite o asemenea bază operativă printr-o proastă gestiune. Prăvălii ale fericirii apar prin tot orașul. Gospodinele roase de neliniște vin aici să găsească o liniște factice cu ajutorul romanelor de dragoste și al animalelor-talisman, animale simbolizând siguranța pe care ar vrea să o aibă și ele. Astfel încât buna-cuviință te împiedică să le vinzi țeastoase explozive cu măruntaiele mâncate de fermentație.

Sarah se apropie de vitrină și privește în stradă. Îi e teamă să nu descopere din nou silueta schiopătândă a moșneagului cu șapcă

* Bună ziua, frumoasă rândunică (n.t.).

de piele pe care a surprins-o de câteva ori în urma ei în cursul acestor ultime săptămâni.

„Mă urmărește, își zice ea. Dacă e un agent de-al vandalilor, înseamnă că m-am deconspirat. Ar trebui să pomenesc de el la următoarea întrunire a Biroului...”

Șovăie, indispusă. Poate că ar trebui să se descurce de una singură și să-l elimine pe acest intrus fără să le raporteze șefilor? Ar fi ușor. E bătrân, mai și schiopătează. Pare să aibă probleme de locomoție din pricina șoldului. Sarah știe că ia cina în fiecare seară la cârciuma de lângă lac și că uneori se duce la clarvăzătoare, smintita aia fără vârstă care crește stridii mutante.

„Dacă ar fi un agent de-al vandalilor, ar fi mai discret, doar dacă nu cumva e foarte priceput și speră ca tocmai în acest fel să pară banal?”

Oricum, va trebui să-și sporească atenția la viitoarele „ieșiri”. Domnul Louis înșiră romanele pe tejghea, lăudându-le pe unele.

— Evident, conchide el trist, publicarea de SF-uri era mult mai stimulatorie, dar criticii nu ne-au susținut, știți... Așa că, firește...

— O să le iau pe toate, i-o taie Sarah, nerăbdătoare să-l vadă mai repede plecat pe editorul în costum funebru.

— Formidabil! jubilează bărbatul cu ochelari mari. Uitați-vă, o să vă fac un cadou: culegerea asta de poeme, o s-o puteți mesteca pe post de chewing-gum după ce o veți fi citit; e un specimen pe care-l vom lansa pe piață peste câteva luni!

Sarah semnează la iuțeală bonurile de comandă și-l conduce pe bărbatul în negru la ușă, după care rămâne singură în cubul rozaliu al magazinului. Testoasele se bălăcesc pe fundul acvariilor, zgâriind pietrișul multicolor.

Prăvăliile fericirii rămân deschise până la ora două dimineața, pentru a profita de clienții suferind de angoase nocturne,

care vin întotdeauna, în pragul unei noi nopți de insomnie, să-și facă provizii de lecturi liniștitoare. Sarah se așază la casă și răsfăiește culegerea mică de poeme. O dată în plus, este vorba de poezie elegiacă în imagini naive. Agasată, strivește în mână volu-mașul a cărui consistență se modifică, devenind păstoasă. E ca și cum ar malaxa o plăcintă cu foi de bubble-gum. Îl aruncă la coș și se spală pe mâini.

Clopoțelul de la intrare scoate un clinchet.

O femeie în capot de nailon albastru cu molton intră în prăvălie. E Georgina Gest, o văduvă care locuiește la etajul întâi, chiar deasupra magazinului. Din buzunarul drept îi iese mânerul unui pistol automat uriaș. Mormăie un salut scurt și se apucă să răscolească prin șirul de cărți cu o energie disproporționată. Aduce cu un soldat încolțit în fundul unei tranșee, căutând disperat muniția cu care și-ar putea încărca arma.

Sarah nu se clintește din loc. Georgina Gest este o obișnuită a locului și nu va întârzia să treacă la atac. Deocamdată, degetele ei răscolesc prin cărțile din seria Lumière d'Amour, stricând ordinea de pe rafturi.

Deodată, încremenește, cu brațele pline de romane cu titluri siropoase. Lacrimi mute îi alunecă pe obrajii lucind de pomadă. Femeia rămâne înțepenită în mijlocul prăvăliei, cu privirile aținite în gol.

— Știți, bâiguie ea, iradierea... Nu a fost deloc ca-n filmele sau manualele de supraviețuire care ni se distribuiau la începutul războiului... Am văzut ce i s-a întâmplat lui Joey al meu... O, da, am avut timp să văd totul, fiindcă nu se mai sfârșea! Nu simțea nimic, nici măcar nu suferea. Vorbea și umbla ca un om normal, și asta până în ultima clipă.

Câteva volume îi cad din brațe. *La Maison des quatre bonheurs**... *Le Village de l'arc-en-ciel***... *Une violette pour Mlle Rosamour****.

— Mai întâi și-a pierdut părul, apoi sprâncenele, părul de pe brațe, de pe piept și de pe... burtă. Era mai golaș decât un sugar. Trandafiriu de sus până jos. Nici măcar nu mai trebuia să se bărbiească, el, care avusese dintotdeauna barba aspră... Îl bombăneam mereu din cauza obrajilor și a bărbiei albastre care îmi juleau pielea. Îi spuneam: „Du-te și epilează-te, nu vreau să fiu pupată de un pui de mistreț.“ Pielea... pielea i-a devenit străvezie. Ca un fel de hârtie de calc sau de plic de nailon. Se vedea totul prin ea, venele, mușchii... A durat o săptămână, apoi pielea s-a dus și ea, bucată cu bucată. Ooooh!...

Cărțile îi scapă una câte una pe podea.

— Era ca un om jupuit, așa cum vezi în sălile de anatomie! Dar se mișca... Mergea. Roșu, cu toate împletiturile acelea de mușchi dezgoliți. Îl întrebam: „Te doare?“ Îmi răspundea: „Nu, mă mănâncă, atât. Stropește-mă.“ Și îi turnam apă pe corp cu un polonic. Ziceți-mi și mie, ce era cu bombele alea? Ce poate jupui așa un om fără să-l ucidă? Spuneți-mi și mie! Îl mai văd și acum umblând prin casă. Stând întins pe pat. Citea ziarul, și degetele sale lăsau amprente purpurii pe hârtie. O dată a vrut chiar să facem dragoste. Am acceptat. Era... era oribil, făptura aceea sângerândă cuicăată peste mine, care-și savura plăcerea rostogolind niște ochi fără pleoape, care mă săruta cu gura fără buze. Și totuși, era Joey al meu. Da..., el era. După aceea am rămas întinși unul lângă celălalt. Îi simțeam sângele uscându-i-se pe corpul meu. A durat ceva. Apoi, în cele din urmă, într-o frumoasă dimineață,

* Casa celor patru fericiri (n.t.).

** Satul curcubeului (n.t.).

*** O violetă pentru domnișoara Rosamour (n.t.).

tendoanele bicepsilor i s-au rupt și..., și mușchii i-au căzut pe masa unde ne luam micul dejun, între marmelada de portocale și pâine. Am urlat, am urlat ca o nebună și am încercat să-mi tai venele, acolo, între marmelada de portocale și pâine. Joey m-a calmat. Stătea țepăn pe scaun. „Sună la serviciul de sănătate, mi-a spus el. Nu mai putem aștepta, mușchii mi se vor desprinde unul câte unul, și nu vreau să-mi vărs mâțele în fața ta... Cheamă-i. E mai bine așa.“ L-am ascultat. Au venit să-l ia și nu l-am mai văzut de-atunci. Mi-au făcut tot felul de analize să se asigure că nu eram și eu contaminată, dar nu aveam nimic... Nu, nu aveam nimic.

Se apleacă încet și culege de pe jos cărțile pe care le-a scăpat.

— Îmi place mult seria aventurilor domnișoarei Rosamour, spune ea dintr-o suflare, e o fată drăguță, atât de optimistă. Necazurile nu o doboară niciodată. Vă amintiți când lucrează la orfelinat, cu toți copiii aceia imposibili... așa de răi, și cum reușește să se facă iubită de ei? La sfârșit, când pleacă, toți plâng. Am citit cartea de trei ori.

Georgina Gest pune teancul de cărți pe tejghea.

— Am păstrat cearșaful, murmură ea. Ultimul cearșaf pe care am făcut dragoste. L-am pus în dulap. Are silueta lui Joey întipărită pe el... în roșu. N-o să-l spăl niciodată.

Pune deoparte trei cărți din grămadă.

— Le iau pe astea. Să-mi dați și niște mâncare pentru țestoase. Mă simt mai bine de când am cumpărat-o de la dumneavoastră pe micuța brună cu carapacea cu pete negre. Se uită toată ziua la mine și-mi urmărește cu privirea toate gesturile. E adevărat ce se spune, că, dacă se retrag în carapace și nu mai ies, înseamnă că anunță o mare nenorocire și că trebuie să plecăm cât mai repede de la suprafață?

— Cine v-a spus asta, Georgina?

— Un domn de la IN-migrație, care făcea un sondaj în clădire. Se pare că testoașele au puteri psi și că detectează undele negative.

Propagandă, intoxicare! clocotește în sine ea Sarah. Agenții IN-migrație sunt gata de orice pentru a convinge populația înspăimântată să-și caute refugiul în inima marelui adăpost.

— Cred că a cam exagerat, rostește ea cu prudență. Când testoașele se retrag în carapace, o fac adesea fiindcă intră în hibernare, asta-i tot.

Sau fiindcă or să ne explodeze în față! își zicea ea, simțind un gol în stomac.

Împachetează cărțile și cutia cu insecte uscate, încercând să nu-și trădeze enervarea. E cumplit de grăbită să închidă prăvălia ca să poată trece la acțiune.

— N-am văzut-o azi pe doamna Frew, aruncă ea într-o doară.

— O, e firesc, cîrpește Georgina Gest. Familia Frew a plecat pentru toată săptămâna. Sunt pe un șantier din sectorul sudic. Nu se întorc decât duminică.

Sarah mai întreține câteva minute o conversație superficială, apoi o conduce pe Georgina Gest la ușă. Văduva scoate pistolul cel mare din buzunarul capotului și intră în holul clădirii.

— Trebuie să fii tot timpul cu ochii în patru! mai spune ea, strângând la piept cele trei volume din colecția Lumière d'Amour.

Sarah se întoarce în prăvălie, se așază și-și pironeste privirea asupra pendulei. Mai e o oră...

Prăvălia e închisă. Sarah stinge luminile și respiră adânc. În cubul de întuneric care a devenit magazinul, își scoate hainele, păstrând pe ea doar un string negru îngust, și face o lungă serie de exerciții, încălzindu-și fiecare mușchi și executând un șir de flotări, cu dinții încleștați și cu tâmplele vâjâind. Flotările îi înfierbântă brațele, și sânii i se lovesc de podea din ce în ce mai violent. Când puterile o lasă, se rostogolește pe spate, făcând mișcări lente care alungă din ea toxinele acumulate de efort. E năclăită de sudoare, și gresia podelei i se lipește de fese. Sarah se ridică, intră în odaia din spatele prăvăliei și face un duș cu apă clocotită. Apoi își strânge părul în coc și își pune pe cap o cagulă de bumbac negru, cu două găuri pentru ochi. Își trage pe ea un colant albastru-întunecat de dansatoare și un tricou negru care i se mulează pe corp ca o a doua piele. La sfârșit, își pune în picioare niște ghete mici de piele cu talpă antiderapantă.

Hoț de hoteluri! își zice ea, întrezărindu-și silueta în oglindă. Hoț de hoteluri sau... ninja. Al doilea termen ar fi mai potrivit. Mai respiră o dată adânc pentru a scăpa de senzația de spaimă care-i blochează plexul și-și ia trusa de piele plină de unelte sunătoare.

„Familia Frew se întoarce abia duminică“, spunea Georgina Gest...

Sarah se examinează pentru ultima oară. Are înfățișarea unui scafandru de luptă care se pregătește să fixeze o jumătate de duzină

de mine sub coca unei nave inamice. Nu-i mai lipsesc decât masca și rezervoarele de oxigen.

Stinge lumina, iese din odaia din spate și descuie ușa care dă spre curtea imobilului. Nici o fereastră nu e luminată. Curtea e un adevărat puț cufundat în beznă. Sarah deschide larg ochii. Înainte de a părăsi magazinul, își turnase în ochi câteva picături dintr-un lichid care, dilatându-i pupilele, îi amplifică vederea nocturnă. Acum are ochi de pisică, de prădător... Două găuri negre de o fixitate îngrijorătoare.

Începe să urce pe scara de incendiu, având grijă să nu o facă să scârțâie. Știe să calce pe structurile masive ale clădirii, evitând țiglele desprinse sau grătarele care se mișcă în balamale. Familia Frew locuiește la etajul cinci. Sarah îngenunchează pe pasarelă, cu spatele spre hău. De brățara de piele de pe mâna stângă sunt prinse uneltele necesare forțării încuietorii de siguranță de la fereastră. Nu are rost să încerce să spargă sau să taie geamul, fiindcă e blindat. Nu există alarmă; de altfel, ce s-ar putea fura de la familia Frew? Nici măcar casetele energetice pe care probabil că și le luaseră cu ei!

Sarah își strecoară trupul subțire prin fereastră cu ghilotină. Imediat, deși nu e medium, simte aura de ostilitate ce emană din-spre obiecte. E un val de ură și de spaimă care o lovește și îi blochează respirația. „Ei“ au simțit-o, „ei“ i-au ghicit intențiile înainte chiar de a fi schițat un gest. Cafetierele, mixerele de legume, fotoliile au ceva ca un al șaselea simț animalic care le face să detecteze apropierea pericolului.

Abia pusese piciorul pe podeaua de gresie din bucătărie, că știau deja că pe teritoriul lor se furișase un prădător. Un prădător... sau mai exact un DESTROYER.

Sarah se încovoiaie, înfruntând vibrațiile rele care o asaltează. Se aliază împotriva ei, toți în același timp, canapelele, fotoliile,

șifonierele, ca o hoardă imobilă și domestică mai turbată decât o haită de dulăi cu boturile îmbăloșate.

Obiectele, ca și câinii, își apără deseori proprietarii, dezlănțuind împotriva intrusului întreaga forță a emanațiilor lor psi. Din fericire, Sarah nu e prea receptivă la acest tip de agresiune, dar a învățat să nu o subestimeze.

Obiectele au o capacitate de subminare uimitoare. Reușesc să genereze la musafirii nocturni sentimente obscure de dezgust sau de lehamite care pot lua aspectul unor depresii nervoase subite. Excelează îndeosebi în amplificarea nevrozelor latente sau a spaimelor larvare. În nici douăzeci de minute, îl pot convinge pe un DESTROYER, care în mod normal este un om echilibrat, de inutilitatea misiunii... și chiar a vieții sale!

Sarah a fost nevoită să înfrunte în mai multe rânduri asemenea agresiuni. Totul începe de fiecare dată printr-o autodeprecieri, apoi prin invazia fobiilor: teamă de întuneric, claustrofobie, groaza de insecte. Spaimile din copilăria îndepărtată urcă atunci din nou la suprafață: hainele aruncate grămadă par să miște, iar prin ușile întredeschise ale dulapurilor par să se ițească monștri nocturni. Și apoi, zgomotele... Trosnetele parchetului par să trădeze zornăitul scheletelor umblătoare sau apropierea lentă a unor demoni invizibili.

La scurt timp după aceea izbucnesc gândurile negre ale vârstei adulte. Teama de o boală sau alta, obsesia unui simptom oarecare. Angoasa devine copleșitoare, irepresibilă. Începi să-ți pipăi burta, să-ți iei pulsul, să-ți palpezi sânii. În acest stadiu de inhibiție, DESTROYER-ul și-a uitat deja scopul misiunii. Lăsat pradă pulsionilor sale nevrotice, el nu mai este conștient de ceea ce se află în jurul său. Unii se ghemuiesc pe mochetă ca niște fetești în colant negru, alții se lasă învinși de masa undelor negative care le bombardează inconștientul. Mai mulți camarazi de luptă de-ai lui Sarah au fost găsiți în cada apartamentului în care

pătrunseseră, cu venele tăiate. Alții au murit, cu capul în scaunul WC-ului, după ce înghițiseră toate pastilele din dulăpiorul de la baie. Sarah are norocul de a fi mult mai puțin receptivă, dar rămâne mereu în gardă, deoarece obiectele amenințate emit de cele mai multe ori fascicule de unde prin care nu poți să treci fără să le suporti efectul.

Sarah respiră cu greutate. Plexul nu îi mai este acum decât un ghem de durere și transpiră abundent sub cagulă. Vede umbra mobilelor prin ceața deformantă a fricii. Fotoliile se înfoaie... Ai impresia că dulapurile se vor deschide, cu ușile lor enorme bătând ca niște aripi...

Mă resping, își zice ea din nou, sunt mai de temut și mai eficiente decât o haită de dobermani...

Tânăra femeie încasează valurile succesive ale unui dezgust visceral, care îi provoacă greață. Are brusc impresia de a fi înconjurată de hălci de carne în plină putrefacție. Mușchii îi sunt inerti. Încă puțin, și s-ar năpusti înapoi spre scara de incendiu. Gâfâind, își deschide geanta de piele și scoate un flacon de gelule euforizante cu efect rapid, din care ia două, pe care le lasă să se topească sub limbă. După un minut, spaima dă înapoi, scade. Sarah profită de asta ca să se ridice. Efectul antidepresivelor depinde exclusiv de vitalitatea obiectelor. Perioada de imunitate poate fi scurtă dacă mobilierul își folosește toată energia împotriva intrusului. Oricum, nu trebuie depășită în nici un caz doza de șase pastile pe oră, fiindcă altfel se instaurează o comă profundă. Dacă nu respecți limita, apar hemoragii cerebrale spontane, care te condamnă la hemiplegie. Totuși, DESTROYER-ii căzuți victime acestor dereglări nu prea au timp să se căineze, deoarece, în realitate, de îndată ce sunt descoperiți de proprietarii apartamentelor respective zăcând pe jos, inconștienți, sunt aruncați pe fereastră și se zdrobesc pe lespezile curții, unde își încheie cariera. Legile împotriva jafului,

promulgate la încheierea ostilităților, nu sunt foarte clemente cu spărgătorii și aparatul judiciar tinde să le delege indivizilor înșiși rolul represiv pe care nu mai e în măsură să-l asigure. Sarah traversează bucătăria. Apartamentul vibrează de energie invizibilă. Animalele de casă au perceput această emanație, acest semnal mut. Peștișorii roșii se învârt prin acvariu, făcând ca apa să se învolbure. Tânăra femeie ia o farfurie și o pune pe bocal, nedorind ca vreuna din lighioanele acelea să sară afară și să agonizeze pe mochetă, trădându-i astfel intruziunea nocturnă.

Casa e în stare de legitimă apărare și-și proiectează sentimentul de insecuritate asupra tuturor organismelor vii care se află înăuntrul ei. Sarah se clatină și se prinde de tocul ușii. Prin minte îi trec imagini de lapidare, de zdrobire. I se năzarește că pietrele din pereți se vor desprinde și o vor lovi în plin, că tavanul se va prăbuși sub povara etajelor de deasupra.

Se înăbușă.

Uneori iluzia e atât de puternică, de „reală“, încât se traduce prin manifestări psihosomactice: hematoame care apar spontan pe piele. În argoul profesional, li se spune „stigmatetele spărgătorului“.

Sarah își masează globii oculari și-și comprimă plexul golin-du-și plămânii de aer.

Energia-fantomă cu care se alimentează obiectele pare să le fi sporit puterea de sugestie. E un fenomen la care nimeni nu se gândise.

Sarah intră repede în baie și-și deschide trusa. Trebuie să lucreze rapid și fără urme. Cu ajutorul micilor instrumente cu mâner de cauciuc, desface un aparat de ras electric și un uscător de păr și improvizează niște stricăciuni care vor da naștere unor scurtcircuite cărora, din nefericire, nu le poate prevedea gravitatea. Apoi împrăstie cu sprayul, pe gresia cenușie a pardoselii, lângă cadă, o soluție care devine foarte alunecoasă când se usucă.

Sarah respiră iute. După aceea va trebui să exploreze camera de zi, ca să vadă dacă nu are cum să lege paratrăsnetul de antena colectivă de televizor, astfel încât ecranul să explodeze la următoarea furtună.

Cu gesturi precise, secționează toate împământările, astfel încât, la primul scurtcircuit, cel care umblă la aparat să înțepească lipit de carcasa metalică.

Cunoaște pe de rost normele de insecuritate promulgate de Biroul de acțiune secretă a DESTROY. Trebuie ca accidentele să fie favorizate în toate felurile cu putință... golind stingătoarele de casă, sabotând tot ce poate arde sau exploda.

Totodată, deontologia interzice acțiunea directă care ar consta, de exemplu, în otrăvirea alimentelor sau în punerea unei bombe cu efect întârziat sub pat. DESTROYER-ii nu sunt ucigași, nici asasini, ci au sarcina de a organiza o rețea de riscuri, de a favoriza probabilitățile de accident sau de sinistru, dar hazardul continuă să aibă ultimul cuvânt.

Sabotajele mărunte la care se dedă acum Sarah nu vor duce poate la nimic. N-are cum să fie sigură că cineva va aluneca negreșit ieșind din cadă sau că uscătorul de păr își va electrocuta proprietarul...

Presară capcane, întinde lațuri în care poate că nu se va prinde nimeni. Cum ar putea ști? Această incertitudine este însă importantă deoarece îi apără echilibrul moral; lăsându-le o șansă victimelor sale, ea este în aceeași postură cu vânătorul care și-ar încărca arma în proporții egale cu gloanțe oarbe și gloanțe adevărate.

Sarah simte pe buze gustul sărat al sudorii. Privirea îi este atrasă de un aparat de ras mecanic de pe măsuta de lângă chiuvetă, din cele cu lamă albăstruie, pătrată, cu dublu tăiș...

Cu dublu tăiș...

Cuvintele îi dansează prin cap. Nu, nu trebuie să se gândească la asta... Cu dublu tăiș... Un pătrățel de oțel, subțire și totuși atât de tăios, de ucigător. *Alunecă pe piele, Sarah, alunecă pe venele de la încheietura ta...*

Nu! Casa o hipnotizează! *Împotrivește-te!* Tânăra femeie se îndreaptă din spate și trage aer în piept cu gura larg deschisă. Preț de o clipă, se văzuse întinsă în cadă, cu apa până la bărbie; apă înroșită...

Sufletul obiectelor se înverșunează împotriva ei, bombar-dând-o cu porunci sinucigașe.

Și totuși, nu sunt o ucigașă! se răzvrătește ea. Nu fac decât să trișez la cărți, să măsluiesc cântarul...

Instructorul a atenționat-o îndelung în privința crizelor de conștiință.

„Nu te învinovăți niciodată, fiindcă munca ta este utilă. Știi foarte bine că doar energia-fantomă provenită din distrugerea obiectelor nu ajunge să ne satisfacă nevoile. Ceea ce trebuie noi să capturăm e fluxul care se degajă din trupurile omenești când acestea mor! Înregistrările accidentelor rutiere au dovedit-o! Sufletul șoferilor uciși în coliziune produce de o mie de ori mai multă energie decât cea a mașinilor distruse! E o realitate de care trebuie să ținem seama! Ce rost ar avea să facem mofturi? Ce rost ar avea să ne încălzim cu lemne dacă putem avea petrol? Energia-fantomă umană e cel mai bun carburant de care dispunem actualmente... Singura neplăcere e că nu moare destulă lume ca să putem face față cerințelor energetice mondiale...”

... Nu moare destulă lume!

Sarah iese din baie și caută camera copiilor. Aproape imediat, se împiedică de o rață de cauciuc care scoate un țuit strident. Cutia cu jucării e aici, împodobită cu abțibilduri înfățișând personaje de benzi desenate: Minou Bleu, Poko maimuța... Sarah

îngenunchează. Colantul îi e learcă de sudoare. În fundul cutiei, pune o cutie de chibrituri suedeze, apoi ia plastilina și se apucă să o amestece cu bucăți dintr-o rășină foarte inflamabilă care se aprinde dacă o frământă prea mult. „Termoreactivă, a spus instructorul. Cum trece de treizeci și nouă de grade, buf!“

Sarah încearcă să alunge imaginea celor doi copii în timp ce amestecă plastilina colorată și fac fără știrea lor o monstruoasă plăcintă explozivă... *Încetează! Casa îți bagă ideile astea în cap! Nu te mai gândi! E o treabă murdară, dar trebuie ca cineva să o facă, fir-ar să fie! Nu mai există nici o sursă de energie și nimeni nu mai vrea să audă de cea nucleară, așa că...*

„Aveți altă soluție ca să nu ne întoarcem la epoca de piatră? Eu unul n-am!“

Sarah înjură în tăcere, blestemându-și sensibilitatea. Cu ajutorul unei seringi mari, injectează benzină în interiorul jucăriilor de plastic moale formate dintr-o singură bucată: rățoi, animale de tot felul, camioane.

Ar mai putea să bage un săculeț cu fosfor în burta ursului de pluș și s-o coasă la loc, dar se simte foarte obosită... Și din ce în ce mai vulnerabilă. Faptul de a pune în pericol copiii o deprimă întotdeauna; cu adulții nu are atâtea scrupule, dar aceștia sunt mult mai prudenți.

De-ar fi Crăciunul, ar injecta napalm în globurile bradului, ar pune becuri incendiare pe ghirlandele luminoase, ar vaporiza praf de pușcă pe ramurile pomului... Crăciunul e o perioadă plăcută care simplifică munca DESTROYER-ilor.

Înainte de a se ocupa de prăvălia fericirii, lucra la țară, unde planifica sinistrele rurale pe cuprinsul unui departament întins, dar începuse să stârneasă bănuieli și fusese nevoită să-și grăbească plecarea. Biroul de acțiune i-a dat această nouă misiune după efectuarea unui stagiu extrem de dificil.

Sarah închide cutia cu jucării.

Prea puține accidente, prea puțini morți, prea puțină energie...

Guvernul a hotărât să păstreze informația secretă. Oficial, energia casetelor provine din *mana* obiectelor distruse. În realitate, înregistrările energetice sunt constituite în proporție de șaptezeci la sută din „fantomă umane” capturate cu prilejul deceselor naturale, al sinuciderilor... și al accidentelor. Sarah nu are suficiente cunoștințe științifice și toate astea o depășesc întrucâtva, dar misiunea ei nu e să gândească. Ea se află aici pentru a favoriza revenirea la normal a țării. Nu face decât să aplice normele de insecuritate obligatorii promulgate de biroul lui DESTROY.

Tânăra femeie intră în bucătărie. Șnururile perdelelor par să o cheme. Un laț făcut la iuțeală, petrecut pe după gât... Aproape că simte firul de nailon pe ceafă...

Nu! Se scutură, venindu-și în fire.

Înghite la repezeală alte două pastile euforizante. Are impresia că se află aici de ore întregi. Fereastra de la bucătărie pare să se găsească la ani-lumină distanță. Apartamentul zumzăie și vibrează. Trebuie să plece imediat, altfel, în câteva minute, mașina de spălat o să înceapă să latre și frigiderul să scoată răgete!

Obiecte-câini de pază...

Sarah se clatină și-și aruncă geanta prin crăpătura ferestrei.

Brusc, o copleșește un gând: și dacă acel ceva ce mârâie în interiorul mașinilor e sufletul oamenilor? Sufletul morților adus acolo de energia-fantomă? Sufletul tuturor morților mâniați și îngroziți pentru că s-au trezit prizonieri ai angrenajelor unei mașini de spălat sau ai unui rotisor?

Sarah sare pe platforma scării de incendiu. Dacă mai rămâne o secundă doar, își va pierde mințile.

Aerul nopții o pătrunde prin colantul ud de sudoare. Dinții încep să-i clănțane. Ar vrea să fie în pat. Să doarmă și să uite.

O să mă întorc acasă, își zice ea închizând cu grijă fereastra. O să mă spăl și o să mă întind pe mochetă ca să citesc puțin... Da, așa o să fac! Cu un pahar de băutură într-o mână și cu aventurile domnișoarei Rosamour în cealaltă... O cărticică de șters la fund a edițiilor fericirii! Da... asta o să fac, și nimic altceva. Nimic!

Georges și Minievski stau de o jumătate de oră sprijiniți în coate de balustrada șubredă care împrejmuiește terasa cârciumii pe stâlpi ce se înalță la marginea zonei vitrificate din jurul lacului.

— De ce Sarah se prefacă cu încăpățănare că nu mă recunoaște? murmură Georges.

E pentru a treia oară când își pune întrebarea în ultimele două minute. Clarvăzătoarea oftează, exasperată. Și-a proptit pe jos, între glezne, rucsacul fără de care nu se îndepărtează niciodată de bârlagul ei. „Am înăuntru tot ce-mi trebuie să supraviețuiesc, obișnuiește ea să spună. Știu ce zic, am făcut opt exoduri în timpul războiului. Am învățat ce înseamnă să pleci după pâine și, la întoarcere, peste zece minute, să-ți găsești casa făcută scrum!“

— Ascultă, Georges! se răstește ea, retezându-i-o scurt. Nu e imposibil să-și fi pierdut realmente memoria. Dacă a servit în rândurile reproducătoarelor animaliere, așa cum spui tu, a putut opta pentru amnezia voluntară la sfârșitul războiului. Se practica destul de des pe vremea aceea, era un mijloc de a combate traumatismele prea violente și de a evita ca societatea să se umple de psihotici.

— Amnezie voluntară?

— Voluntară sau terapeutică, se foloseau ambii termeni. De fapt, era vorba de o spălare a creierului, însoțită de o iradiere a anumitor zone ale encefalului. O grămadă de oameni au recurs la ea. Toate fetele violate de zeci de răcani, cei care-și văzuseră

familia pierind, cei care fuseseră de o sută de ori la un pas de moarte și care-și pierduseră definitiv somnul... Era de ajuns să te prezinți la cea mai apropiată policlinică și *țac!* un medic îți dădea cu guma pe neuroni. Mii de tipi ar fi înnebunit fără acest tratament. Astăzi însă pot să începă o viață nouă. Mi s-a spus că în unele țări practica asta continua să fie în vigoare și că puteai să-ți ștergi amintirile o dată la fiecare cinci ani! Îți închipui așa ceva? Să o iei de la zero la fiecare cinci ani, fără amintiri, fără regrete... Asta ți-ar trebui ție!

Georges dă din cap.

— S-ar putea să ai dreptate în ceea ce o privește pe Sarah. Poate că a hotărât să uite.

— Eu asta aș fi făcut în locul ei. Să rămâi însărcinată o dată la trei luni prin fecundarea cu sămânță de hibrid — crezi că astea-s niște amintiri pe care să vrei să le păstrezi? Să vezi născându-se niște copii nu mai inteligenți decât porcii? Carne de neutroni, jumătate om, jumătate animal... Brr! Nu uita însă că asta s-a întâmplat doar în zonele supuse bombardamentelor sterilizante; poate că fiica ta era în altă parte?

— Nu cred.

Georges contemplă suprafața vitrificată ce strălucește în soare. În depărtare se întrezărește domul marelui sas al IN-migrației. E o cupolă de beton cenușiu căruia i s-a dat o înfățișare de testoasă gigantică. O poartă dublă de oțel se deschide în flancul cochiliei, permițând accesul în profunzimile adăpostului. În pofida distanței, Georges deslușește un șir lung de oameni stând la coadă, șerpuind printre dărâmături. Bărbați, femei, împovărați de pachete, de saltele făcute sul, de valize.

Minievska i-a urmărit privirea.

— Coboară întruna, mormăie ea. Toți vor să fugă de la suprafață, se tem de norii de particule, de un nou conflict, de

barbarie, de orice... Nu mai aspiră decât la un singur lucru: SĂ COBOARE.

Georges plescăie din limbă.

— Dar unde naiba îi bagă pe toți? Adăpostul ăsta îl cunoaștem cu toții: e vechiul Lima-Tango din anii întunecați. Un șir de săli betonate prevăzute să adăpostească zece mii de persoane cel mult... Or, acolo au coborât până acum peste patruzeci de mii!

— Vorbește mai încet! rostește tăios clarvăzătoarea. Oficial, rețeaua subterană a fost extinsă pe măsură ce populația a crescut.

— Prostii! Nu suntem în stare nici măcar să reparăm o clădire care stă să cadă și ăștia zic că au construit o așezare subterană? Minievska, o știi la fel de bine ca mine, sunt prea mulți oameni acolo jos, mult prea mulți... Și nu știu ce înseamnă asta. Biroul de IN-migrație ar trebui să pună un afiș: „Nu mai sunt locuri“, să zăvorască porțile adăpostului, să împrăștie oamenii cu furtunurile de incendiu...

— Potolește-te! Și mai ales n-o spune în gura mare. E ceva dubios, asta-i sigur. Știi că mai am clienți care vin să mă consulte? Funcționari care continuă să creadă în prezicerile mele. Nici ei nu înțeleg nimic, dar tac. Am reușit totuși să aflu câte ceva. Ai dreptate, în actele oficiale nu e nici urmă de lucrări de amenajare a subsolului. După părerea mea, vechiul Lima-Tango e la fel de mare ca înainte de război. Cu nimic mai mare și cu siguranță într-o stare mai proastă.

— Și ce deduci din asta?

— Nimic. Absolut nimic. E o chestie care pute și ai face bine să nu-ți bagi nasul. Nu trebuie să atragi atenția asupra ta; cu talentele tale de depanator, ai putea stârni interesul DESTROYER-ilor și te-ai pomeni cu o anchetă în privința moralității. Dacă li se spune că proferezi vorbe nesăbuite... Îți poți închipui și singur urmările...

— De ce ar da atenție unui moșneag șchiop?

— Fiindcă ești cel mai bun și ai putea pregăti alți mediumi-depanatori!

Georges își mângâie bărbia acoperită de o barbă căruntă și țepoasă.

— Ar putea fi o cale de a mă infiltra acolo, spune el, visând cu glas tare.

— O iei razna. Uită de Sarah, uită de adăpostul ăla de rahat! Nu ți-a mai rămas prea mult timp, Georges. Ce-ți pasă de toate astea?

— Nu știu. O chestiune de fler. De magnetism. Simt că acolo e ceva bun pentru mine. E ca atunci când eram colecționar. Strângeam obiecte aparent fără valoare... inutile și totuși știam că în ele se ascundea ceva important. Ca o imagine a lui Dumnezeu. O imagine secretă, fragmentată într-un puzzle de trei milioane de piese. Tezaurizam douăzeci de mii de cutii de Camembert și asta făcea să se ridice un colțisor al vălului.

— Tu și colecțiile tale! Știi ce zic psihanalistii? Orice acumulare este o formă de retenție anală!

Georges dă din umeri.

— Dacă așa stau lucrurile, înseamnă că am făcut din constipație o adevărată artă. Știi, Minievska, am fost un mare colecționar. Unul dintre cei mai mari.

— Știu.

Georges observă țestoasa de beton. I-ar plăcea să aibă un binoclu ca să deslușească în amănunt templul acesta grotesc ce se înalță deasupra dărâmăturilor orașului. Încearcă să-și imagineze cohorte de fugari coborând trudnic scara nesfârșită care trebuie să ducă în inima matricei acoperite de carapace. Patruzeci de mii de persoane înghesuite într-un spațiu conceput pentru a găzdui zece mii... Problema aceasta continuă să-l irite. Minievska se desprinde de balustradă și se așază la una din mesele de pe terasă.

În interiorul cârciumii, bucătarul trebăluiește lângă arzătoarele sale, punând peste flăcările verzi ce țâșnesc din țevi oale cu

fundul pe jumătate topit. Din când în când, câteva focuri de cimitir izbucnesc și se preling șerpuit de-a lungul tejghelei, pentru ca apoi să se stingă, lăsând în urmă un miros de ouă stricate. *Gazele morților, își zice clarvăzătoarea. Ce mai flacără memorială, care aici a ajuns să încălzească oalele de tocană!*

Georges se așază lângă ea.

— Dacă m-aș lăsa recrutat de DESTROY, murmură el, cred că aș dispune de mult mai multe elemente pentru ancheta mea.

— Ancheta ta?! La naiba! explodează Minievska. Ce anchetă? Dacă te încăpățânezi, o să dezgropi o baligă cât toate zilele, care o să ne înghită pe toți! Uită-te la fiică-ta de la distanță, asta-i tot. Și, dacă vrei să te apropii de ea, du-te să-i cumperi țeastoase și terfeloage lacrimogene. Știi unde își are prăvălia, nu?

— Nu pricepi. O anchetă e o colecție de indicii... O COLECȚIE, înțelegi?

— Și peste ce speri să dai în final? Peste devla lui Dumnezeu, care se va lumina ca un fliper, zicându-ți: „Zdrang! Ai dat-o în bară, sărmane domn Sarella!“?

Georges oftează. Cârциumarul le aduce supa cu șorici. Pe fundul farfuriilor e praf de sticlă. Dinspre lac bate vântul.

Sarah a venit pe jos până la Pont-Neuf. Transpiră sub bluzonul de aviator, din piele, și fusta i se lipește de coapse. Sena e cenușie, fără scânteieri uleioase și fără franjuri de spumă. De fapt, nu are consistența apei. Suprafața sa netedă, fără încrețituri, întru totul opacă ar trimite mai degrabă cu gândul la un desert de cremă întărită. O cremă uriașă cu mireasmă de nămol, pe care un uriaș a turnat-o în forma alcătuită de malurile fluviului. Când te plimbi pe cheiuri, îți vine să te lași în genunchi și să-ți cufunzi mâna în apă ca să te asiguri că fluviul nu s-a preschimbat în jeleu. Sarah trece pe sub una dintre arcade. Despuiat de învelișul lui de piatră, podul nu mai este decât o împletitură lungă de fierărie răsucită ce ondulează bizar între cele două maluri.

Tânăra femeie merge cu pași înceți, ținând în mână un buchetel de flori de hârtie. Le-a cumpărat de la o florăreasă care le confecționează din ziare vechi amidonate pe care le dă apoi cu vopsea acrilică. Florile adevărate costă prea mult și nu mai sunt cultivate decât la comandă, dar diferiții lor înlocuitori din hârtie, pânză sau plastic sunt totuși asimilați produselor de lux care nu sunt cumpărate decât în ocazii cu totul speciale. Sarah a luat cu de la sine putere bani din încasările magazinului, gândindu-se că buna-cuviință îți interzicea să te duci la cimitirul fluvial fără un buchet de flori. O atitudine contrară ar fi putut dăuna credibilității „acoperirii” sale.

În timp ce merge, își compune un chip de văduvă greu încercată; pășește cu capul plecat și cu privirile ațintite asupra buchetului.

Pe cheiuri e puțină lume. De la sfârșitul războiului încoace, oamenii nu se mai duc la cimitir; datina s-a pierdut. Într-adevăr, aproape toți supraviețuitorii marelui cataclism au recurs la amnezia voluntară, astfel încât să uite grozăviile la care asistaseră... sau luaseră parte. Dispensarele uitării au funcționat la capacitate maximă pe durata celor trei ani de după armistițiu și doar câteva suflete sensibile deosebit de retrograde au continuat să practice cultul defuncțiilor și să ridice monumente în cinstea morților.

Această atitudine paseistă și morbidă o dezgustă pe Sarah. Ca și ceilalți, a optat pentru amnezia terapeutică pentru a-și păstra toate șansele de a începe o viață nouă. Trecutul ei nu se manifestă decât prin intermediul coșmarurilor nocturne pe care se grăbește să le uite. Când imaginile devin prea clare, prea „reale“, se duce la dispensar pentru a se supune unei „consolidări a inhibiției mnemice“. Ședința nu durează niciodată mai mult de o oră, și rezultatele sunt excelente.

Pe marginea cheiului sunt vreo zece persoane în negru, care stau în picioare, cu brațele pline de flori de hârtie prost vopsite, cu culori prea țipătoare. Cele mai multe sunt bătrâne, îmbrăcate în haine de sărbătoare cârpite grosolan. Bărbații se sprijină în bastoane sau umbrele, iar femeile își ascund fețele zbârcite sub văluri zdrențuite.

Sarah e indispusă. Canadiana ei sare în ochi printre toate veșmintele astea negre și scrobite, iar dezinvoltura riscă să atragă atenția, când ea de fapt exact asta nu vrea. Ar fi trebuit să se documenteze asupra ceremoniilor acestora demodate. De obicei, când vine aici la o întâlnire, nu mai e nimeni altcineva. Se hotărăște să rămână mai în spate.

Pe chei, niște sicrie au fost urcate pe suporturi pentru ca fundul să le poată fi uns cu gudron de călăfătuire. Un băiat palid și puhav umblă printre lăzile funebre cu o pensulă în mână. Antebrațele și creștetul capului îi sunt pline de picături negre. Suspendate astfel, sicriile seamănă cu niște automobile puse pe elevatoare... Sau cu niște veliere într-o dană uscată, de pe vreun șantier naval. Băiatul puhav le unge, cu gesturi distrase și cu privirile pierdute în gol.

Sarah încremenește. Tocmai l-a zărit pe preot, cu sutana fluturând în bătaia vântului. O înmormântare! A nimerit în toiul unei înmormântări!

Sicriul, așezat pe pietrele unsuroase ale digului, e deschis și în el se zărește un bărbat foarte bătrân, întins între pereții căptușiți cu satin roz. Chipul îi e galben precum ceara și e îmbrăcat după moda veche, în costum și cravată, dar în jurul pieptului i-a fost legată o vestă de salvare de cauciuc, galbenă, prea umflată, din cauza căreia închiderea sicriului ar putea întâmpina dificultăți. Preotul gesticulează adresându-se bătrânilor în doliu, înșirați pe marginea debarcaderului.

— A sosit momentul! rostește el cu un glas spart, ce nu reușește să acopere zgomotul vântului. Fluviul vieții se scurge, aducând cu el și luând cu el. Timpul curge, ducând cu el anii. El îl va lua pe prietenul și pe fratele nostru și-l va duce spre mare, spre ocean. Citând cuvintele sfintei Scripturi, voi spune: Totul vine de la Mamă și totul se întoarce în mare*.

Deoarece acesta este crezul nostru. Omul însuși nu a ieșit oare cândva din mare? Este el altceva decât un pește care a învățat să meargă? Marea este mama noastră, a tuturor, și fluviile sunt brațele ei. Să-l încredințăm lor pe prietenul nostru care zace aici. Fie ca el să plutească spre capătul călătoriei sale fără să înfrunte vreo furtună și nici vreun naufragiu. Fie ca el să plutească pe

* Joc de cuvinte intraductibil: *Mère* (mamă) și *mer* (mare) (n.t.).

vecie! Fie ca el să despice valurile ca un vajnic marinăr al morții! Apropiati-vă cu toții ca să-i urați drum bun...

Bătrânii se apropie clătinându-se. Unul câte unul, pun pe fundul sicriului obiecte ritualice mărunte: un pachet de praf contra rechinelor, un mănunchi de rachete de semnalizare, un pavilion de carantină, o oglindă pentru semnalizare optică, o busolă...

Sarah cunoaște datina. Acum, sicriul cu garnituri etanșe de cauciuc va fi închis. Pe laturile sicriului sunt două hublouri groase, prin care se poate vedea chipul defunctului. În spate a fost fixată o cârmă simbolică.

Preotul se dă înapoi. Cioclii în costum negru și mănuși albe închid capacul. În spatele șantierului de călăfătuire se întrezărește o camionetă pe laturile căreia stă scris: *Franklin Mornef S.A. Armator de Pompe Funebre.*

Șurubelnițele scot un scârțâit strident. După cum prevăzuse Sarah, vesta de salvare prea umflată face greoaie închiderea capacului. Un cioclu dă să se așeze pe sicriu ca să-l închidă, dar se răzgândește și se mulțumește să apese cu genunchiul.

Băiatul palid și puhav se apropie de Sarah.

— Ați venit la înmormântare? fonfăie el, fără să se uite la tânăra femeie.

— Nu, aștept să treacă flota funebră. Aici o să ancoreze, nu-i așa?

— Mda. Căpitanul Neb e la comanda ei, dar va avea întârziere; vreo zece sicrie s-au prins în alge în împrejurimile Parisului.

Sarah înjură în sinea ei. Florile i se fărâmițează între degete. Neb este ofițerul ei ierarhic, „contactul“ ei. El e cel căruia îi dă rapoartele lunare și care îi transmite ordinele. O dată pe lună, vine să asiste la trecerea flotei mortuare care coboară pe fluviu spre ocean.

Se prefăce doar că depune florile pe unul dintre sicriele plutitoare și pleacă. Mesajele ei sunt ascunse în interiorul florilor

artificiale. Astăzi însă totul e altfel și trebuie să vorbească direct cu ofițerul.

Băiatul puhav se mută de pe un picior pe altul.

— Mda, mormăie el, o să se oprească aici, e halta lui obișnuită; în stadiul ăsta al traseului trebuie să fie reparate sicriile. Dacă ar naufragia din nenorocire înainte de a ajunge la mare, familiile defuncților ne-ar scoate ochii.

— Așa că... le reparați? întreabă la nimereală Sarah, ca să spună ceva.

— Mda, le călăfătuiesc și le astup găurile cu pastă „marină”. Nu-ți vine să crezi, dar nu ne putem îngădui ca lăzile să se strice pe drum, se face o numărătoare la sosire, în estuar. Armatorul de pompe funebre trebuie să justifice toate pierderile și să plătească despăgubiri. Dacă se întâmplă ceva, noi răspundem. Cred că v-am mai văzut pe aici, nu-i așa? Sunteți o obișnuită a locului...

— Da, vin să pun flori pe sicriile care-mi sunt desemnate. Fac parte dintr-o organizație care a înființat câte un post la fiecare punct de acostare. Unele familii ne plătesc pentru ca lăzile să aibă flori pe ele pe tot drumul până la ocean.

— A, da, am auzit de asta. Dar florile dumneavoastră sunt de hârtie, n-or să țină prea mult.

— Știți, numai bogătașii își mai pot permite astăzi flori de plastic.

— Asta așa-i.

Schițează un gest vag de salut și pleacă legănându-se, cu un zâmbet prostesc pe buze. Nu pare cu adevărat a fi un om. Fără să vrea, Sarah se gândește la copiii aceia hibrizi care fuseseră folosiți ca soldați în timpul războiului. Niște mutanți imbecili născuți din femei fecundate cu sămânță prelucrată, și despre care a auzit vag, fără să poată ști dacă era ceva adevărat sau numai legendă.

Se uită la idiotul care unge sicriile, rostogolindu-și ochii în cap, și simte un junghi ușor în stomac. Nu, nu poate fi un hibrid, nici unul nu a supraviețuit hecatombeii. De altfel, nu erau fabricați decât pentru a fi măcelăriți. Și apoi, durata lor de viață era foarte scurtă, de cel mult cinci-șase ani. Nu a existat nici un supraviețuitor. Cu siguranță că nu...

Sarah se scutură, mirată de importanța pe care i-o dă dintr-o dată acestui subiect. Dacă e cineva de plâns în toată treaba asta, atunci sunt numai bieteile fete însămânțate pe bandă rulantă și condamnate să nască aceste... aceste chestii cu ochi goi.

— Uite-i! strigă brusc cineva.

Sarah tresare. Flota funebră a apărut pe fluviu, derivând lent, ca un vraf de lăzi împrăștiate pe care bărcile pneumatice, mișcându-se rapid ca niște câini în jurul unei turme de oi, încearcă să le strângă mereu la loc.

— Uite-i! repetă glasul.

Cel care a strigat e idiotul. Sarah îi întoarce spatele, cu o ostilitate inexplicabilă. Barca pneumatică din fruntea escadrei virează spre debarcader, pe când celelalte bărci de escortă leagă la iuțeală sicriile între ele. Unele sunt acoperite de alge sau spumă. Câteva navighează cu prova lăsată, indicând astfel că iau apă. Tractat lent de bărcile pe post de „câini ciobărești“, lungul șir de sicrie se aliniază de-a lungul cheiului prevăzut cu cauciucuri vechi. Lăzile mortuare plescăie pe apă și se freacă hârșâind de pietre. Pe capace se poate citi numele defunctului și portul din care a plecat, împreună cu o deviză simbolică scrisă uneori în latină.

Doar sicriile de bună calitate au rezistat, celelalte sunt deja umflate, spongioase. Sarah urmărește manevrele bărcii-amiral care tocmai a acostat. Un bărbat îndesat, cu barbă stufoasă urcă pe chei. E îmbrăcat într-o uniformă șifonată pe care e cusut un număr impresionant de galoane aurii. Doar chipiul de ofițer e de un alb

imaculat. Pășește apăsător, cu o expresie de proastă-dispoziție pe față, vrând să descurajeze familiile îngrijorate care vin să se intereseze sau trimit un reprezentant care să examineze starea sicriilor și, dacă e cazul, să ceară socoteală responsabilului flotei.

Sarah se furișează printre sarcofagele călăfătuite. Căpitanul se îndreaptă spre camioneta pompelor funebre, deschide ușa din spate și se strecoară în spațiul rezervat în mod obișnuit lăzilor. Sarah aruncă o privire în jur și urcă la rândul ei în camionetă. Neb și-a pus chipiul pe genunchi și stă drept, cu spatele rezemat de perete. Sarah se așază în fața lui. Uniforma ofițerului răspândește un miros puternic de nămol.

— Grăbiți-vă, spune el, răsfirându-și barba cu degetele. Nu avem prea mult timp. Nu-mi plac întrunirile astea de conspiratori. Ce vreți?

— E vorba de David, atacă Sarah, știți, lucrează în ruinele Luvrului de câteva luni și afirmă că a detectat un enorm potențial energetic în anumite opere de artă. După părerea lui, un tablou celebru ar furniza tot atâta electricitate ca o hidrocentrală.

Căpitanul face o grimasă.

— Ați întocmit deja un raport despre asta. O să verificăm. Dacă David are dreptate, o să rechiziționăm toate operele din muzeele naționale și din colecțiile particulare.

Sarah se simte cuprinsă de un val de speranță.

— Da? suspină ea. Atunci o să putem înceta cu sabotajele? David crede că Luvrul ar ajunge ca să alimenteze țara întreagă pentru câțiva ani!

— Nu vă ambalați! i-o retează Neb. Nu se pune problema să renunțăm la sabotaje, ne bizuim pe ele ca să producem energia menajeră. Dacă David are dreptate, potențialul energetic al muzeelor va fi afectat unui... unui alt proiect.

— Unui alt proiect?

Neb se foiește, iritat.

— Ascultați, Sarah, acolo jos se întâmplă ceva! Ceva important. Veți fi informată în timp util, dar pot să vă afirm că lupta noastră e justă. Nu cădeți în capcana stupidă a culpabilității. Suntem deasupra unor asemenea sentimente. Nu pot să vă spun mai mult.

Sarah mototolește buchetul de flori.

— Atunci, rostește ea încet, înseamnă că va trebui să continuăm să punem capcane... Să organizăm accidente, să...

Căpitanul se încruntă și privirea îi devine brusc scrutătoare.

— Sunteți obosită, observă el. Aveți o cădere, e normal. Nu e decât o repercusiune a agresiunilor psihologice ale obiectelor „câini de pază“.

Sarah se străduiește să-și stăpânească tremurul mâinilor.

— Ascultați, reia ea, n-o să pot continua la nesfârșit, până la urmă o să fiu descoperită! Dacă sunt prinsă și se află totul...

— Cunoașteți procedura! Dacă sunteți capturată în timpul unei misiuni, trebuie să vă dați agent terorist al vandalilor. În nici un caz nu vă dezvăluiți apartenența la DESTROY. Nimeni nu trebuie să știe că suntem răspunzători de recrudescența accidentelor. Firmele de asigurări s-ar alia ca să ne termine, iar guvernul, firește, ne-ar lăsa baltă. Oficial, prelevăm energia obiectelor distruse, și nimic altceva. Ați înțeles? NIMIC ALTCEVA! Secția Acțiune nu există, dumneavoastră nu existați, EU nu exist. Suntem aici ca să dăm un brânci producției energetice și fără noi jumătate din oraș nu ar avea curent. Dacă acțiunea noastră ar ajunge la cunoștința publicului, ar izbucni un scandal fără precedent. Închipuiți-vă titlurile ziarelor: „Serviciile secrete conspiră în umbră ca să organizeze asasinate colective, fiindcă fără aceste crime n-ați mai avea lumină și nici televiziune.“ Nu! Nici vorbă!

Sarah își mușcă buzele.

— Ce se întâmplă acolo jos? întreabă ea. De ce IN-migrația face o asemenea campanie de recrutare?

Neb se uită nervos la ceas.

— Ascultați, zice el sec, n-am dreptul să vă spun nimic deocamdată, așa că aveți puțină răbdare. Continuați-vă treaba fără să vă faceți probleme inutile. Dacă se va întâmpla să fiți grav compromisă, o să dispăreți de urgență.

— O să... dispar?

— Da, jos în adăpost. Veți instrui noii recruți. Dar, vă rog, rezistați cât mai mult cu putință, fiindcă nu avem mulți agenți atât de eficienți ca dumneavoastră. Acum scuzați-mă, trebuie să plec.

Fără o vorbă de salut, deschide portiera furgonului și iese. Sarah rămâne nemișcată în penumbră, indispusă. E dezamăgită, crunt dezamăgită. Crezuse că rentabilitatea energetică a operelor de artă ar pune capăt sinistrelor operațiuni de sabotaj, dar iată că acum se profilează un nou semn de întrebare. O nouă umbră... un „proiect“ grandios necesitând tot aportul energetic provenit din muzee și din galeriile de artă. Ce proiect? Există oare cu adevărat sau e doar o păcăleală?

„Una în plus...“, își zice ea, coborând din camionetă.

Cu un pas alert, o ia de-a lungul cheiului, întorcând spatele flotei mortuare. Vântul aduce până la ea frânturi de cântări religioase. Sarah urcă treptele care duc la stradă. E dezorientată, nu știe ce să facă. Se hotărăște să se întoarcă la magazin.

Bușetelul de flori de hârtie continuă să i se fărâmițeze în mână, presărând petale galbene de asfaltul dislocat al trotuarelor. Sarah merge fără să ia aminte la șirul nesfârșit de hârtiuțe pe care-l lasă în urma ei. Se străduiește să uite de ghemul din stomac, dar degeaba.

Deodată, își dă seama că strada pe care se află prăvălia e plină de gură-cască. O mașină de pompieri staționează de-a curmezișul carosabilului și furtunuri lungi de pânză groasă șerpuesc prin bălțile de apă.

Vântul împrăștie un noian de fulgi negri ce par a fi funingine. Sarah ridică privirile. În fațada clădirii, la parterul căreia se află prăvălia, se cascadează o gaură adâncă, înnegrită, cu marginile ca de gudron. Fumul a lăsat urme întunecate care au întipărit o rețea de linii sinuoase pe betonul etajelor superioare.

În stradă, pompierii purtând căști coșcovite își strâng furtunurile și uneltele. O ambulanță se îndepărtează fără sirenă și girofar. Totul pare să se fi terminat de o bucată de vreme.

Sarah își croiește drum printre privitori și intră în prăvălie. Georgina Gest e deja înăuntru, în picioare în fața vitrinei editurii Lumière d'Amour. Frunzărește *L'Auberge des coeurs retrouvés**, dar ochii îi iscodesc pe deasupra paginilor. Lui Sarah nu-i place lucirea pe care i se pare că o întrezărește în privirile Georginei și simte un junghi în stomac.

— S-a întâmplat la familia Frew, atacă Georgina fără să-și lase romanul din mână. Apartamentul le-a ars tot. Ciudat accident...

— Au... au fost victime?

— Tatăl, mama și copiii. Toți. Carbonizați. Pompierii le-au luat oasele în saci. Ciudată mai e și viața; *tocmai dumneavoastră mă întrebați alaltăieri seară ce mai face familia Frew...*

Sarah înțepenește, încercând să nu-și trădeze cu nimic tulburarea. I se pare că glasul Georginei Gest a accentuat cu bună-știință ultimele cuvinte.

„... ALALTĂIERI SEARĂ...”

* Hanul inimilor regăsite (n.t.).

Sarah își scoate canadiana cu gesturi stângace, încercând să câștige timp. Și dacă, neputând dormi, cumătra o fi văzut-o cățărându-se până la etajul cinci pe scara de incendiu? Mai devreme sau mai târziu, tot o să se întâmple, își zice ea. Într-o bună zi, cineva te va surprinde sau își va da seama... *TOCMAI DUMNEAVOASTRĂ MĂ ÎNTREBAȚI ALALTĂIERI SEARĂ CE MAI FACE FAMILIA FREW...*

Georgina a rămas proțăpită în mijlocul magazinului, cu ochii strălucind.

— Ce nenorocire, rostește ea pe un ton neutru. Când te gândești că ar fi putut să ardă tot imobilul.

Sarah se așază la casă. Se simte cam slăbită. Realitatea sinistrului îi năpădește încetul cu încetul mintea. Patru morți. Tatăl, mama, cei doi copii. În ciuda îndelungatei sale obișnuințe cu misiunile, simte o greață bruscă.

O să mă duc la biserica Grand-Pilier, decretează ea mental, nu fără o oarecare vehemență. O să mă rog în centrul traveei, unde ploaia de stalactite e întotdeauna mai deasă. Da... O să mă rog fără protecție, cu bustul gol, și n-o să scot nici un țipăt când acele de calcar or să mi se înfigă în umeri, în spinare sau în sâni. Apoi voi urca scara în genunchi până în vârful stâlpului, și o să-mi vâr obolul în fantă. Preț de o clipă, își imaginează traseul monedei de aur în interiorul uriașului trunchi fisurat. Și dacă stâlpul se sparge chiar în clipa aceea? S-ar teme de moarte sau s-ar simți ușurată?

— Vai, draga mea! fonfăie Georgina. Pari complet întoarsă pe dos... Și totuși, nu-i cunoșteai prea bine. O să te duci la ceremonia funebră? Cred că aveau o asigurare de înmormântare la Franklin Mornef, îl știi? Armatorul de pompe funebre. Făceau parte din secta întoarcerii la mare. Ciudată credință mai e și asta, nu crezi?

Sarah dă din pleoape, iar vorbele îi înțepenesc în gât. Și dacă Georgina Gest a urmărit-o în după-amiaza asta? Nu, e absurd. Nu e decât o coincidență, o simplă coincidență. Cu toate acestea, tânăra femeie nu poate scăpa de senzația cumplită că lațul se strânge în jurul ei.

Georgina o privește fix, ținând volumul roz lipit de piept, ca pe o cârtică de rugăciuni.

— Aici e, murmură Georges.

Minievska își dă jos rucsacul ale cărui curele îi taie umerii și contemplă clădirea telecomunicațiilor.

E un cub de cărămidă decolorat, ale cărui laturi se fărâmițează și al cărui acoperiș e împodobit cu o mulțime de antene rupte. Împletiturile ruginite, cu muchii înroșite, trimit cu gândul la un schelet de formă neclară, prost devorat de mâncătorii de mortăciuni. O uriașă carcasă antediluviană care putrezește în indiferența generală. Sigla P.T.T. a fost mânjită cu gudron și, chiar deasupra ei, a fost pusă o placă de metal emailat care anunță:

CENTRU DE LEGĂTURI SPECIALIZATE

— Ce vrea să însemne asta? întreabă Minievska, trecându-și mâna prin părul alb și rărit.

— Înseamnă că nu poți obține legătura cu Adăpostul decât din această clădire. Toate liniile telefonice ajung aici. Dacă vrei să vorbești cu un IN-migrat, trebuie să ceri legătura de aici.

— Și asta vrei să faci tu?

— Da. Cunosc o familie care a coborât acum trei luni, Angevin. Le-am reparat mai multe obiecte.

— Unde vrei să ajungi?

— O să vezi.

Georges urcă șonticăind treptele știrbite ce duc la holul cel mare. Înăuntru totul e cenușiu și fiecare ghișeu e protejat de un grilaj gros. Ici și colo se pot vedea cabine telefonice antice, cu receptoare pe jumătate topite. Funcționare în bluze cenușii, purtând coc, scriu în paginile unor registre mari cu tocuri școlărești vechi, ceea ce provoacă un scârțâit continuu, care pune nervii la grea încercare. Georges se îndreaptă spre ghișeul central, deasupra căruia se află un panou pe care scrie RECEPTIE-INFORMAȚII. O femeie puhavă și palidă, cu părul galben, îi privește în timp ce se apropie fără să dea nici cel mai mic semn de viață inteligentă, de parcă ar fi cufundată în catalepsie. Georges se oprește la câțiva centimetri de ea fără să provoace vreo reacție din partea ei și-și drege glasul.

— Aș vrea să vorbesc cu niște prieteni, spune el târăgănat. Niște prieteni care au... coborât. Se poate? Pot obține legătura cu ei?

Funcționara tresare. Pupilele i se micșorează și carnea ei puhavă saltă spasmodic.

— Dar nu puteți suna la Adăpost așa, pur și simplu, domnule! Mai întâi trebuie să vorbiți cu evaluatorul general și să-i expuneți conținutul conversației pe care vreți s-o aveți cu prietenii dumneavoastră. Conținutul acesta va fi evaluat în funcție de importanța informațiilor vehiculate. Anunțarea unui deces sau a unei nașteri vă dă dreptul la un loc prioritar, dar are loc bineînțeles o anchetă prealabilă și va trebui să furnizați documente justificative. Dacă, dimpotrivă, nu e vorba decât de o simplă discuție obișnuită, cota dumneavoastră va fi foarte redusă și veți fi înscris pe o listă de așteptare, deoarece liniile sunt aglomerate.

— Aș vrea să știu doar ce mai fac.

— Atunci veți avea de așteptat trei luni pentru o video-convoorbire de două minute. Dacă nu e ceva cu adevărat important, v-aș sfătui mai degrabă să le scrieți; asta fac majoritatea oamenilor.

— Aș prefera să-i văd, scrisorile sunt atât de... lipsite de viață.

— Vă previn că tarifele video sunt destul de ridicate. Totuși, dacă vreți în continuare să vorbiți cu ei, vom lua coordonatele prietenilor dumneavoastră și veți fi convocat în ziua când legătura va putea fi stabilită. Nu suntem răspunzători de legăturile proaste, și în general nu garantăm decât o calificare de 2 din 5, dacă avem noroc.

— 2 din 5?

— Da! se răstește blonda, încruntându-se agasată. Asta înseamnă: „slabă, dar inteligibilă cu intermitențe“. Vă repet: rețeaua e într-o stare proastă. Vreți să completați formularul sau vă mai gândiți?

— Mă mai gândesc. Mulțumesc.

Funcționara se cufundă la loc în transă. Georges o ia pe Minievska de braț și o conduce afară.

— Ei, ai înțeles?

— Cred că da.

— Ca să obții o convorbire proastă de o durată ridicol de scurtă, trebuie să te înscrii pe listă cu trei luni înainte și să plătești o sumă imposibilă. Sesizezi aspectul disuasiv al unei asemenea proceduri?

— Foarte clar. Pe deasupra, dacă te încăpățânezi, toate informațiile pe care le vei fi furnizat le vor permite să confecționeze o bandă video falsă pe care o vei recepta printr-un circuit de bruiaj, astfel încât orice conversație să fie imposibilă.

— Asta e! mârâie Georges. Un dialog al surzilor întretăiat de întreruperi și paraziți, cu imaginea unui tip care repetă: „Alo? Alo? Ce-ai spus? Nu te aud...“ Și asta timp de două minute, îndeajuns ca să te descurajeze să mai încerci.

Minievska se oprește în loc și aruncă rapid o privire de jur-împrejur.

— Toate astea mă înspăimântă, Georges, șoptește ea. Unde vrei să ajungi?

— S-a putut realiza sistematic câte o înregistrare fragmentară a tuturor celor coborâți în adăpost, de exemplu cu prilejul unei vizite medicale, sub pretextul vreunui test oarecare. Înregistrările astea au fost arhivate pentru cazurile de apel provenite de la suprafață și oferă posibilitatea de a-i da iluzia celui care a solicitat convorbirea că are efectiv legătura cu interlocutorul său.

— Dar asta ar însemna că nu se mai poate vorbi cu persoanele respective... Că sunt în imposibilitatea materială de a răspunde?

— Poți să mergi până la a presupune imposibilitatea fizică.

— Fizică? Dar asta ar însemna că sunt...

— Moarte. Da! Moarte de-a binelea!

— Ești nebun!

— De ce? Ți se pare că e posibil să înghesui patruzeci de mii de oameni într-un spațiu prevăzut strict pentru zece mii?

— Nu, bineînțeles, dar de aici până la a pretinde că...

— Eu unul o pretind, Minievska. Totul e suspect în treaba asta: campania deșănțată a biroului de IN-migrare, imposibilitatea de a stabili o legătură satisfăcătoare cu cei de jos și spațiul limitat al adăpostului. Îi ademenesc să coboare ca să-i suprim, Minievska, sunt sigur de asta.

— Dar de ce?

Georges face câțiva pași, simțind o apăsare nedefinită, și verifică încă o dată că strada e pustie.

— Din cauza riscurilor de mutații, răspunde el în cele din urmă. Vor să-i elimine pe toți cei a căror structură moleculară s-a modificat în timpul războiului. E „curățenia“ de care ne temeam atâta în anii de după armistițiu. Probabil că au reperat unele nașteri anormale. Se poate chiar ca niște hibrizi născuți din mame animale să fi supraviețuit și să se fi infiltrat în rândurile populației umane fără să poată fi localizați decât prin intermediul analizelor medicale!

— Dar durata lor de viață era foarte scurtă, nu? Abia de câțiva ani...

— Așa s-a spus, dar dacă nu era adevărat? Înțelegi ce se poate întâmpla dacă genele animale se reactivează de-a lungul generațiilor? O femeie care se crede măritată cu un bărbat uman ar putea da naștere unui... porc sau unui câine... sau chiar unui copil incapabil să se exprime decât lătrând! Îți închipui? Creiere de câini sau de vaci în corpuri întru totul umane și total inadapate? Poate să se întâmple și mâine chiar...

— Bați câmpii! Toți mutanții ăștia au murit în război; și apoi nu s-a recurs la tipul ăsta de fecundare decât în zonele sterilizate.

— Sunt sigur că unii au supraviețuit. Caracterele animale se vor transmite la început mascat. Vom vedea născându-se niște copii aparent normali, dar a căror durată de viață nu o va depăși pe cea a unei pisici. Zece ani, cel mult... Și atunci se va da vina pe carențele alimentare. Încetul cu încetul însă, fenomenele astea se vor amplifica.

— Și asta... te îngrijorează?

Georges izbucnește într-un râs uscat.

— Mi se rupe-n paișpe, Minievska! Mi-e perfect perpendicular! Vreau doar să știu, asta-i tot. Vreau să știu dacă am dreptate!

Ghicitoarea scoate din buzunarul salopetei o țigară grosolană cu miros înțepător.

— Deci, după părerea ta, recapitulează ea, îi îndeamnă pe oameni să coboare în adăpost ca să-i trieze și să-i elimine pe ascuns?

— Da. În felul ăsta evită să creeze o psihoză generală ce ar degenera într-un măcel. Nu le poți spune oamenilor: „Uitați care-i situația, s-ar putea să vă culcați de ani de zile cu un câine sau cu un porc, iar copiii voștri sunt poate la rândul lor niște animale deghizate în oameni...” Îți închipui ce-ar fi? Panică, masacru, isterie? Ar fi suficient ca să lichideze puținii supraviețuitori pe

care i-a mai lăsat războiul ăsta. Adăpostul e un abator de mutați, nimic altceva. E o strecurătoare, un filtru. Acolo rămân doar ființele umane adevărate.

— De unde și diferența dintre cei patruzeci de mii de IN-migrați și cele zece mii de locuri reale.

— O rată de eliminare de trei din patru!

— Ce Dumnezeu, doar nu putem fi infiltrați chiar în halul ăsta!

— Nu, dar probabil că îi elimină și pe bătrânii ca noi, incapabili să procreeze, ca și pe bolnavi și infirmi. Sunt pe cale de a face un sanctuar subteran, o rezervă de oameni desăvârșiți. Vor rămâne sub pământ atât cât va fi nevoie, după care vor urca înapoi la suprafață și vor reorganiza teritoriile locuibile.

Minievska își frământă între degete țigara, fără să o aprindă.

— E o aiureală, observă ea. N-o să poți dovedi niciodată nimic. În cazul în care cobori acolo și se întâmplă să ai dreptate, vei fi eliminat din pricina vârstei.

— Poate că nu. Am o monedă de schimb: talentul meu de medium.

— Bați câmpii. Doar n-o să cobori acolo, nu? Hei, nu te prosti! Georges dă din cap.

— Nu, nu încă. Am alte verificări de făcut. Vreau să fac un exercițiu statistic. Și pentru asta o să am nevoie de tine și de câțiva din colegii tăi.

— Adică de clarvăzători?

— Exact. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

— Ce?

— Materialul meu statistic. Cel pe care va trebui să-l examinați.

— Ce ai mai născocit?

— În cursul ultimelor trei-patru luni, m-am plimbat ceva prin oraș, știi? Am profitat de asta ca să vizitez sistematic apartamentele tuturor IN-migraților cărora le cunoșteam numele. Am intrat la ei acasă fără greutate; majoritatea își lăsase ușile deschise

și locuințele le erau pline de obiecte pe care fuseseră nevoiți să le abandoneze. Și am luat de fiecare dată un eșantion din cadrul lor de viață. O, nimic deosebit: o mănușă, o batistă, un pantof, un slip... Și prada asta e ceea ce-mi va permite să-mi verific ipoteza.

Minievska holbează ochii, iar țigara i se sfărâmă între degetele încleștate.

Georges merge anevoios, ducând un balot greu și burdușit pe umăr. La fiecare cincizeci de metri, se oprește și-și lasă povara jos. Sacul de pânză cenușie e plin de petice și cusături grosolane. Minievska contemplă cu un oarecare dezgust bocceaua întărită de jeg pe care au luat-o din fundul unui apartament părăsit dintr-un bloc-turn din susul Senei, pe jumătate retezat.

Înainte ca Georges să-și salte sacul pe umăr, ghicitoarea a vrut să arunce o privire în el și a văzut doar o grămadă heteroclită de obiecte fără valoare: haine, periute de dinți, papuci. O adunătură aparent inutilizabilă, căreia Georges pare totuși să-i acorde multă importanță. Acum, amândoi merg alături printre structuri înnegrite și imobile vitrificate. Minievska se uită de aproape un minut la fațada unui bloc-turn de treizeci de etaje ale cărui ferestre s-au topit până la ultima. Scurgerile de sticlă, întărindu-se, au căpătat aspectul unor stalactite lunguiețe agățate de cornișe, aducând cu o cascadă înghețată care ascunde clădirea îndărătul unei cortine vitroase. Efectul e de o rară frumusețe. Georges dă drumul sacului pe trotuar și-și șterge fruntea cu dosul mânecii.

— E ciudat, murmură Minievska, uneori încerc să-mi amintesc de ce a izbucnit războiul, și nu găsesc nici un motiv valabil. Ce a declanșat totul?

— Sindromul sălii de așteptare.

— Ce?

— Ești în sala de așteptare, la dentist. De douăzeci de minute dărdâi sperând că nu-ți va veni rândul niciodată. Îi numeri pe cei din fața ta, care sunt mulți, și asta te liniștește, fiindcă în felul ăsta îți spui că mai e până la ședința de tortură. Timpul trece și apoi deodată te sature să mai amâni clipa în care va trebui să suferi, așa că sari de pe scaun, dai ușa cabinetului de perete, îl apuci pe dentist de guler și îi strigi: „La dracu’! Hai să terminăm odată! Scoate-mi dinții ăștia nenorociți, ACUM!” Țasta-i sindromul sălii de așteptare.

— Să grăbești o catastrofă de frica respectivei catastrofe înseși?

— Mda. Să pui capăt angoasei așteptării. Să poți în sfârșit să-ți spui: „Bun, gata, s-a făcut!”

— Crezi că nu a fost nici un alt motiv?

— Nu, nici unul.

— Și cine a câștigat?

— Dentistul. Dentiștii câștigă întotdeauna.

Georges își aruncă sacul pe umăr. Acum seamănă cu unul din acei bătrâni care scotocesc prin pubele.

— Mai e mult până la amicele tale? mârâie el.

— Nu, uite colo. Să mă lași pe mine să vorbesc. Mă cunosc, le aprovizionez cu globuri de cristal la preț redus.

— Crezi că vor accepta?

— Sigur. Le mai scoate din rutină.

Minievska traversează strada desfundată și sună la ușa unui vechi imobil luxos ale cărui cariatide s-au topit puțin, ceea ce le face să pară împodobite cu niște sâni ciudați de cremă solidificată. Deasupra soneriei e o placă de marmură. La prima vedere, ar putea fi confundată cu o tabletă de ciocolată uitată la soare, dar literele aurite pot fi încă descifrate:

CERCUL PARAPSIHIC AL CLARVĂZĂTOARELOR

ANONIME

Programați-vă!

Minievski vorbește la interfon. Aparatul hârâie, scoțând niște bolboroseli. Se scurge un minut îndelungat, apoi ușa cu grilaj a holului e întredeschisă de o femeie mică și rotofeie, cu un coc nemaipomenit.

— A, tu ești, draga mea! exclamă ea. Te-am făcut să aștepti, scuză-mă, dar Dorothée tocmai vomită o ectoplasmă. E a doua pe săptămâna asta. Intră!

Georges se strecoară în hol în urma celor două femei. E întuneric beznă și miroase cumplit a mucegai. Și aici, înăuntru, oglinzile și statuile s-au topit, amestecându-se sub forma unei creme cu reflexe cristaline.

— Or să vină cei de la recuperare, explică femeia micuță. Acum ne iau foarte în serios.

— De la recuperare? se miră Minievski.

— Da, recuperarea materiilor prime.

Georges se împiedică de încrețiturile covorului de pe scară și, dezechilibrat de sacul de pe umăr, e cât pe ce să cadă. În sfârșit, se deschide o ușă. Într-un salon cu ferestrele acoperite de draperii grele, o femeie agățată cu vârful unghiilor de un gheridon se contorsionează scoțând mârâituri înăbușite.

— E în transă de o oră, precizează cineva din penumbră.

Georges își lasă povara pe mochetă. Femeia cuprinsă de convulsii își leagă capul înainte și înapoi; și-a sfâșiat corsajul și și-a suflecat rochia pe coapse. Când se apleacă, sânii moi i se lovesc de marginea sculptată a gheridonului cu un pleoscăit. Georges își stăpânește un hohot de râs nervos. În întuneric se simte miros de sudoare și de colonie ieftină. Niște doamne care abia respiră și asudate stau lipite de perete, ștergându-și colțurile buzelor și nările cu batistele strânse în mâinile încleștate.

— De o oră, repetă o voce ascutită.

Undeva, arde tămâie, făcând aerul și mai înăbușitor. Georges e asaltat de izuri de subsuori și de extaz mistic.

Un fum albicios se scurge din gura femeii în transă. Aceste prelingeri pufoase urcă apoi spre plafon, formând la înălțimea lustrei un mic nor.

— Concrețiuni ectoplasmaticе, îi șoptește Minievska. Se întâmplă uneori cu mediumii foarte receptivi. Din când în când, ectoplasma se desăvârșește și ia formă umană. Spiritul apare atunci sub aspectul pe care-l avea pe când trăia.

Georges mișcă din cap ca să dea dovadă de bunăvoință. Femeia cuprinsă de convulsii continuă să verse un fum vâscos, aproape solid, care se amalgamează într-un fuior străbătut de pulsații spastice, aducând cu o meduză care ar pluti chiar sub tavan.

— Cei de la minister au făcut niște analize, murmură femeia micuță, cu părul strâns în coc, la urechea bătrânei Minievska. Au descoperit că moleculele ectoplasmelor ar putea fi polimerizate.

— Ce?

— *Polimerizate*. Adică din ele se pot extrage rășini asemănătoare cu plasticul. Când avem norocul să obținem o formațiune ectoplasmatică, anunțăm imediat departamentul materiilor prime ca să vină să o recupereze.

— *Să recupereze ectoplasmele!* Dar ce fac cu ele?

— Le transformă în fire de nailon din care fac ciorapi de damă, șosete sau slipuri. Pentru fiecare ghem ectoplasmic primim un preț bun, și asta ne ajută să supraviețuim.

Georges cascadează ochii, uluit. Ridicând capul, contemplă reziduul de suflet ce palpită sub tavan. Un fetus-fantomă, un embrion de stafie.

Polimerizarea moleculelor... Rășină... Fire de nailon... Ciorapi... Slipuri...

Șirul i se desfășoară în minte. Cu o oarecare strângere de inimă, se uită la lucrul acela care se luptă să iasă din limburi fără să știe că în scurt timp va fi materializat fără rușine, transformând o lucire de existență într-un obiect dintre cele mai pragmatice.

Un slip din piele de fantomă! Se poate închipui ceva mai înjositor... Sau mai sublim?

— Haideți, șoptește femeia micuță, să lăsăm să se împlinească misterele lumii de dincolo; să mergem în camera cealaltă.

Luând-o pe Minievska de braț, o conduce într-un budoar strâmt plin de porțelanuri chinezești. Georges își târâie sacul pe mocheta, străduindu-se să nu facă zgomot. Minievska s-a și lansat într-o explicație pregătitoare. Vorbăria ei îl cam enervează pe Georges, care ar vrea să intre direct în subiect. Ca să scurteze perorația, desface sacul și golește pe podea o mulțime de obiecte de uz curent: cărți, agende, pantofi, lenjerie, ochelari de soare, jucării, batiste, ciorapi de damă, șosete, piepteni...

— Ascultați, începe el, am adunat porcăriile astea din peste două sute de apartamente părăsite recent de IN-migrați. Fiecare locuință avusese doi sau trei locatari, ceea ce reprezintă un eșanțion de cinci-șase sute de obiecte. Puteți, atingând fiecare din flecușetele astea, să vă dați seama dacă proprietarul lor mai trăiește?

Femeia cea micuță ridică din sprâncene.

— Da, rostește ea, e o operațiune destul de banală care dă întotdeauna rezultate bune.

— Vreți să spuneți că rareori vă înșelați?

— Exact. Dacă obiectele astea nu au fost abandonate de prea mult timp, un fir invizibil continuă să le lege de posesorul lor, chiar dacă acesta este departe de ele.

— OK, face Georges satisfăcut, vreau să știu câte din gioarșele astea mai aparțin încă unor oameni vii. Și câte din ele sunt... orfane.

Clarvăzătoarea strânge din buze, șocată de atâta dezinvoltură. În clipa aceea se aude soneria de la intrare; femeia se scuză cu o reverență mai curând ridicolă.

— Cei de la materii prime! spune ea grăbită, ieșind pe ușă. Mă întorc repede...

— Deci ăsta e studiul tău statistic, mârâie Minievski spre Georges. Vrei să transformi obiectele astea în informatori?

— Exact. Dacă, așa cum cred, trei sferturi din persoanele care coboară în Adăpost sunt suprimate, mormanul ăsta de porcării ne va da o proporție egală de obiecte „orfane“, așadar, câteva sute de flecuștețe fără „cordon ombilical“ și care nu mai sunt legate de proprietarul lor prin nici o vibrație pozitivă. Ce zici de metoda mea?

— N-o să-ți aducă dovezi formale, ci prezumții serioase. E destul de ușor să determini dacă un obiect aparține unui om viu sau unui mort. Asta însă o să dureze două-trei zile.

— O să trebuiască să le plătesc pe femeile astea?

— Nu, le-am făgăduit că o să le repari gratuit obiectele timp de un an, și le convine; îți cunosc reputația de depanator infailibil.

Femeia micuță se întoarce. Prin ușa rămasă întredeschisă, Georges zărește niște tehnicieni în salopete gri, cărând pe umeri rezervoare mari și cilindrice de cupru; probabil că erau culegătorii de ectoplasme.

La naiba! își zice Georges. Țștia vin să culeagă fantomele ca pe bumbac; e o nebunie. Or să-și facă fuioare de meduze de pe lumea cealaltă și ghemuri de spectre de tricotat, și asta ca să le prefacă în fire de nailon și să le materializeze sub formă de ciorapi de damă!

— Bine, de acord! rostește voioasă femeia micuță. O să studiem problema dumneavoastră, și o să vă transmit rezultatul prin prietena noastră Minievski în patruzeci și opt de ore. Până atunci, ați putea veni în bucătărie? Râșnița de cafea și cuptorul cu microunde nu mai funcționează.

Georges își înăbușă un oftat și pornește spre bucătărie.

Tocurile lui Sarah păcăne sub bolta marii săli de antichități mesopotamiene. Galeria e pustie. David nu se zărește. Luvrul și-a recăpătat aspectul obișnuit de epavă roasă de sare. Vântul șuieră năpustindu-se prin spărturile ferestrelor topite. Curenții de aer spulberă praful, împingând în adâncul coridoarelor o tornadă cenușie care biciuiește ultimele vitrine rămase. David a dispărut și pe pereți nu a mai rămas nici o operă de artă. Tablourile și statuile pe care le adunase s-au volatilizat în mod inexplicabil.

Inexplicabil?

Sarah a văzut firele de paie și capetele de sfoară de pe jos, încât nu i-a fost prea greu să-și imagineze operațiunea febrilă de împachetare și mutare organizată între acești pereți. Oameni vorbind în șoaptă și aruncând cuverturi maronii peste capul Venusurilor de marmură, legându-le în grabă, înăbușind statuile sub straturi de paie uscate. Și tablourile: strecurate, unul peste altul, în lăzi plate asemănătoare cu niște sicrie subțiri.

Au venit noaptea, jefuind muzeul sub supravegherea unui ofițer de la DESTROY, încins într-un impermeabil cu reverele pătate de cafea. Cu o pălărie lăsată pe sprânceana stângă. Poate că-și lovea chiar gamba cu un baston de stuf? „Agenților“ Biroului de acțiune le place nespus să-și dea aere de falși agenți de siguranță. Mulți merg chiar până la a arbora niște mustăți enorme în formă de ghidon de bicicletă.

Sarah scapă o înjurătură. E ulcerată că a fost lăsată deoparte. La urma-urmei, ea a „răspuns“ de tot proiectul, pe vremea când Biroul de acțiune îl considera pe David un trăsnet simpatic! Îi poartă pică tânărului savant că nu i-a lăsat măcar un mesaj.

Muzeul gol, despuiat, o umple de o greață nedefinită. Are impresia că se plimbă prin burta unei balene pe jumătate descompusă. În scurt timp, totul va începe să pută. Luvrul nu va mai fi decât o băltoacă unsuroasă suptă de caldarâm. Sarah se scutură, conștientă că delirează, și pornește înapoi spre ieșire. Probabil că nu-l va mai vedea vreodată pe David. De-acum înainte, acesta va duce în adâncul Adăpostului viața luxoasă a cadrelor de răspundere și o va uita pe fata cu păr negru cu care făcea dragoste în fundul unui sarcofag din cea de-a treia dinastie!

Imbecilă ce ești! Sărmană cretină! se înjura ea în sinea ei. *Sarah, ce naiba îți închipuiai? Nu ești decât o executantă mărunță, o sabotoare care se deghizează în șobolan de hotel ca să împrăstie rahat prin casele oamenilor cinstiți! Nimic altceva!*

Traversează curtea plină de pietre și încalecă pe motocicletă. Precipitarea cu care Biroul de acțiune a decis ridicarea operelor de artă o surprinde întrucâtva. Faimosul lor PROIECT necesită deci chiar atâta energie? Ce au mai putut inventa? Ceva și mai nebunesc decât energia-fantomă?

Sarah conduce motocicleta prin întunericul care coboară. Lipsite de lampadare, străzile se transformă în tuneluri întunecoase de îndată ce apune soarele.

Sarah accelerează. Îi e frig. N-ar mai lipsi mult pentru ca interiorul roz și cubic al prăvăliei fericirii să i se pară aproape primitiv!

Parchează în fața ei, săltând vehiculul pe proptea. O privire rapidă spre vitrine o convinge că nici o țestoasă nu a mai explodat în absența ei. Tot e ceva.

Se uită la pendulă. Peste câteva ore va trebui să-și îmbrace din nou costumul de sabotoare. În noaptea aceasta, se va mulțumi cu o operațiune ușoară, fiindcă e obosită și se teme că nu va rezista cum trebuie agresiunii psihice a obiectelor „câini de pază“. Oricum, după incendiul care a distrus apartamentul familiei Frew, nu poate recidiva fără să trezească bănuieli. *O să dau o raită prin parcare, își zice ea, rozându-și unghia degetului mare. O să improvizez ceva la mașini, n-o să-mi ia decât vreo jumătate de oră.*

Pendula bate, în timp ce țestoasele se strâng laolaltă ca un zid viu.

Sarah iese din prăvălie pe ușa din spate. Colantul și cagula îi transformă trupul într-o umbră subțire ce alunecă de-a lungul zidului. Ca de obicei, și-a pus în ochi câte două picături dintr-un dilatator pupilar care îi amplifică vederea nocturnă și i-ar îngădui să citească Biblia pe întuneric. Parcarea lucește în ploaie – o porțiune de gudron scămoșat și granulat, pe care au fost desenate dreptunghiuri numerotate.

Tânăra femeie numără vreo duzină de vehicule cu caroserii întunecate, acoperite de stropi de ploaie. S-a hotărât să nu mai opereze în clădire atâta vreme cât moartea familiei Frew nu se va fi șters cât de cât din memoria locatarilor. Parcarea oferă, așadar, un teren de vânătoare acceptabil, mai puțin primejdios, unde își va putea exercita eficient talentele fără a înfrunta riscuri prea mari. Din trei salturi supte, a traversat aria de staționare și s-a ghemuit între două mașini. Scoate din geantă o legătură de trei chei universale care-i îngăduie să vină de hac oricărui tip de încuietoare.

Planul ei este destul de simplu, deoarece e vorba de un sabotaj bazat pe tehnica schimbului și nu va avea de făcut nici o manipulare mecanică.

Portiera primei mașini se deschide scârțâind ușor. Sarah își strecoară bustul în habitacul și deschide trapa cu casetele energetice de schimb. Patru cutii de plastic îi pică în mână, două albastre și două galbene. Primele sunt pentru drumurile individuale, celelalte pentru drumurile cu doi sau trei pasageri. Sunt înregistrări-standard

mediu încărcate cu energie și care pot fi deopotrivă folosite pentru alimentarea unei mașini, a unei rețele electro-menajere, a unui radiator electric sau a unei combine HI-FI.

Sarah scoate din geantă una din casetele-capcană pe care i le-a dat Biroul de acțiune. De fapt, este vorba de o înregistrare roșie hiperenergetică, destinată alimentării avioanelor sau a locomotivelor feroviare de mare putere. Practic, acest tip de casete nu se găsește în comerț; doar puținele uzine care mai funcționează le folosesc pentru a-și pune în mișcare mașinile.

Sarah prelevează una din casetele galbene ale șoferului necunoscut și o înlocuiește cu cea pe care o scosese din trusa ei de sabotaj. Cutia roșie a fost dată cu vopsea vinilică albastră care îi ascunde adevărata natură.

Sarah își amintește cuvintele instructorului ei din tabăra de antrenament: *Să branșezi o înregistrare roșie la o mașină obișnuită e ca și cum ai umple rezervorul unei motorete cu kerosen. Motorul se va topi sau va exploda după zece minute. Uneori, mașina calează zgomotos și, când ridici capota, descoperi în locul motorului un morman de fiare fumegând care seamănă cu crema caramel caldă; alteori tot vehiculul zboară în țandări, iar șoferul se transformă în carne tocată. E de la caz la caz. E imposibil să prevezi ce se va întâmpla, fiindcă depinde în mare parte de uzura pieselor, de starea generală a mașinii.*

Lipsa aceasta de precizie corespunde întru totul dorinței tinerei femei, care lasă astfel o marjă de șansă șoferului. Ea introduce un element de primejdie fără a implica automat moartea persoanei vizate. Sarah vârmă caseta-capcană în sertarul de rezervă și închide portiera mașinii. Nu știe când se va produce accidentul și nici dacă va avea consecințe dramatice. Aceasta face parte din etica sabotajelor. „Să pui capcane lăsând loc hazardului și șansei, să nu cauți niciodată eficiența cu orice preț, să cultivi o oarecare neclaritate...”

Sarah se deplasează în patru labe spre cea de-a doua mașină. La nivelul solului, aerul miroase a cauciuc și a ulei. Se gândește la caseta-capcană.

Când a vopsit caseta, a „uitat“ cu bună-știință să acopere unul din colțuri, astfel încât pe paralelipipedul albastru a rămas o pată roșie. E o șansă suplimentară pe care a hotărât s-o ofere victimei sale. Dacă șoferul e cât de cât atent, dacă nu introduce noua înregistrare cu un gest automat, va remarca micul punct stacojiu din colțul superior drept... Și atunci va avea câteva minute ca să înțeleagă și să oprească motorul!

Energia unui avion cu reacție insuflată în motorul unei biete mașini! Sarah se înfioară imaginându-și globul de foc țâșnind din capotă și consumând tot vehiculul în mai puțin de o secundă.

Biroul de acțiune ar dezaproba strategia „petei roșii uitate“, dar aceasta este o balustradă mentală la care ține, un mecanism de apărare psihologică.

Idioato! își zice ea uneori. Mereu tinzi să-ți creezi alibiuri! E ca și cum ai trage cu un Magnum 357 într-un puști zicându-ți că, la urma-urmei, există o șansă serioasă ca vântul să devieze glonțul!

În clipa când ridică mâna spre portiera celei de-a doua mașini, un fascicul de lumină o izbește drept în față. Pupilele ei dilatate de atropină percep haloul lanternei de buzunar ca pe un blitz și o undă de durere o fulgeră până în adâncul orbitelor. Își pierde echilibrul și cade pe spate, lovindu-se cu capul de caroseria vehiculului. O mână îi smulge cagula.

— Scârbă! mugește glasul Georginei Gest. Îmi ziceam eu că tu ești... Te supraveghez de la moartea familiei Frew! Ești o vandaia! Ce făceai la mașina asta? Puneai o bombă, hai?

Sarah scoate un geamăt. Scânteii fulgurante gonesc de-a lungul nervului ei optic. Își ascunde fața în mâini. Lumina lanternei îi devorează pupilele.

— Scârbă! repetă Georgina. N-are rost să te ascunzi, ți-am recunoscut mutra de teroristă!

Sarah privește printre degetele răsfirate, încercând să filtreze lumina, și i se pare că Georgina ține în mână un revolver mare.

— Hei, sculați-vă! urlă femeia în capot de molton. Am prins o vandală! Veniți repede!

Georgina s-a întors din reflex spre fațada imobilului ca să strige. La câteva ferestre se aprinde lumina. Sarah își adună picioarele sub ea și se năpustește cu capul în burta moale a femeii, care scoate un guițat ca de animal de cauciuc pe care calci din greșeală, și cade greoi, scăpând lanterna și revolverul care se rostogolesc sub una dintre mașini.

Sarah se ridică. Întinericul o face să-și recapete vederea. Georgina i se agață de picior și încearcă să o muște de pulpă, bâiguind:

— Scârbă! Scârbă!

Sarah îi trage un șut care o dă pe spate. Acum, zarurile au fost aruncate. Pentru a doua oară în cariera ei, va trebui să fugă mâncând pământul.

O ia la fugă, traversează parcare și sare pe motocicletă. Hăituiala se va organiza la iuțea și va dispune doar de câteva minute de avans. Deja se aud pași coborând în goană scările. Ferestrele se luminează de la un etaj la altul, ca pentru un spectacol.

Sarah introduce rapid caseta energetică în lectorul de pe ghi-don și desprinde propteaua cu o lovitură de picior. Motocicleta scoate un vuiet și se cabrează.

— O șterge! vociferează Georgina Gest în parcare. Prin-deți-o! Prin-deți-o!

Se aud portiere trântindu-se. Sarah gonește prin tunelul întu-necat al străzii. *Data trecută aveai un avans mult mai mare!* se gândește ea, răsucind mânerul de accelerație. În interiorul casetei,

banda începe să se desfășoare mai repede. Pe urmele ei s-a năpustit o haită de mașini.

Acum, totul se va hotărî în câteva minute. Tânăra femeie aude claxoanele urlând. Motocicleta ia un viraj în plină viteză și țeava de eșapament se freacă de caldarâm, scoțând o jerbă de scântei.

Trebuie să mă distanțez! își repetă cu disperare tânăra femeie. *Dacă mai aștept mult, or să mă ajungă din urmă și or să mă răstoarne... Apoi or să mă violeze și or să-mi dea foc, legată de motocicletă. Doar dacă nu...*

Strada împușcaților!

Acum a ajuns destul de aproape de biserică și, dacă i-ar putea atrage pe ceilalți prin tunelul acela capcană...

Majoritatea or să renunțe, iar ceilalți...

Ia un alt viraj și aprinde farurile; nu-și poate permite să treacă pe lângă strada asta. Sarah se gândește la gloanțele înfipite în ziduri, la toate proiectilele acelea despre care se spune că sunt bântuite de dinamismul obișnuinței. Până în prezent, a evitat mereu să treacă prin acest pasaj care fusese martorul atâtor execuții. Nu voia să verifice pe pielea ei adevărul legendei. În fasciculul farurilor, deslușește domul bisericii Grand-Pilier. Plouă și colantul ei e ud-leoarcă, iar ea face corp comun cu vehiculul. Îi e teamă să nu derapeze sau să se lovească de vreun zid. Motocicleta sare pe trotuar, năpustindu-se drept spre despicătura neagră a stradelei. Sarah nu vede nimic altceva decât un culoar mărginit de pietre acoperite cu mușchi. O mașină s-a năpustit pe urmele ei, julindu-și aripile de pereți. Sarah aude cum barele de protecție răcăie piatra. Deodată, văzduhul se umple de mieunaturi stridente și ceva îi șuieră pe deasupra capului.

Gloanțele! Gloanțele sunt pe cale de a ieși din ziduri! În spațele ei răsună zgomotul unei coliziuni, însoțit de țipete și zornăituri de sticlă spartă.

Un glonț îi șterge ceafa, un altul îi străpunge umărul și iese pe sub piele. Sarah scoate un urlet și se apleacă peste motocicleta care merge în zigzag. Rezervorul încasează câteva gloanțe. Brusc, roata din față derapează și Sarah e aruncată în aer. În secunda următoare, se rostogolește pe caldarâm, julindu-și coatele și genunchii. Trăiește și a reușit să iasă de pe stradelă!

Trei sau patru vehicule sunt blocate la jumătatea străzii, cu capotele și portierele ciuruite de gloanțe și cu parbrizele spulberate. De acolo unde stă, Sarah deslușește trupuri prăbușite peste tablourile de bord și i se pare că vede flăcări pâlpâind.

Se îndepărtează șchiopătând, părăsindu-și motocicleta cu partea din față strâmbată. Urmărirea s-a terminat. Ațâțați de perspectiva violului și a linșajului, șoferii n-au avut răgazul să observe că prada lor îi atrăgea într-o capcană-fantomă!

Sarah ciulește urechile. Strada împușcaților s-a potolit deja. Gloanțele s-au întors în lăcașurile lor. Tânăra femeie se reazemă de un lampadar stins. Colantul îi este îmbibat de ploaie și de sânge. Îi clipește în minte ca un neon de deasupra unei farmacii: PROCEDURĂ DE FUGĂ. PROCEDURĂ DE FUGĂ.

„Dumnezeule! își dă ea brusc seama. Va trebui să cobor în Adăpost... lângă ceilalți!”

Fără să știe cu adevărat de ce, această perspectivă o umple deodată de neliniște. Sarah rămâne sprijinită de lampadar, cu ochii închiși și fața șiroind de ploaie.

— N-o să mă mai prindă niciodată ploaia, murmură ea, niciodată. Este... *ultima mea ploaie*.

Georges stă jos pe marginea lacului, la câțiva metri de stridi-ile uriașe. Mirosul viscerelor dezgolate ce urcă dinspre cochilii i-a provocat la început o amețală ciudată; acum însă îl îngreșează. Prin minte îi trec imagini de sex în grup: același iz de mucoase dezgolate, de secreții calde și sărate. Căzut victimă unui soi de hipnoză, rămâne nemișcat, cu picioarele cufundate printre nuferi. Zona vitrificată lucește sub soarele slab și vântul amplifică scrâșnetul patinelor tăioase ce gonesc pe întinderea de sticlă.

Un patinator se apropie, ducând-o pe Minievska în spinare. Georges se ridică și se îndreaptă spre camionul-cisternă care-i servește de adăpost clarvăzătoarei. Minievska își ia rămas-bun de la patinator și coboară încet spre lac, atentă să nu alunece pe algele ce acoperă malurile ochiului de apă poluată.

— Ei, cum e? se răstește nerăbdător Georges.

Minievska dă din umeri.

— Am fost pe la cercul de ghicitoare, spune ea trăgănat, adoptând ritmul reticent cu care se dau veștile proaste.

— Și? mârâie din nou Georges. Femeile alea ale tale mi-au expertizat obiectele?

— Da. Dar nu au un diagnostic.

— Cum adică?

— Pare-se că puterea ta a bruiat aura obiectelor cu care ai umblat. Mi-au explicat că era întrucâtva ca și cum ai atinge niște pelicule fotografice virgine cu mâini radioactive. „Mirosul“ tău l-a alungat pe cel al lucrurilor. Clarvăzătoarele nu te-au simțit decât

pe tine... Peste tot! Le-ai cerut să facă o muncă de câine polițist aruncându-le piper în nas! M-au rugat să-ți transmit scuze...

Georges dă din umeri. Furia îi schimonosește fața, dându-i brusc o fizionomie de bulldog bătrân.

— „Studiul statistic“ pe care voiai să-l faci e un fiasco, observă Minievska. N-ar fi trebuit să aduni tu obiectele alea. Dacă mi-ai fi spus...

— M-ai fi trimis la plimbare, o repede colecționarul. Oricum, misterul continuă să fie de nepătruns. Trebuie să aflu.

— Nu te mai gândești la asta, suspină bătrâna. Spune-ți că au construit niște dependințe subterane, că au mărit rețeaua de galerii, și las-o moartă.

— N-au mărit nimic! se încăpățânează Georges. Nu au posibilitățile tehnice. Nu, e altceva la mijloc. Trebuie să merg acolo ca să descopăr ce învârtesc ei sub picioarele noastre!

— Ești nebun! Doar n-o să... cobori?

— Și de ce nu? Mi se repetă întruna că sunt un depanator de prima mână, așa că de ce să nu mă slujesc de darul meu ca să infiltrez DESTROY și IN-migrația? Au nevoie de depanatori acolo jos, nu?

Minievska se întoarce spre lac, cu ochii lucioși. Își duce cu stângăcie la buze o țigară și caută prin buzunarele salopetei militare chibriturile.

— A, era să uit! Fata aceea, Sarah, care te interesează așa de mult... Era cât pe ce să fie linșată noaptea trecută. Se pare că lucra pentru vandali. A fugit. Nimeni nu știe unde e acum. Presupun că asta nu te face să te răzgândești?

— Nu, acum nu. Trebuie să aflu, înțelegi? Instinctul îmi spune că trebuie să continuu...

— Instinctul! Smintit bătrân ce ești!

Tac amândoi și rămân nemișcați unul lângă celălalt, fixând cu privirile porțiunile mlăștinoase ale lacului.

Suntem atât de bătrâni, își zice brusc Minievska, atât de bătrâni...

PARTEA A DOUA

1

Sarah stă întinsă pe spate, pe fundul sicriului ce se leagănă domol în voia valurilor. Foarte adesea își închide ochii, încercând să uite de fața interioară a capacului, care se află la numai cinci-sprezece centimetri deasupra ei. Când își întoarce privirea, la dreapta sau la stânga, vede apa clipocind pe marile hublouri laterale, ceea ce-i dă impresia că moțăie, cu obrazul lipit de sticla rece a unui acvariu. Lada funebră duhnește a mucegai; de-a lungul călătoriei, s-a impregnat încetul cu încetul de umezeală, iar mătasea cu care e căptușită a căpătat o consistență vâscoasă destul de neplăcută.

Sarah ar vrea să doarmă ca să uite de scurgerea înceată a orelor, dar îi e teamă ca sicriul să nu naufragieze în timpul somnului, ducând-o pe fundul fluviului înainte de a apuca să-și dea seama.

Îl blestemă pe căpitanul Neb și ideile lui idioate. Se fac de-acum trei zile și trei nopți de când așteaptă, întinsă pe fundul sarcofagului ei călăfătit, ronțăind mâncarea sărăcăcioasă care i-a fost strecurată chiar înainte de a se înșuruba capacul.

— N-o să fie ușor să vă ascund, a mârâit șeful flotei funerare. În oraș e un balamuc, toți se pregătesc de luptă. Locatarii imobilului dumneavoastră au format o miliție și vor să vă jupoaie. O să vă evacuez cât mai repede...

Sarah a sesizat lesne încurcătura ofițerului și i-a reconstituit fără greutate gândurile: atâta bătaie de cap pentru un agent deconspirat... cu care nimeni nu va ști prea bine ce să facă jos, în Adăpost.

Sarah nu-și face nici o iluzie. Și-a pierdut aura de luptătoare a tenebrelor și acum nu mai e decât un colet împovărat care a fost ascuns într-un sicriu pentru a putea fi transportat în josul fluviului fără știrea nimănui.

Navighează printre morții ale căror „ambarcațiuni“ se lovesc uneori de a ei. Sarah urăște izbiturile acestea ca de berbece preistoric, care o trimit cu gândul la felul în care atacă anumite animale pentru a alunga din turmă un seamăn neavenit. Morții o îmbrâncesc, refuzând să o lase să plutească în mijlocul armadei. Poate chiar speră ca, prin loviturile acestea repetate, să facă o spărtură în pereții falsului sicriu și să-l scufunde?

Îmi pierd mințile! își zice tânăra femeie.

Însă îi este frig și frică, iar gândurile i se învălmășesc în minte. Își imaginează haita milițienilor porniți în urmărirea ei, având în cap un singur țel: acela de-a o dezmembra. *Aici sunt în siguranță*, își repetă ea, fără să reușească însă să se convingă cu adevărat. Umezeala o învăluie, apa clipocește pe pereții lăzii, plesnind hublourile... Ar fi de ajuns ca unul din geamuri să se spargă pentru ca sicriul să se scufunde în câteva clipe. Sarah nu ar putea face nimic, capacul fiind înșurubat, sigilat. Revărsarea de apă murdară ar înghiți-o pe loc, fără să-i mai lase răgaz să strige după ajutor. De altfel, căpitanul ar catadicsi să o audă? Nu cumva ar prefera să lase să se scufunde lada aceasta primejdioasă și nefolositoare?

— Paranoia spionilor demascați, murmură Sarah. De data asta e rândul meu și, ca întotdeauna, cu aceeași întrebare: sunt încă rentabilă pentru ei?

Și, ca să-și omoare timpul și spaima, se apucă să facă inventarul capitalului ei „vandabil”. „Aș fi o bună instructoare, cunosc toate șmecheriile, toate...”

Sicriul se leagănă pe valuri. Sarah se luptă cu răul de mare incipient. Dumnezeu, n-ar fi deloc indicat să vomite!

Timpul se scurge. Din când în când, pești morți se lovesc de hublou, făcând-o să tresară pe Sarah care, de fiecare dată, dă cu capul de lemnul lăcuit al capacului. Tânăra femeie se ghemuiește înfrigurată și închide ochii.

Deodată, aude niște răcâituri și zgomotul unei bărci de cauciuc ce se strecoară printre sarcofagele plutitoare. Două lovituri surde zguduie capacul.

— Am ajuns, se aude glasul înăbușit al căpitanului. E aproape întuneric, o să vă debarc aici. Va trebui să vă mișcați repede.

Lada e imediat remorcată și trasă spre mal. Valurile piezișe o fac să se legene dintr-o parte într-alta și Sarah își stăpânește cu greu un val de fiere. Un șir de șocuri marchează sfârșitul călătoriei și pe dată șuruburile încep să scârțâie. Capacul se înclină și un val de aer rece o lovește pe Sarah peste față.

Mâna mare a căpitanului o prinde de braț.

— Haide, micuț, gura de acces e la cinci sute de metri.

Tănăra femeie se ridică anevoie în picioare. Imobilitatea prea îndelungată parcă i-a umplut rotulele cu vată. Ca o somnambulă, își trece picioarele peste marginea sicriului. Unul din mateloți îi pune în brațe un pachet voluminos și moale ce seamănă cu o pernă. *Ce tâmpenie*, își zice Sarah. *De ce să-mi dea o pernă tocmai acum? Ar fi trebuit s-o facă la începutul călătoriei...*

— Repede! Repede! șoptește Neb cu o voce ce șuieră printre dinții cu strungăreață.

Se pun în mișcare cu toții. Abrutizată de claustrare, Sarah nu simte la început decât o impresie oribilă de ameteală, apoi vede pajiștea din față. O pajiște sau un teren viran ce se întinde cât vezi

cu ochii. Nu știe prea bine ce anume este; poate un loc imens de depozitare a gunoaielor vitrificate, ce arată de parcă ar fi băgate în blocuri de plexiglas. În mijlocul haosului se înalță un turn retezat, ca un ciot de donjon.

Nimeni nu vorbește. Grupul înaintează rapid.

— Aici e, mormăie ofițerul care o escortează, arătând construcția. E un coș de aerisire care face legătura cu Adăpostul.

Sarah se uită în jurul ei, stupefiată. Pretutindeni în perimetrul donjonului sunt împrăștiate cabine metalice zdrobite, sfărâmate, ce pot fi recunoscute lesne ca foste cabine de ascensor și care acum au aspectul unor capsule spațiale a căror parașută nu s-a deschis și pe care contactul brutal cu solul le-a transformat în niște acordeoane cromate. Sarah numără vreo zece. Perplexă, își zice în sinea ei că a văzut destule cimitire de mașini, dar niciodată vreunul de cabine de lift. Neb îi răspunde înainte ca ea să pună întrebarea:

— Sunt vechile cabine care făceau legătura cu Adăpostul, explică el. Sistemul nu era pus la punct. Urcau prea repede, ca niște obuze în toată regula. Odată am văzut una care a spart vârful turnului ca o ghiulea de tun.

Sarah se înfioară, imaginându-și fără greutate groaza pasagerilor azvârliți brutal în tăria cerului. Energia-fantomă își joacă uneori feste urâte.

— Bieții oameni sunt tot înăuntru, încheie căpitanul. Ca să le scoatem cadavrele, ar fi trebuit să tăiem cabinele cu flacăra acetilenică și era prea complicat. Oricum, să sfârșești îngropat într-un ascensor mi se pare ceva lipsit de demnitate.

Sarah confirmă cu un gest mecanic din cap. De câteva secunde, simte o apăsare ciudată în stomac.

— Atunci, înseamnă că turnul..., începe ea.

— E un puț de ascensor mascat, confirmă Neb.

— A fost instalată altă cabină?

— Bineînțeles că nu, ce rost ar fi avut?

Tânăra femeie clipește. Abia acum a înțeles, în sfârșit, că matelotul nu i-a dat o pernă, așa cum crezuse, ci o... parașută!

— Cușca liftului e goală, precizează căpitanul. E un coș care coboară la patru sute de metri sub pământ. O să săriți cu parașuta. E singura posibilitate de care dispun pentru a vă trimite rapid jos. E imposibil să trecem prin punctele de acces oficiale, fiindcă scările sunt pline de cei care coboară în Adăpost.

Sarah își dorea să fi înțeles greșit, dar Neb o împinge deja spre donjonul cu vârful spart. Imagini deplasate, induse de oboseală, îi biciuiesc mintea. Se gândește la gura de aer a unui pachet bot gigantic..., la periscopul unui submarin îngropat, la coșul unei uzine secrete ascunse în centrul planetei, un coș care ar comunica direct cu focul iadului.

Micul grup șerpuiește printre mausoleele coșcovite ale cabinelor. Ofițerul, cuprins de un acces brusc de curtoazie, îi oferă lui Sarah brațul galonat pentru a o ajuta să treacă peste mormanele de sfârâmături.

Tânăra femeie ciulește urechile. I se pare că gura de aerisire emite un sunet găunos și continuu, ca scoicile mari pe care copiii și le lipesc de ureche ca să audă „vuietul mării“.

Întinericul începe să se lase și peisajul se umple de umbre sinistre.

— Echipați-vă, ordonă Neb. Jos vă va aștepta cineva. Nu vă faceți griji, „traseul“ va dura doar vreo douăzeci de secunde.

Sarah nu spune nimic și-și prinde chingile parașutei pe umeri și între picioare. Cataramele ruginite dovedesc vechimea obiectului.

— E foarte bine, repetă ofițerul pe un ton distrat.

Tânăra femeie înaintează spre deschizătură. *Gura unui tun enorm*, își zice ea. *Acum, mă vor arunca în gol spre obuzul care trebuie să mă pulverizeze.*

Sarah pătrunde prin despicătura din zid. Din cauza întunerii-
cului, nu vede nimic, dar *simte* deslușit chemarea abisului, ca o
aspirație rece cu mireasmă de pământ reavăn.

— Mâna pe mânerul din față! îi ordonă Neb.

Sarah face un pas, și încă doi. Terenul coboară în pantă
abruptă. Brusc, își pierde echilibrul, sub picioare nu mai simte
nimic și nu mai e decât un pachet care cade întruna...

Sarah scoate un urlet și trage spasmodic de mânerul de metal
care comandă deschiderea parașutei. Umerii îi sunt scuturați de un
șoc violent, ca și cum un uriaș ar fi prins-o de spinare, și căderea
se încetinește. Frecarea aerului pe piele devine mai slabă.

Sarah încearcă să numere secunde. Nu vede nimic.

Dintr-o dată își dă seama că pânza parașutei s-ar putea rupe
foarte ușor; ar fi de ajuns să atingă o protuberanță ascuțită a
peretelui sau o grindă ieșită din zidărie... Și atunci ar rămâne aici,
atârnată pe vecie, la jumătatea drumului coșului enorm al infernu-
lui. După aceea, cândva, fumul înălțându-se din bucătăria diavo-
lului i-ar pătrunde cadavrul, prefăcându-i mumia într-un jambon
desăvârșit.

„... zece, unsprezece, doisprezece...”

Și dacă puțul nu duce nicăieri?

*M-au pus să sar într-o fundătură, ca să scape de mine! Jos
nu e nimic, decât o grămadă de schelete. Osemintele tuturor spio-
nilor inutili, victime ale aceleiași stratageme. Niște schelete înfă-
șurate în lințoliile de mătase ale parașutelor, costelive și dislocate
în faldurile unui giulgiu imens...*

Picioarele sale se lovesc în sfârșit de pământ cu o forță
năucitoare. Sarah se rostogolește pe o parte, cu capul vibrând de
șocul impactului, pe jumătate inconștientă. Parașuta se lasă domol
peste ea, acoperind-o ca un cearșaf, ceea ce-i dă o impresie plă-
cută, copilărească. E ca și cum cineva ieșit din beznă ar înveli-o în
conștiința profesională a unei dădace.

Prin negura ameteții răzbat niște glasuri.

— A ajuns! Uite-o acolo!

Întunericul e alungat de lumina unei lanterne. Sarah mormăie și își ascunde capul sub cearșaful închipuit. Ar vrea să fie lăsată să doarmă! O mână îi saltă ceafa.

— Bine ai venit jos, murmură o voce de bărbat.

Sarah deschide ochii. E David, amantul ei de la Luvru, cel care făcea dragoste cu ea pe fundul unui sarcofag. Închide ochii la loc, știind acum că totul va fi bine.

Trecuseră deja douăzeci și patru de ore de când Georges a pășit pragul țestoasei de piatră de la intrarea în adăpost. Minievska nu a vrut să-și ia rămas-bun și, ultima oară când s-au văzut, s-a purtat cu o ostilitate fățișă.

Bătrânul nu a avut curajul de a începe să-i dea iarăși explicații; și-a strâns puținele lucruri într-o geantă și a pornit spre clădirea de primire. Era prima dată când se apropia de domul cu înfățișare de carapace. De aproape, clădirea i s-a părut și mai hidoasă, cu crăpăturile și dărele cenușii lăsate de șiroaiele de ploaie. Hidoasă, dar colosală. În fața ușii metalice, aștepta o mulțime compactă și Georges a avut o clipă senzația de a fi un figurant care stă la coadă pe un platou de filmare cu speranța de a fi selecționat pentru turnarea unuia dintre filmele acelea pseudoantice, cu temple de carton presat și aligatori de cauciuc.

E din cauza țestoasei, și-a zis el. Are ceva dintr-o divinitate barbară. Un aer fals de Moloh din beton armat.

Butada însă nu l-a făcut să suradă și umbra țestoasei i s-a părut cu adevărat zdrobitoare. Prea întunecată. Prea coplesitoare.

S-a așezat printre ceilalți. Oameni de toate vârstele, cu chipul împietrit, cu mâinile strânse într-un gest înfrigurat peste o legătură de haine. Nimeni nu vorbea, cu excepția câtorva cupluri care șușoteau. Fără să vrea, își zisese: *Minievska are dreptate; de ce sunt aici?* Dar, de îndată, a alungat puseul acesta de luciditate. Trebuie să meargă până la capăt. Ca să afle.

Paznicii serviciului de IN-migrație au deschis în sfârșit ușile holului. Georges a găsit că „zigomaticii ăștia scrobiți“, cum le zicea odinioară, sunt un pic prea zâmbitori.

Mulțimea s-a ridicat dintr-o mișcare, febrilă, neliniștită. Paznicii au început să verifice vizele de coborâre. Georges și-a scos din buzunar pașaportul nou-nouț. (În fotografie, părea o șopârlă bătrână cu obraji acoperiți de țepi albi!) Paznicul l-a controlat îndelung, ca și cum IN-migrația ar fi fost un privilegiu rezervat doar celor selecționați, iar impostorii trebuiau respinși cu orice preț.

„E deci chiar așa de bine ce ne așteaptă jos?“ i-a venit să întrebe zeflemitor, apoi a căpătat cvasicertitudinea că paznicii se făceau doar că examinează pașapoartele.

Joacă teatru, a constatat el în sinea lui. Permisele astea nu au nici o importanță. Nu au altă funcție decât de a ne face să înțelegem imensa șansă ce ne este oferită... Și să ațâțe invidia celor care încă nu au completat formularul de migrație.

Iluminarea aceasta bruscă l-a făcut să simtă un junghi în stomac, încât și-a ocupat locul la coadă aproape împleticindu-se. Vechea șmecherie a selecției! Cum de nu și-a dat seama mai de mult? O nadă, nimic mai mult. O momeală, un refuz prefăcut care să ațâțe dorința.

Pășind greoi, mulțimea a intrat sub dom. *Dacă nu ar fi supravegheați, s-ar bate ca să fie primii care intră în burta țestoasei!* și-a zis Georges, strângând din dinți. Apoi a venit rândul lui și a pășit în sanctuar. Interiorul construcției semăna întru totul cu o stație de metrou. Același aer închis, cu iz de urină și de dezinfectant cu parfum de lămâie. Georges a zărit intrarea unui tunel, începutul unei balustrade... „Scara! a șoptit cineva, cu teamă în glas. Pe aici vom coborî!“

Zvonul s-a răspândit din gură în gură. Georges a mijit ochii; interiorul tunelului de coborâre i s-a părut acoperit cu faianță albă și mai degrabă slab luminat. „Câte trepte sunt?“ a întrebat o femeie,

cu glasul vibrând de încordare. Dar paznicii nu au catadicsit să răspundă. Poate că nu știau decât să zâmbească?

Un megafon a început să hârâie, revărsând un potop de recomandări deformate imediat de ecou. Mulțimea și-a ciulit urechile, cu privirile ridicate instinctiv spre cupola domului.

— Bine ați venit în Adăpost! glăsuia pâlnia de fier. Peste câteva minute veți începe lunga coborâre care vă va duce în pragul noii voastre locuințe. Vă rugăm să înaintați disciplinat, fără să vă grăbiți. Scara este foarte aglomerată și cea mai mică busculadă ar putea avea consecințe incalculabile. Nu coborâți treptele decât atunci când vi se ordonă. Aveți răbdare. Gândiți-vă — cu două etaje mai jos s-ar putea să fie un bolnav care blochează mersul și că un medic poate că tocmai operează pe palierul următor. Opriți-vă și odihniți-vă de fiecare dată când mișcarea pare să se fi oprit. Evitați orice manifestare nervoasă. Dacă se întâmplă să se stingă lumina, fiți siguri că nu e decât o întrerupere momentană. Totul va decurge perfect...

Georges și-a șters de poalele cămășii mâinile umede de sudoare. Pe când ceilalți ascultau cu pioșenie recomandările, a aruncat din nou o privire spre tunel. De data aceasta, a putut zări prima secțiune a scării. Treptele erau disproporționate, fiecare fiind lungă de doi metri și coborând în puț pe paliere de cincizeci de centimetri. Niște trepte enorme, concepute pentru a evacua mulțimea și a-i permite să stea între două paliere. Georges a făcut o grimasă gândindu-se la șoldul lui bolnav.

— Veți înainta în grupuri de câte zece, a continuat vocea nazală din megafon, fiecare grup având o distanță de treizeci de trepte față de precedentul. Această distanță de siguranță are funcția de a evita dopurile și de-a fluidiza coborârea...

„La naiba, a mormăit Georges, parcă am fi la alergări! E mai rău decât dacă am coborî în centrul Pământului!“

Pe loc, o voce interioară i-a șoptit: *Și dacă TOCMAI asta este? Dacă sunteți expediați în centrul Pământului?* Perspectiva aceasta făcu să-i țâșnească sudoarea în josul șalelor. Paznicul a făcut un pas înainte și a strigat:

— Primii zece!

Georges și-a mușcat buza de jos. Fluidizarea coborârii! Aveau și ăștia niște expresii! Te trimitea cu gândul la laxative și intestine înfundate. *E ca și cum scara ne va căca undeva, în centrul lumii, în fosa septică a magmei!* Gândurile îi dansau în cap, pe o muzică ametoitoare. S-a hotărât să intre în primul grup, cel al temerarilor. Ce rost avea să prelungească supliciul?

— Nu vă grăbiți, a mai spus paznicul. Când veți ajunge la cea de-a treizecea treaptă, apăsați pe butonul roșu. Atunci vom ști că putem trimite al doilea grup.

Georges nu le-a aruncat nici o privire celor din jur. Un singur gând îl hărțuia: „De ce era nevoie de atâtea precauții pentru o coborâre de patru sute de metri? Avuseseră oare loc atât de multe accidente? Sau cumva e mult mai mult de coborât decât au binevoit să ne spună?”

A pus piciorul pe prima treaptă, a îndoit genunchiul ca să o atingă pe următoarea, cu cincizeci de centimetri mai jos, și încheieturile i-au trosnit cu un zgomot sinistru. „Evident, a murmurat cineva din spate, după cincizeci de trepte din astea nu mai ești chiar așa de sprinten.” *Dislocat! Da!* a rostit un glas ca-un răget în mintea lui Georges. *Scara asta nu a fost făcută decât pentru a ne disloca. La primul palier o să mă fac bucăți ca un robot rablagit!*

Dar a continuat să coboare. Foarte curând, cei din urmă i-au luat-o înainte, apoi l-au lăsat în urmă. Destul de repede însă au început și ei să gâfâie și să se sprijine de balustradă. Unul din ei s-a așezat pe jos, cu brațele atârănând și cu gura larg deschisă. Tunelul faianțat în alb amplifică șuieratul respirațiilor.

— E inuman! a gemut un tânăr cu început de chelie. Cine a putut construi o chestie ca asta? Sper că nu a fost niciodată angajat să proiecteze vreo scară de evacuare!

Georges și-a stăpânit un zâmbet. „Ai nimerit la fix, băiete, îi venea să răspundă. Suntem pe o scară a pierzaniei! O arhitectură imposibilă, unde nu poți nici să cobori, nici să urci. O construcție care-ți dislocă membrele sau îți face inima să crape de oboseală. E un munte deghezizat, un perete vertical camuflat și fals accesibil. Să pornești pe el înseamnă să accepți riscurile unei escaladări cu mâinile goale a unui perete ud.“

Grupul dislocat, împrăștiat nu mai înainta decât cu încetinitorul. Georges a început din nou să coboare, handicapat de șoldul său și îndoindu-și articulațiile cu precauții infinite. Balustrada i s-a părut unsuroasă, năclăită de sudoarea nenumăratelor mâini care se sprijiniseră de ea. Câte trepte coborâseră? Zece, cincisprezece? Din cauza curburii tunelului, capătul scării deja nu se mai deslușea. Georges a ciulit urechea, sperând să deslușească ecoul vreunei discuții. Era însă o prostie. Un asemenea efort îți usca gura atât de rău, încât făcea cu neputință orice pălăvrăgeală. La etajele inferioare oamenii probabil că se chinuiau la fel de rău, scoțând înjurături scrâșnite între două gâfăituri.

Dreptul, stângul. Trosc... trosc... Zgomotul articulațiilor care protestează.

Preț de o clipă, Georges s-a imaginat pierzându-și echilibrul, căzând din treaptă în treaptă, trăgându-i după sine pe ceilalți, ca un nucleu al unei avalanșe umane rostogolindu-se în jos pe scară. Un ghem enorm de brațe și picioare întrepătrunse. Douăzeci, treizeci de nefericiți transformați în ghiulea și ricoșând de la un palier la altul... *Cu siguranță că asta vor ei să evite. O degringoladă în lanț, trei mii de tipi încadrați într-o secțiune de tunel și înfundându-l ca pe o țevă de canalizare!*

În cele din urmă, au ajuns la cea de-a treizecea treaptă, care li s-a înfățișat sub forma unui palier zugrăvit în roșu. În centrul lui se afla un buton mare de sonerie, ca un suport de faianță anacronic.

— Facem o pauză înainte de a-l apăsa? a propus unul din oameni.

Erau cu toții storși de puteri, abia răsuflând și schimonosiți. Câțiva șchiopătau, cu tendoanele înțepenite.

— Cât o să ne ia ca să ajungem jos? a întrebat anxios tânărul chel. Pare să nu se mai termine. Voi v-ați luat mâncare și băutură? Și unde o să ne facem nevoile? Credeți că există toalete? Și automate cu mâncare?

Ceilalți s-au privit, brusc îngrijorați la gândul că vor fi siliți să defecheze după un colț de scară.

— Trebuie să fi fost prevăzute, a suflat un băiat gras și palid.

Și cu toții s-au întors spre Georges, solicitând experiența „bunicului”.

Au părăsit suprafața abia de un sfert de oră și li s-a făcut deja frică! se minunează acesta. De altfel, nici eu nu sunt prea liniștit. Ce rost are drumul ăsta inițiativ? Pentru ce ne pregătește? Există un motiv pentru toate acestea. Scara asta de tortură funcționează în sensul unui intens antrenament fizic și psihologic. Rostul ei e să ne frângă. Să ne facă să uităm trecutul, lumea de afară, ca să ne facă să... să ne revizuiam pretențiile! Dar bineînțeles, asta e! Sigur că da!

Toți cei care intrau în pânțelele țestoasei o făceau convinși că pornesc spre o lume mai bună, un soi de paradis subteran. Scara exista pentru a-i trezi la realitate, a le readuce entuziasmul la niște proporții mai adecvate.

... Ca să-i pregătească să accepte ce e mai rău, a conchis sinistru Georges. Băieții îl observau, încruntați, sesizându-i tulburarea.

— Haideți, băieți! a rostit el neglijent, jucând cu aproximație rolul care i se cerea să și-l asume. Haideți, băieți, trebuie să strângem din dinți! Doar nu suntem poponari, nu-i așa?

Ceilalți au pufnit în răs, îmbărbătați.

Ceva mai târziu, tânărul chel a fost nevoit să se oprească pentru a urina pe plăcile de faianță.

— Nu mai pot, a gemut el cu o grimasă de scuză.

Jetul galben ce-i țâșnea din penis s-a scurs șiroind pe trepte.

— Îmi faci greață! a mârâit băiatul cel gras. O să fie o plăcere pentru cei de după noi!

Peste o oră însă au dat de primele excremente, ca niște virgule maronii sau negre pe piatra treptelor. *A început*, și-a zis Georges, dar fără să tragă nici o altă concluzie. Mintea îi mergea în gol.

— Cred că am coborât vreo sută de trepte, a spus cineva.

Au hotărât să se oprească, și s-a lăsat o tăcere apăsătoare.

— Am impresia de a fi coborât, bloc după bloc, versantul Marii Piramide, a murmurat Georges.

Tinerii au mormăit ceva, cu chipurile livide și trase. Și-au scos câte ceva de mâncare din puținele provizii pe care și le luaseră și le-au ronțăit fără să se uite la nimeni, excluzând astfel orice idee de a le împărți. Georges a făcut la fel, binecuvântând prezența de spirit a bătrânei Minievska, care-i strecurase în geantă mai mulți biscuiți cu carne uscată.

Scara este un traseu de renunțare, a enunțat el pentru sine, continuându-și ideea. *Nu paradisul ne așteaptă jos, dar după chinul coborârii o să fim gata să ni se pară plăcut orice nu ține de tortura fizică!* În clipa aceea, lumina s-a stins și la urechi le ajunse ecoul unui urlet îndepărtat. Cu siguranță, un claustrofob, îngrozit de bezna meandrelor subterane. Georges a închis ochii. *O sută de trepte*, și-a zis el, *abia o sută de trepte, și deja am pierdut noțiunea timpului.*

Din tot trupul îi ieșeau unde de durere. Fiecare încheietură îl ardea cumplit. Știa foarte bine că în scurt timp va fi nevoit să pornească mai departe, în ciuda foamei și a setei. Era regula jocului.

Georges visează. Așezat pe o treaptă, cu obrazul strivit de peretele faianțat, a sfârșit prin a adormi, cu gura întredeschisă, într-o postură de vagabond. Sub pleoape îi scapără imagini. La început, vede Biroul serviciului de IN-migrare, apoi pe bărbatul zâmbitor, atât de curat, de elegant în spatele mesei de sticlă fumurie pe care nu se află nici o hârtie cât de mică.

— Vă cunoaștem foarte bine, domnule Sarella, toarce individul prea curat. Ecoul talentului dumneavoastră a ajuns până la serviciile noastre. E o onoare pentru mine să...

Ăsta nu pârâie și nu se pișă niciodată, își zice Georges, detaliindu-l pe ciudatul individ din fața lui. Probabil că sunt fabricați fără robinet și fără gaura curului, și sunt pur și simplu aruncați când se umplu, la fel ca sacii de aspirator.

— Ați făcut războiul în brigada colecționarilor, nu-i așa? murmură individul. Dacă informațiile mele sunt exacte, misiunea dumneavoastră consta în a veghea asupra unei fracțiuni din patrimoniul cultural și a-l salva în caz de extincție a rasei umane. Aveați întrucâtva funcția de conservator...

Georges scoate un mormăit.

— Ați stabilit astfel niște relații privilegiate cu obiectele lăsate în grija dumneavoastră. Le-ați pătruns într-un anume fel intimitatea...

Le-am pătruns intimitatea, auzi! vociferează în sinea lui Georges. Ce-ți închipui, dobitoc amărât, că sodomizam timbrele?

Dar celălalt, indiferent la vibrațiile negative ce emanau dinspre bătrân, își continuă expunerea:

— Cred că toate acestea explică succesul dumneavoastră actual ca medium-depanator. Cu toate acestea, când misiunea

dumneavoastră s-a terminat, la sfârșitul războiului, ați avut niște mici probleme, nu? Mi s-a vorbit de un anume complex al lui Osiris.

În ce consta el cu exactitate?

— Sindromul lui Osiris? Cunoașteți legenda, nu? Căutarea obsesivă a unei totalități pierdute. Popular, se numește nebunia puzzle-ului. Toți colecționarii suferă de ea, din câte se spune...

Omul tușește cuviincios în mâna făcută căuș.

— „Darul“ dumneavoastră ne interesează, rostește el, în sfârșit. Căutăm formatori, ca și oameni sensibilizați în gestiunea colecțiilor. Nu am putut localiza nici un supraviețuitor din brigada de salvagardare a patrimoniului. Se pare că, de fapt, sunteți singurul care a scăpat, singurul veteran. Ați accepta deci să coborâți în Adăpost?

Georges dă din cap.

— Bun, bun! face omul, cu un zâmbet încântat. Vă voi da un pașaport privilegiat și o scrisoare de acreditare. De îndată ce veți fi ajuns în Adăpost, veți fi contactat în foarte scurt timp. Ca să vă spunem tot adevărul, candidatura dumneavoastră ne ia o piatră cât toate zilele de pe inimă!

Imaginea se diluează. Georges nu-și mai amintește foarte bine ce a urmat. Niște întrebări, poate? Un formular lung cu un aspect foarte administrativ. Acum, e convins că toată această întrevedere, toate aceste formalități nu au avut alt rol decât să-l facă să aibă încredere, să-i întărească decizia de a părăsi suprafața. *Gogoși!* Cuvântul izbucnește ca o bulă dureroasă sub frunte. I-au aruncat dosarul la coș de îndată ce a ieșit din birou și tipul ăla foarte curat s-a mulțumit să mai bifeze un nume pe un borderou, murmurând: „Încă unul.“

— Hei, bunicule! se răstește băiatul gras, plin de sudoare, ar cam trebui să plecăm. Nu vrem să te lăsăm în urmă.

Georges e smuls brutal din somn. Realitatea tunelului îl izbește în plin. Pereții cu pătrate de faianță. Scara de proporții aberante.

— Ai făcut foarte bine, fiule, mulțumesc. Vin acum.

Georges se ridică. Ce l-a apucat să facă deodată pe moșneagul?

Cu trupul chinuit de crampe, începe din nou să coboare treptele. Fiecare minut scurs confirmă evidența: scara e trucată. Treptele, de înălțime inegală, strică ritmul înaintării. Uneori sunt atât de înalte, încât trebuie aproape să te așezi ca să poți pune piciorul pe treapta următoare. Materialul din care sunt făcute se schimbă și el, devenind din ce în ce mai alunecos, ca marmura dată cu detergent. Tălpile au tendința să derapeze. Georges se cramponează de balustradă, deși aceasta e rugoasă, plină de asperități care irită palmele și interzic orice priză solidă.

— Nici dacă ar fi vrut să ne rupem gâtul n-ar fi reușit mai bine, mormăie unul dintre tineri.

Excrementele se înmulțesc din ce în ce și e extrem de greu să găsești un loc liber pe unde să calci. Până la urmă, ele constituie capcana cea mai perfidă a acestei coborâri. La prima vedere, pare grotesc, dar e suficient să aluneci pe una din grămăjoarele acelea grase și moi ca să te pomeni lansat pe un tobogan mortal. Și cum să te mai oprești după aceea? Agățându-te de balustrada asta aspră, care ți-ar sfâșia palma de cum ai încerca să te apuci de ea?

Georges se așază din nou. Picioarele abia dacă îi ating treapta următoare. Scara pare să fi fost făcută pentru o armată de uriași.

— Rahat! vociferează băiatul chel. Ia uitați-vă!

Și arată spre trupul unui bărbat ghemuit pe o parte pe una din trepte. Un bărbat cu chipul vânăt și cu mâinile încleștate pe piept.

— E mort! Rahat! E țeapăn și rece... Probabil că zace aici de ceva timp.

— Criză de inimă, diagnostichează Georges. O să mai dăm și peste alții...

Dar cine asigură întreținerea scării? Există vreun serviciu de curățenie... Sau cadavrul e hărăzit să zacă aici, ca exemplu?

Georges trece pe lângă rămășițele omenești fără să le arunce vreo privire. E prea istovit ca să zăbovească asupra unor asemenea detalii. Câte trepte or mai fi? O sută cincizeci? Două sute? Cine știe! E mort de sete. Degetele sale, care nu se mai dezlipesc de balustradă, au început să sângereze. Acum, treptele sunt foarte scurte și ciudat de înclinate spre înainte, ca tăiate oblic. Coborârea îți zdruncină coloana vertebrală într-un staccato vecin cu dislocarea.

— Atenție! Atenție! urlă băieții din față.

Georges încearcă disperat să se închipuie alunecând cale de două sute de trepte pe spate... *Ai prinde ceva viteză, maimuțoi bătrân! Și n-ai avea nimic de care să te agăți... Îți închipui cum ți-ar fi tocată fiecare vertebră? Muchia fiecărei trepte tăindu-ți măduva spinării în felioare?*

Un strigăt răsună de dincolo de cotitură. Georges încetinește. Pe pereți e sânge, și pe jos zac încălțări desperecheate care probabil că au fost pierdute din picioare în timpul unei căderi.

— O, Doamne!

Băiatul chel vomită la perete, cu mâinile încleștate de balustradă. Grupul a încremenit pe loc. Nu se poate merge mai departe, scara e blocată. O avalanșă a astupat tunelul, umplând tot spațiul mărginit de pereți faianțați. O avalanșă umană...

Georges fluieră încet printre dinți. Sunt acolo vreo treizeci sau patruzeci de corpuri amestecate, înnodate, întrepătrunse într-o încălceală de nepătruns. Patruzeci de corpuri care au alunecat la vale pe scară, secerându-se unele pe altele, pentru a alcătui în cele

din urmă o masă compactă, un ghem de brațe și de picioare care a sfârșit prin a bloca trecerea, obturând complet tunelul.

— Va trebui să le scoatem dacă vrem să mergem mai departe! observă Georges.

Un băiat se apropie de grămada omenească și apucă brațul unui cadavru, dar îi dă drumul pe loc, bătând în retragere, cu o expresie de dezgust pe față.

— Sunt moi de tot! bâiguie el. La naiba! Nu mai au nici un os întreg. Parcă ar fi niște manechine de cauciuc!

Georges își înghite saliva vâscoasă. Nu mai are chef să se miște. Se uită la zidul de cadavre amestecate. Patruzeci de nefericiți concasați de ricoșeuri, care au fost dislocați temeinic de muchiile treptelor, ce le-au frânt fiecare oscior cu eficiența unui ciocan. Moliciunea (flexibilitatea aceea inexplicabilă ce face membrele să se îndoie în niște unghiuri imposibile) le conferă, ce-i drept, un aspect fals de păpușă gonflabilă ce știrbește în chip ciudat tragicul situației. Mai e sângele, care se înnegrește pe trepte și împroașcă plăcile de faianță.

— Luați-i! repetă Georges. Și fiți atenți să nu alunecați!

E febril. Abia acum și-a dat seama de realitatea primejdiei de avalanșă. Instinctiv, privește în spate, spre înaltul scărilor. Tânărul chel i-a surprins privirea.

— Credeți că o să ne cadă vreunul în cap? întreabă el neli-niștit.

— Sper că nu, dar, atâta vreme cât nu vom fi ajuns jos, există riscul să fim măturați de vreun tip care a alunecat pe un rahat!

Câte grupuri se deplasează oare acum pe urmele lor? Câte unul la fiecare treizeci de trepte. Asta înseamnă... Nu! Fără calcule. Oricum, probabilitățile de avalanșă trebuie să fie enorme.

Livizi, strângând din dinți, băieții s-au apucat să dezasambleze cadavrele. La început, au făcut-o încet, cu gesturi prudente..., respectuoase. Acum însă trag opintindu-se, ajutându-se cu picioarele,

împingând și înjurând ca și cum ar mișca niște carcase de vită. Treptat, nodul se desface.

— Atenție, observă Georges, nu le stivuiți în pripă. Dacă le așezați prost, riscă să cadă peste noi. Întindeți-le pe trepte, și verificați că stau chiar la orizontală.

Băieții mârâie, dar se supun, știind că bătrânul are dreptate.

Încetul cu încetul, macabra încâlceală se desface. Camera mortuară se organizează. Cadavrele sunt culcate de-a lungul treptelor, trei câte trei, ocupând deja un șir întreg. Unele se golesc prin hemoragii lente și șiroaiele de sânge ce li se scurg pe gură se încheagă în pete unsuroase pe pardoseala scării.

— Trebuie să împiedicăm scurgerea sângelui, rostește Georges. Băgați-le câte un tricou făcut ghem în gâtlee, altfel scara se va transforma în patinoar.

Ca să dea exemplu, smulge cămașa de pe o femeie grasă, cu chipul plin de echimoze, rupe veșmântul în fâșii egale și confecționează călușuri. Gesturile îi sunt repezi și precise, de o îndemănare pe care nu și-o cunoștea. Frica îi stimulează oare facultățile de adaptare? Cu auzul încordat, Georges continuă să pândească eventualele zgomote dinspre etajele superioare, temându-se să nu vadă ivindu-se batalionul compact al grupurilor următoare. Numărul sporit nu ar face decât să mărească riscurile de busculadă și de cădere.

Asta-i strategia patinoarului, se gândește el, continuându-și cumplita muncă de astupare. Fiecare se ține departe de ceilalți pentru ca cineva care se dezechilibrează să nu se prindă de el. Dacă ar aluneca, nu s-ar agăța și el din reflex de brațul sau de piciorul celui de lângă el?

Georges își șterge sudoarea de pe frunte, mânjindu-se de sânge. Trecerea e degajată. Morga improvizată pare stabilă.

Băieții s-au prăbușit pe trepte, cu chipurile lucind de sudoare. Georges ciulește urechile. Din tunel răzbate un murmur, încă depărtat.

— Sosesc, suflă el. Am întârziat din cauza dopului, și acum o să-i avem chiar în spatele nostru.

Tânărul chel se ridică, febril. Chelia îi lucește ciudat în lumina neonului.

— Trebuie să pornim, rostește el răgușit.

Ceilalți se ridică la rândul lor și încep deja să coboare, dintr-o parte, precum crabii, aruncând câte o privire peste umăr.

— Da, să mergem, confirmă Georges.

Balustrada îi jupoaie mâinile. E un șmirghel în toată regula, care, la cea mai mică apăsare, îi va transforma palmele în carne vie. Cu toate acestea, se ține de ea, strângând din dinți de durere. Din spatele lor se aud schimburi de vorbe. Rumoarea aduce de-acum până la ei frânturi de cuvinte ce pot fi recunoscute. Spaima de a se simți împins din spate îl face să se grăbească.

Dreptul, stângul.

Durerea îi izbucnește în șold, dar știe că, dacă se oprește, nimeni nu o să-l ajute să pornească mai departe, nimeni nu-i va întinde o mână compătimitoare și va rămâne aici, pe o treaptă, ca un naufragiat pe o plută, în timp ce toți ceilalți vor trece pe lângă el, ignorându-l deliberat. Se poate muri de foame și de sete pe scara asta? Cu siguranță că da. E suficient să-ți scrântești glezna, să-ți rupi piciorul, pe scurt... să te trezești imobilizat.

Să nu aștepti nici un ajutor de la nimeni; aceasta va fi învățătura călătoriei de acum. Suspiciune și supraviețuire individuală. Georges a învățat mai multe pe parcursul a două sute de trepte decât în șaiszeci de ani de existență. Acum nu mai are nici o îndoială – ce îi așteaptă jos e jungla, nu paradisul făgăduit de afișe.

Coboară, dezarticulat, șchiopătând, pândind cu groază urletul din care se va naște avalanșa ce-i va mătura pe toți, secerându-i

ca pe popice, condamându-i să ricoșeze la nesfârșit pe muchiile treptelor... dar nu se aude nici un urlat. Georges începe să se întrebe din nou dacă nu va scăpa până la urmă. Mai e atât de puțin...

Se află acum probabil la foarte mare adâncime, deoarece aerul e mai vâscos, și se respiră mai greu. Atmosfera e plină de un miros de pământ răscolit.

— Hei! urlă deodată tânărul cu ochelari. Mai sunt doar treizeci de trepte! Scrie pe perete! E un semn pe perete!

Georges trage o gură de aer muced. Primul episod al calvarului se apropie de sfârșit. Lumina e mult mai albă, iar sunetele capătă o rezonanță nouă. Ecoul care le însoțește dovedește lărgirea tunelului. Georges se grăbește, cu inima spărgându-i pieptul. În sfârșit, ajunge la ultimul palier. Jos deslușește capătul scării și podeaua cenușie, betonată, în care se termină ultimele trepte. După ele se întinde ceva enorm, vast; o sală cât o catedrală din care urcă o hărmălaie ca dintr-un hol de gară.

E Adăpostul.

Sarah deschide ochii și recapătă pe dată contactul cu cei patru pereți cauciucați și cenușii ai debaralei care-i țin loc de cameră. De două zile de când e aici, a aflat că în inima Adăpostului spațiul nu e distribuit decât cu o zgârcenie extremă. Totul e pus sub semnul strâmtorii. Coridoarele, camerele par să fi fost concepute pentru un popor de pitici filiformi. E practic imposibil să mergi pe un culoar fără ca umerii să nu-ți atingă pereții. Nu poți să te miști fără să te lovești pe dată de o muchie, să dai peste un perete sau să te lovești cu fruntea de un tavan prea jos... Stranie impresie. Sarah se simte uneori prizoniera unui univers suferind de contracție, a unei lumi ale cărei structuri se micșorează cu o viteză halucinantă. Respiră greu și de două ori deja s-a trezit din cauza unor crize de sufocare care au făcut-o să se ridice în cușetă, cu bronhiile pline de mucozități.

— E întotdeauna nevoie de o perioadă de adaptare, i-a murmurat Beth, vecina ei, o slăbănoagă înaltă, palidă ca o lumânare, cu gura încremenită într-un surâs veșnic. La început, avem cu toții mica noastră criză de claustrofobie, apoi ne obișnuim.

Sarah ar vrea să o creadă. Se simte de parcă ar fi legată într-o cămașă de forță. Teritoriul acesta al îngustimii face să-i vâjâie urechile și îi dă convingerea că venele și arterele i se vor strâmta, la fel ca tot ceea ce o înconjoară, și că se va prăbuși dintr-o dată, victimă a unei crize de hipertensiune. Cum să trăiești într-un univers atât de strâmt? I se pare că, într-un asemenea mediu, sângele

trebuie să se îngroașe, vertebrele să se îmbuce unele într-altele, iar oasele să se îndoaie. Tot frecându-se de tavane, capetele nu pot decât să se aplatizeze. Cât despre epidermă, plină de hematoamele cauzate de loviri continue, ea îi dă fiecăruia aspectul unui deținut snopit recent în bătaie.

Sarah se ridică precaută, pentru a nu se lovi din nou la cap. Celula care-i este locuință e goală, monahală, neavând decât un pat și o debara îngustă. Suprafața podelei nu depășește zece metri pătrați. Plafonul, foarte jos, apasă asupra odăii ca o amenințare. Examinându-l, te gândești imediat la partea mobilă a unei prese hidraulice oprite la jumătatea drumului. E o imagine mai curând neplăcută. Sarah deschide ușa și aruncă o privire prudentă pe palier.

Probabil că nici într-un submarin nu te simți mai înghesuit ca aici. În aer plutește un iz greu, viciat. Ventilația proastă poartă probabil o bună parte din vină, dar Sarah nu poate să nu adulmece și să analizeze diversele mirosuri care îl alcătuiesc.

Miroase a internat, constată ea în sinea ei. Jegul ascuns sub apa de colonie și deodorante, și poate că și masturbarea din dormitor...

Ceea ce o exasperează mai mult e tăcerea aceasta vătuită care învăluie totul. *Sunt patruzeci de mii de refugiați aici, își repetă ea, și nu fac nici un zgomot? E o nebunie!* I-a atras atenția lui Beth asupra acestui lucru, dar prăjina s-a mulțumit să dea din cap, zâmbind cu indulgență.

— Aici ești în cartierul cadrelor. Doar responsabilii Adăpostului sunt cazați individual. Ceilalți sunt găzduiți într-o sală comună poreclită câmpia de tranzit, din cauza întinderii sale. Aceea e trupa pe care trebuie s-o administrăm, și nu e o treabă prea ușoară, poți să mă crezi!

— De ce „câmpia de tranzit“? Îi trimiteți după aceea în altă parte?

Beth și-a scuturat capul din nou.

— Îi triem, dar o să vezi asta mai târziu. David te va pune la curent de îndată ce vei fi depășit stresul de adaptare. Oricum, vezi zidul ăsta? a întrebat ea, trecându-și mâna peste unul din pereții culoarului. El e cel care ne izolează de puhoi. De mulțimea care ar năvăli. E ca un dig, un baraj. Fără el, am fi înghițiți. Uneori, visez că se scorojește, că e brăzdat de crăpături, iar „ceilalți“ își strecoară mâinile prin ele încercând să ne atingă... să ne prindă. E oribil.

Sarah a tușit, indispusă. Beth mirosea a sudoare și a lavandă. Purta un soi de cămașă de călugăriță care-i ajungea până la picioare. O cămașă albă cu țesătura uzată, prin care i se deslușeau sfârcurile maronii ale sânilor. Beth crea în jurul ei o atmosferă de mănăstire și de conspirație mucedă. Mai mult ca oricând, Sarah s-a simțit cuprinsă irezistibil de dorința presantă de a fugi.

— Câmpia e ca un vulcan care clocotește, a continuat Beth. Din fericire, zidul e solid. A fost prevăzut totul pentru ca ei să nu poată săpa un tunel. Fata care era aici înaintea ta a înnebunit. Nu reușea să se adapteze. În fiecare noapte visa că toți cei din sala de tranzit loveau cu capul în zid, că izbeau, izbeau întruna până își spărgeau capetele. I se părea că aude zgomotul scos de creierii care împrășcau zidăria. Fugea pe coridoare strigând: „Fleoșc! Fleoșc! Încă unul, încă unul!“ Era enervant.

Sarah a pus, firește, destule întrebări despre activitatea pe care urma să o îndeplinească, dar de fiecare dată Beth s-a refugiat îndărătul paravanului generalităților.

Nici nu-l întrezărise bine, că David s-a topit în labirintul Adăpostului. „E foarte ocupat, a murmurat Beth. Aici are un post-cheie la serviciul științific. Totul depinde de el.“

Sarah iese din celula ei și face câțiva pași pe coridor. Tot nu știe câte cadre se ocupă de „gestiunea“ Adăpostului. De altfel, nu-și închipuia buncărul așa. Victimă, împotriva voinței sale, a propagandei IN-migrației, își imaginase un fel de galerie comercială cu mai multe niveluri, cu fântâni artificiale, escalatoare și

promenade din marmură falsă. Un peisaj având ceva de metrou și deopotrivă de supermarket. Câmpia de tranzit seamănă oare cu așa ceva? Puțin probabil.

Sarah strânge din dinți. Umerii ei ocupă toată lățimea holului. Tot frecându-se de beton, pielea i-a devenit ciudat de sensibilă, ca iritată. Sarah își bagă capul între umeri și se încovoiaie.

Prin ușa întredeschisă, zărește interiorul camerei lui Beth. Toată suprafața odăii este ocupată de un enorm pian cu coadă! Un pian de concert, negru și lăcuit, ale cărui margini aproape că ating pereții...

Sarah își mușcă buzele, stupefiată. Prezența unui asemenea instrument într-un spațiu atât de redus sfidează pur și simplu logica. Cum de a obținut Beth autorizația de a-și aglomera astfel spațiul vital? Se bucură oare de protecție specială? Din celulă se aude slab o sonată. Beth cântă mai curând mediocru, poticnindu-se pe clape. Sarah face un pas înapoi, tulburată. Dacă Beth nu este un virtuoz al pianului, prezența acestuia e cu atât mai inexplicabilă! Cum reușește să trăiască împreună cu monstrul ăsta de lemn lăcuit care blochează practic accesul în cameră?

Sarah se îndepărtează rapid, ca și cum și-ar fi surprins vecina cufundată într-o ocupație rușinoasă, și încearcă să găsească o explicație logică, plauzibilă. De ce nu ar fi vorba, la urma-urmei, de o metodă compensatorie? Un mijloc ca oricare altul de a uita de strâmtoarea de aici? Dar cum a putut Beth să aducă monstrul ăsta până aici? Bucată cu bucată, clapă cu clapă...? Un pian demontabil pare ceva grotesc, dar în adâncul Adăpostului noțiunea de insolit diferă cu siguranță de cea de la suprafață.

Sarah își reazemă fruntea de perete. *De dig...* Nu deslușește nici o vibrație, nici o izbitură, dar, cu toate acestea, își imaginează mulțimea din câmpia de tranzit lovind în perete aidoma unui berbec nerăbdător, coleric.

Melodia cântată la pian îi bruiază gândurile. Beth se bate cu acordurile.

Și noaptea ce face? se întreabă Sarah. Scoate o pătură din dulap și se culcă pe pian? La naiba, de ce nu a ales un hipopotam ca animal de casă? Sau o girafă... ori un elefantel. Un bebeluș-elefant ar fi tocmai potrivit! Exact ce te-ai aștepta să găsești într-un buncăr! Are un râs uscat, care i se oprește în gât ca un hohot.

Sarah se teme să nu-i întâlnească și pe ceilalți tovarăși de captivitate. Or fi la fel de... bizari? Ei haide! Trebuie să fie printre ei și un colecționar de locomotive sau de tancuri. *Adevărate locomotive ... O să-l întreb pe David dacă nu cumva aş putea să cresc în baie o turmă de oi... Cât despre dulap, aş găsi potrivit să țin în el un cal. Un pur-sânge arab. L-aș încăleca din când în când să dau o raită pe coridoare. Nu mi-ar fi prea greu să-l învăț să-și plece privirea.*

Sarah își înfige unghiile în palme și se îndepărtează, lovindu-se de pereți. Nu există scări obișnuite, ci doar scărițe de metal care fac legătura între etaje, și această particularitate întărește impresia că te afli în interiorul unui submersibil.

Nivelurile superioare sau inferioare se aseamănă însă perfect. Sarah și-a dat rapid seama de acest lucru. Uniformitatea instalațiilor are ceva ce te aduce la disperare. Și apoi, toate ușile astea închise, celulele astea, ca niște temnițe... E greu să nu ți se pară că ești pierdut în labirintul unei mănăstiri. Dar unde sunt oare ceilalți responsabili? Trăiesc închiși în camerele lor, cufundați în meditație? Nu e nimeni în partea aceasta a edificiului? Nimeni decât Beth și pianul ei? Pare greu de crezut.

David a fost foarte puțin vorbăreț; zâmbitor, dar tăcut. Tânăra femeie a avut impresia detestabilă că se află în fața unui necunoscut condescendent. Cineva foarte diferit de cercetătorul care făcea dragoste cu ea pe fundul unui sarcofag din galeriile Luvrului. „Mi-a vorbit ca unui copil, își spune Sarah, în șoaptă. Cu acea

bunăvoință aparte pe care o ai față de debili mintali. Parcă ar fi fost un inițiat, un mare preot care se adresează unui neofit. M-am simțit ca o proastă făcută grămadă...”

Un inițiat. Da, comparația e bună. David s-a schimbat în profunzime. În el e o densitate nouă, ca și cum greutatea i s-ar fi dublat subit. *A dat de ceva*, își zice Sarah. *A fost admis în cercul secretului. Un secret de la care eu sunt exclusă. Ei știu ceva. David, Beth... Știu ceva și mă privesc ca pe o formă de viață inferioară. Ce așteaptă? Să arăt de ce sunt în stare?*

Sarah ghicește că e la un pas de adevăr. Nu-i vor spune nimic, toți vor aștepta să înțeleagă singură. Și, dacă va întârzia prea mult să o facă, va fi exclusă din grup. E un test. O fază de observație. Dacă eșuezi, ești fără îndoială expedit de cealaltă parte a digului. Te întorci în rândurile turmei și zeii își continuă urzelile deasupra ta, fără ca tu să știi despre ce este vorba.

Sarah își trece mâna peste ochi. Simte fără dubii că pianul își are locul lui în schema aceasta. E o hieroglifă căreia nu-i cunoaște înțelesul. Un fragment dintr-un rebus.

Melodia o calcă pe nervi. Beth, cu aerele ei false de călugăriță languroasă, are probabil rolul de examinatoare. Dar ce anume trebuie să înțeleagă ea aici?

Sarah se apucă de barele scării metalice și urcă la etajul de deasupra, ajungând într-un coridor asemănător celui pe care-l părăsise. După o clipă de șovăială, întinde mâna spre mânerul celei dintâi uși, care se întredeschide la prima apăsare. *Dacă e cineva înăuntru, o să-mi cer scuze...*

În cameră se află o mașină.

O mașină mare, cu tracțiune față, ale cărei bare de protecție ocupă toată lățimea odăii! Sarah se dă înapoi, ca și cum ar fi primit un pumn între sâni. Ce fetișist nebun o fi avut ideea de a construi un garaj din care automobilul nici măcar nu ar putea să iasă? Cum se poate ca spațiul Adăpostului să fie risipit în așa hal?

Și ce rost are depozitarea asta ineptă? *Și-au pierdut mințile*, își zice Sarah. *Claustrarea i-a tâmpit la cap. Tot economisind fiecare centimetru pătrat, au sfârșit prin a da în extrema cealaltă: acumularea, delapidarea spațiului vital pe care trebuiau tocmai să-l administreze cât mai judicios!*

Începe să tremure. Cu un gest brusc, deschide cea de-a doua ușă și-și stăpânește cu greu un sughiț de surprindere. Aici au fost înghesuite niște statui cenușii, de felul sculpturilor acelor hidoase și lipsite de orice valoare artistică, întâlnite de obicei pe aleile scuarilor. Sunt vreo jumătate de duzină, așezate una lângă alta, umplând tot spațiul celulei, cu umerii încă presărați de găinațul porumbeilor. Sarah închide grăbită ușa.

Un muzeu absurd. Se află într-un muzeu debil, un fel de pod în care se înghesuie o prăvălie de vechituri lipsite de interes. O acumulare parazită care devorează camerele cu un dispreț desăvârșit față de cel mai elementar bun-simț.

Sarah se sprijină de perete. Sudoarea îi șiroiește pe frunte și în scobitura șalelor.

Mai e o ușă la capătul culoarului. O ușă foarte îngustă, pe unde nu poți intra decât strecurându-te într-o parte, împingând un umăr în față.

Tânăra femeie ezită să-și continue turneul de inspecție. Nu mai știe ce trebuie să creadă. Să fie vorba din nou de un rebus, de un traseu inițiativ... Sau de o manifestare izbitoare de demență? Ce se va întâmpla dacă s-ar revolta împotriva risipei asteia? Nebunii care populează de-acum culoarele Adăpostului vor decreta oare că nu-și are locul printre ei și că... *trebuie să dispară?*

Orice e cu puțință. Experiența claustrării prelungite nu poate decât să provoace o multitudine de nevroze. Nu e o prostie să crezi că o fracțiune psihotică a preluat controlul buncărului, punând în practică o filosofie a acumulării parazite...

Sarah face un pas înainte. Are convingerea intimă că supraviețuirea ei depinde de atitudinea pe care o va adopta. E pe cale de a da un examen. Un examen capital imaginat de niște profesori smintiți.

De data aceasta, e speriată de-a binelea. Inima îi bate să-iasă din piept și tâmplele îi vâjâie.

Coboară înapoi la etajul inferior și merge de-a lungul palierului, cramponându-se de perete. Beth a încetat să-și depene melodia stângace și tăcerea s-a reinstaurat.

O tăcere apăsătoare.

Sarah înaintează pas cu pas, temându-se de ce va descoperi.

— O! murmură fata înaltă și slabă, aflată în pragul camerei sale. Ai fost la plimbare?

Sarah aruncă o privire înăuntrul camerei. Lucrul de care se temea s-a întâmplat: pianul a dispărut. Beth continuă să zâmbescă, privind-o scrutător cu ochii îngustați. În spatele ei, celula și-a recăpătat goliciunea monahală. Sarah încearcă să-și dea seama câte minute a lipsit. Cinci, zece? Se poate demonta un pian de concert în zece minute? Dar era oare vorba de un pian ADEVĂRAT? Sarah știe foarte bine că mobilele construite pentru prestidigitatori par întotdeauna grele și voluminoase, când, de fapt, sunt făcute din panouri subțiri și articulate, ce pot fi demonstrate în zece secunde.

Se răsuțește pe călcâie și aleargă înapoi spre scara metalică. *Trebuie să verifice ceva...*

Sarah iese febrilă prin trapa de comunicare și se năpustește la prima ușa.

Camera e goală. Mașina a dispărut.

La fel e camera cu statui. Într-un interval de un minut, celulele pline până la refuz s-au golit ca prin farmec.

Sarah se prinde de tocul ușii. *Îmi pierd mințile, își zice ea. De vină e stresul coborârii, primele simptome ale unei isterii claustrofobe.*

În clipa în care se răsucește, îl vede pe David stând în mijlocul culoarului, cu mâinile în buzunare. Zâmbește, la fel ca Beth.

— Ești palidă ca o moartă, constată el. Cred că ești încă foarte obosită. Hai să te întinzi.

Și, zicând acestea, o ia de cot, ca un medic care pune stăpânire pe un bolnav fără să pară că o face.

Sarah se desprinde cu o smucitură. Atâta vreme cât nu va fi elucidat misterul Adăpostului, toți sunt dușmanii ei. **TOȚI.**

Georges se simte mic și neînsemnat, așa cum poate fi numai un șoarece pierdut în imensitatea unei parcări subterane. Sala de primire, „câmpia de tranzit“, cum i se spune aici, ar putea adăposti fără greutate o jumătate de duzină de catedrale. E o cavernă de beton de forma unui sertar lung, brăzdată de încâlceala unor conducte ruginite care schițează rețele roșiatice ce trimit cu gândul la venele și arterele de pe o planșă anatomică.

Canalizările pornesc de jos, se înalță, se subdivizează și se ramifică în derivații secundare din ce în ce mai subțiri, toate acestea fiind încoronate de o multitudine de volanți și de robinete. Conductele șerpuiesc în interiorul cavernei ca o osatură, aidoma unui schelet plutind în scobitura unei carapace un pic prea mari, și acoperă în bună parte plafonul și pereții. Ici și colo, deasupra lor sunt fixate manometre cu cadrane vechi, lipsite de indicatoare, iar vanele se înalță ca niște cactuși de cupru uzat, iar formele lor neregulate funcționează ca niște repere geografice pe întinderea Adăpostului.

Între conducte se înalță corturile, vreo mie la număr, din pânză cenușie cu capiteluri mai mult sau mai puțin fanteziste, și ale căror cabluri creează o plasă înspăimântătoare la nivelul solu-lui, încât trebuie să fii atent pe unde calci. Să te împiedici înseamnă să înfrunți riscul unei explozii de înjurături, deoarece o bună parte din corturi nu stau în picioare decât datorită unei rețele

de noduri a cărei ruptură ar provoca prăbușirea imediată a ansamblului.

Nenumăratele capiteluri creează pe întinderea sălii un peisaj de dune. Dacă stai lângă intrare, ai în fața ochilor o perspectivă de coline cenușii sau galbene ce trimit cu gândul la deșert. Coline de mărimi diferite, mai mult sau mai puțin peticite și turtite.

Câmpia de tranzit este de fapt un gigantic camping populat de nomazi imobili, de emigranți condamnați la așteptare. Georges a înțeles imediat acest lucru.

Corturile sunt agățate de canalizări ca niște pânze de păianjen fragile, precum corturile unui circ ciudat de mohorât. De la un capăt la altul al câmpiei de tranzit nu se văd decât aceste wigwamuri despărțite de arii de circulație delimitate cu vopsea albă și pe care nu se pune problema să te împiedici.

La sosire, Georges a fost nevoit să meargă de la un adăpost la altul, ca să solicite un loc, ceea ce i s-a părut cam stupid, deoarece în interiorul sălii e mai degrabă cald, iar utilizarea corturilor nu se justifică. Ridicând capul, a privit rețeaua de conducte și a întrebat:

— Au scurgeri? De asta stați în corturi?

Interlocutorul lui a dat din umeri.

— Canalizările sunt goale. Nu curge nimic prin ele. Corturile sunt pentru puțină intimitate. Ați vrea ca toate cuplurile să facă dragoste în public, așa-i? Bătrân pervers!

Georges nu a insistat și și-a continuat rondul. Băieții împreună cu care coborâse scara porniseră instinctiv după el, punându-se sub tutela sa.

— Mă numesc Drey, a murmurat tânărul chel. Hart Drey.

— Eu sunt Corco, a mormăit băiatul puhav. Vladimir Corco.

În cele din urmă, au reușit să obțină locuri într-un cort foarte peticit. Un bărbat slab cu chipul istovit le-a împărțit saci de dormit și haine făcute dintr-o pânză gri ciudat de ușoară și elastică.

— Sunt Petersen, șeful de cort, a mormăit el. Nu vă faceți griji; mi se zice așa fiindcă sună bine, dar eu unul n-o să vă sâcâi. Scoateți-vă zdrențele și puneți-vă uniforma Adăpostului; e o țesătură antibacteriană în care nu intră nici un miros.

Georges s-a dezbrăcat fără falsă pudoare. Ceva mai târziu, a văzut că o fetiță de vreo zece ani, așezată pe o saltea pneumatică, îl privea fără curiozitate. Petersen a dat din umeri:

— Nu vă faceți griji! Puștii sunt blazați. La început, se adunau ciopor în jurul cuplurilor care făceau amor, dar acum asta nici măcar nu-i mai distrează. E mai bine să te obișnuiești imediat cu promiscuitatea, altfel nu ai scăpare. La început, ne făceam paravane ca să ne izolăm, dar asta transforma corturile în adevărate labirinturi; așa că a trebuit să renunțăm. Acum, toți se culcă și se spală la fund în public, e mai simplu așa. Vedeți totuși că mai sunt și pudici; dacă nu vreți să vi se vadă vârful sulei, puteți merge la ei. Corturile lor sunt însemnate cu un cerc roșu.

Georges și-a pus uniforma cenușie, care era un fel de salopetă cu multe buzunare, amintind de combinezoanele piloților.

— N-o să vă țin o lecție despre funcționarea Adăpostului, a spus în treacăt Petersen. În ritmul în care sosesc oamenii, ar trebui să vorbesc cât e ziua de lungă. Uitați-vă la alții cum trăiesc și o să învățați.

Georges a ales un loc liber, și-a desfăcut sacul de dormit și s-a întins ca să-și menajeze piciorul.

Pe loc, a fost frapat de atmosfera de plictis ce domnea în interiorul wigwamului, aidoma unei apăsări languroase, a unei moli-ciuni de fumători de opiu pe care drogul îi abrutizează fără să le aducă euforie.

Majoritatea bărbaților și a femeilor moțăiau, înfășurați în sacii de dormit, cufundați într-o siestă forțată și interminabilă. Copiii ocupau fundul cortului, strânși într-o masă amorfă, legănătoare. *Sunt drogați cu toții, și-a zis Georges. Complet amorțiți de tranchilizante!*

— Hei, Petersen! s-a răstit el cu un glas șuierător. Ce se petrece aici? Au fost mușcați cu toții de musca țe-țe, sau ce?

Șeful de cort a făcut un gest nedefinit.

— Nici vorbă! Nu intrați în panică. Mulți suportă greu așteptarea, așa că iau antidepresive. Când o să luați masa, puteți alege între două cantine: cea care servește hrană normală și cea care bagă tranchilizante în sos. Voi hotărâți ce vă convine. În general, toți încep cu mâncare „normală“, apoi se plictisesc și mănâncă „țe-țe“. OK?

Drey și Corco își aruncau priviri uluite. Ca să nu-i pună întrebări, Georges le-a întors spatele și s-a trezit în fața unei femei goale, lungită și inertă, cu ochii goi, sugându-și degetul mare.

Sub cort domnea o căldură înăbușitoare și animalică, dând o senzație de zăduf. Preț de o clipă, Georges a avut impresia că se afla într-un cort de campanie, în spatele unei zone de lupte, în mijlocul unui contingent de răniți îndopați cu morfină.

Femeia goală a continuat să se mângâie distrat, frecându-și părul pubian. După vreo un minut, a renunțat, înăbușindu-și un căscat, ca și cum efortul era prea mare.

OK, și-a zis Georges, după o săptămână petrecută aici, ajungi ca și ceilalți. Va trebui să rezist din toate puterile. Dar de câtă vreme sunt ăștia aici? Un tranzit care se eternizează nu mai e o sală de așteptare, ci un lagăr de concentrare!

Asta se întâmpla în urmă cu trei zile. Între timp, Georges a mai prins puteri, dar nimic nu a atenuat indispoziția pe care a resimțit-o când a intrat în cortul peticit. Acesta adăpostește vreo

douăzeci de bărbați, treizeci de femei și doisprezece copii. Petersen domnește peste această mică lume ca un păstor peste turma sa de oi năucite. În șaptezeci și două de ore, Georges nu a asistat încă la nici o încăierare verbală sau fizică. Apatia face „tribul“ din cortul 23 să se cufunde într-o indiferență de animal decerebrat. Copiii sunt cuminți, prea cuminți chiar, și în majoritatea timpului somnolenți. Sporovăielile nici nu se înfiripă bine că se și destramă, înghițite de un șir de căscături necontrolate. Uneori, câte un cuplu încearcă să facă dragoste, dar omul sfârșește întotdeauna prin a adormi pe partenera lui, fără să-ți poți da seama dacă a putut ajunge la capăt. Timpul se înnămolește.

Georges nu se aștepta la asta. Își închipuise sala de primire ca pe un hol zgomotos, haotic, plin de o mulțime în delir, la limita isteriei. Se pregătise să înfrunte încăierările, îmbrâncelile, izbiturile copiilor alergând printre picioarele adulților. În schimb, iată că astăzi descoperă un fel de sală comună în care moțăie zece mii de convalescenți! Un spital pentru somnambuli năclăiți de sudoare, care-și petrec ziua întinși pe spate, fixând cu privirea cusăturile pânzei care le ține loc de tavan.

Ora mesei e singura care provoacă oarecare agitație în dormitorul acesta tăcut. La sunetul sirenei, toți ies din corturi și se îndreaptă spre cantinele rulante pe care niște bucătari cu bonete unsuroase le împing la intersecțiile aleilor. Cantinele rulante sunt niște cisterne mari și aburinde din care curge, prin niște robinete murdare, o pastă de neidentificat. Georges a stat la coadă ca și ceilalți, cu gamela în mână.

Cei mai mulți IN-migrați se deplasează printr-o asemenea negură mintală, încât nici măcar nu se mai ostenesc să se îmbrace. Nudiști inconștienți, se târăsc până la „rulantă“ și se îndoapă cu febrilitate, ca și cum ar vrea să se ferească de primejdia trezirii.

Cantina care împarte hrana drogată are deasupra un fanion alb, iar cea care distribuie fiertura „normală“ are unul roșu, ca și cum ar fi crucial să nu fie confundată cu sora ei geamănă. Foarte puțin oameni se strâng sub drapelul stacojiu și avantajul imediat al acestei cozi reduse constă în faptul de a fi servit foarte repede.

— O! a mormăit bucătarul văzându-l pe Georges. Dumneavoastră sunteți nou, nu-i așa? Doar nou-veniții vor să mănânce „normal“, dar o să vă treacă. În două săptămâni o să stați la coadă cu ceilalți... Chiar dacă va trebui să așteptați de zece ori mai mult să fiți servit!

Georges n-a răspuns și s-a îndepărtat, mâncându-și rasolul. Deși are un aspect dubios, fiertura s-a dovedit plăcută la gust, dar fără îndoială că e vorba de vreo supă de proteine vegetale parfumată zilnic cu vreo aromă artificială diferită. Asta însă nu-l deranjează deloc pe Georges, care a fost întotdeauna foarte puțin pretențios în privința alimentației.

Masa odată terminată, te pomenești foarte repede confruntat cu pustiul orelor rămase. De îndată ce sunetul gamelelor se stinge, tabăra adoarme la loc și nu mai rămân decât puțini plimbăreți care rătăcesc de-a lungul aleilor. Vacarmul distribuției hranei e înlocuit de sforăielile oamenilor abrutizați de somniferele pe care le-au înghițit. Începe siesta, care durează cel mai adesea până seara.

În cea de-a doua zi, Drey – tânărul chel – s-a agățat de Georges ca un bolnav de mânăca unui medic taciturn.

— Nu credeam că o să fie așa, a șoptit el. Ați văzut? Parcă ar fi niște morți-vii! Credeam că o să fie un balamuc în toată regula... O atmosferă de piață arăbească, înțelegeți? Ca într-o colonie de vacanță de doi bani, simpatică, dar zgomotoasă. Și când colo...

— Știți cumva de când stau și așteaptă? a întrebat Georges.

— Am vorbit cu Marina, o știți, brunetica aia care și-o freacă întruna, și spune că e aici de patru luni. E soarta tuturor celor care nu au pașaport prioritar.

— Dar cum are loc apelul? Se strigă numele la megafon sau cum?

— Da' de unde, i-a șoptit Drey, trebuie să te duci la zidul de acces și să-ți pui pașaportul într-un lector care-ți scanează banda magnetică de pe copertă. Computerul te identifică atunci ca fiind prezent și candidat la accesul la etajele de locuit. Ești repertoriat pe o listă de așteptare. Când ești admis, computerul emite un semnal și culoarea pașaportului ți se schimbă...

— Ce?

— Coperta pașaportului, din neagră cum e, devine de un roșu-aprins. În ea a fost încorporat un microprocesor care activează anumiți pigmenti introduși în carton. E simplu. Nu trebuie să examinezi nici o listă sau tabel. E de ajuns să-ți scoți în fiecare dimineață pașaportul din buzunar și să vezi dacă e roșu! De asta cei care dorm obișnuiesc să spună că hibernează în așteptarea verii...

— Mda, a mormăit Georges, dar iarna asta nu prea pare că are de gând să treacă! Ar trebui să mergem să ne înregistrăm cât mai repede. Spui că lectorul se află la baza zidului?

Drey și-a mușcat brusc buza, cu un aer jenat.

— Da, numai că aici e o problemă. Marina susține că există unele elemente dubioase care împiedică libera circulație a IN-migraților.

— Elemente dubioase? Vrei să spui, derbedei?

— Nu știu. S-ar putea. Micuța n-a vrut să-mi spună mai multe. Se temea. Pare-se că trebuie să te ferești de un anume Goobble.

— Splendid! Nici n-am sosit bine, că trebuie să dăm socoteală unor golani.

— Cred că-i vorba de altceva, a bâiguit Drey. Mai curând e o chestiune... politică. Ceva mai mult sau mai puțin rasist. Marina e de părere că, dacă rămâi în spate, lângă scară, ești în siguranță.

— E o tâmpenie! Dacă rămâi la nesfârșit lângă scară, n-o să te poți înregistra niciodată și pașapoartele noastre n-or să se înroșească niciodată! Asta vrei? Să-ți petreci restul vieții într-un cort?

Tânărul și-a vârât capul între umeri, cu un gest jalnic.

— Oricum, aici e mai bine decât la suprafață, a mormăit el. Aici nu sunt radiații și mâncarea nu e o problemă.

— De unde vine haleala?

— E adusă prin rețeaua de canalizare. Unele țevi funcționează încă. Bucătarii nu fac decât să deschidă vanele de distribuție și să umple cisternele rulante; în felul ăsta se evită dezordinea.

Georges a încremenit. Cățărându-se pe o conductă groasă și ruginită, a încercat să numere șirurile de corturi ce se întindeau până la peretele de acces, dar vederea l-a lăsat în scurt timp.

— Sunt cincizeci, a rostit Drey. Cincizeci de șiruri de câte zece corturi colective cu un număr variabil de locatari. Marina spune că sunt cu totul zece mii de persoane pe toată suprafața ariei de tranzit.

Zece mii, s-a gândit Georges. Exact volumul pe care-l estimasem. Dar unde sunt ceilalți? În acele faimoase NIVELEURI DE LOCUIT? Să sperăm...

Cei doi și-au reluat plimbarea pe aleile goale dintre corturi.

— N-avem de ce să ne grăbim, a pledat Drey. Abia am sosit. Putem să ne tragem puțin răsuflarea. Nu? La naiba, coborâtul scării ăleia n-a fost deloc floare la ureche! Mie unul puțin îmi pasă dacă trebuie să stau o vreme în fundul clasei, oricum n-am fost niciodată un elev bun. La suprafață, nu-mi mai găseam de lucru. Până la povestea cu energia-fantomă, eram electrician, dar, de îndată ce au început să circule casetele, nici gând să mai gălesc

ceva de reparat. De-acum era treaba scârbelor ălor de mediumi! M-am înscris la șomaj, că doar nu eram nebun să umblu pe străzi cu țičniții ăia de vandali.

Georges a tușit, stânjenit de confidențele acestea, și a preferat să schimbe subiectul.

Din când în când, Marina iese din toropeală, și atunci se întoarce spre Georges, începând să monologheze cu un glas stins, rostind cuvintele încleiat:

— Nici nu vă închipuiți cât mă bucur că sunt aici! murmură ea. La suprafață, locuiam într-un cartier pustiu, eram singura locatară din blocul meu. Era groaznic. Uneori, noaptea, îmi puneam muzică la maximum... sau mă masturbam urlând ca o fiară, ca să-mi înnebunesc vecinii! Dar uite că nu mai aveam vecini. Ajungeam să-mi fie dor de loviturile lor în tavan. Noaptea, mă așezam la fereastră și mă uitam la celelalte clădiri. Erau toate întunecate, absolut toate, nu se vedea nicăieri vreo lumină. Ajunseseră ca niște faleze scobite, prin care bătea vântul, asta ajunseseră! Nu mai puteam să suport. Aveam impresia că mă aflu singură de tot pe o plută în derivă, ca un soi de naufragiată pe bitum. Două treimi din oraș au ajuns acum pustii, Parisul nu mai poate fi locuit... Stăm acolo, ca niște copii care ar încerca să se îmbrace cu hainele unui uriaș. Cum am putea să ne simțim bine? Parcă am pluti în niște țoale de zece ori mai mari. Ne sucim, ne învârtim și până la urmă ne zbatem pe străzile orașului așa cum te zbați prins în cearșafuri când te trezești dintr-un coșmar, năclăit de sudoare... Imensitatea te înăbușă până la urmă la fel ca strâmtoarea. Aici, în Adăpost, am regăsit o lume pe măsura mea. E ceva viu. Simți mirosul oamenilor. Te lovești de ei. Nu mi s-a mai întâmplat de mult asta.

— Și atunci de ce dormi șaisprezece ore pe zi? Întreabă de fiecare dată, ritualic, Georges. Cred că ai avea relații mai normale dacă ai trăi cu adevărat cu ceilalți...

Marina însă dă din umeri.

— Nu înțelegi nimic. Am nevoie să-i știu aici, nu să-i cultiv. Un copil cere la culcare să i se dea ursulețul ca să doarmă cu el, dar nu se așteaptă ca el să-i spună povești. Vreau o prezentă, asta-i tot. De discuții n-am nevoie. Oricum, oamenii n-au să-mi spună nimic ce nu știu deja. Puțin îmi pasă că stau în ultimul rând. Nici nu mai știu dacă m-am dus să mă înregistrez, n-are importanță. Mi-e teamă ca în nivelurile de locuit să nu stăm din nou izolați, fiecare în mica lui celulă. Prefer promiscuitatea turmei. Să mănânci bine, să dormi bine și să-i simți pe ceilalți lipiți de tine, asta-i fericirea!

Marina repetă acest monolog aproape zilnic, ca și cum ar încerca să se convingă de norocul ei. Georges a renunțat să mai discute cu ea.

De-a lungul ceasurilor, a descoperit că rețeaua de canalizare nu era chiar atât de moartă pe cât crezuse la început. În realitate există trei grupuri de țevi: primul, care vehiculează fiertura păstoasă ce servește drept hrană, al doilea, care aduce apa potabilă, și al treilea, care evacuează excrementele. Toate aceste tuburi sunt alăturate, desconsiderând igiena cea mai elementară, amestecându-și bolboroselile și clipocelile într-un concert grețos. Și este cu neputință să-ți dai seama dacă zgomotul de deasupra capului provine de la scurgerea hranei... sau de la trasul apei de la closet!

Lui Georges, cuprins de o delectare mohorâtă, îi place să-și imagineze că țevile uzate comunică între ele la anumite intersecții și că niște vane defectuoase amestecă fără probleme dejectiile și pasta alimentară, reexpediindu-le refugiaților propriile excremente copios aseasonate cu arome artificiale. Cel mai rău lucru e că i-e teamă că are dreptate!

Ceasurele trec, marcate de gâlgâiala țevilor pline până la refuz. Când nu mai suportă, Georges iese în pragul cortului și se apucă să discute cu Petersen, dar acesta e cel mai adesea extrem de reticent.

— Discuții, discuții, mormăie el. Numai asta am făcut când am sosit aici. Zi și noapte. La naiba! Hai să-ți povestesc viața mea, cum am fost în război, ce neazuri am avut... Hai să-ți arăt poza nevestei mele, a copiilor, meșa de păr pubian a logodnicei mele! După o vreme, toți s-au săturat, am înțeles în cele din urmă că nu mă asculta nimeni și că puteam la fel de bine să-mi povestesc toate astea în minte, numai pentru mine. Băgați de seamă însă că nu trebuie să ne plângem, fiindcă în ultimul șir de corturi oamenii sunt încă normali. Abia au sosit, cei mai vechi fierb în suc propriu de cel mult patru luni; o nimica toată, ce mai! Lucrurile se strică atunci când începi să înaintezi spre primele șiruri. Acolo dați de tipi care așteaptă să fie chemați de un an, și creierii încep să le clo-cotească în cap. Să pândești trei sute șaiszeci și cinci de zile dacă pașaportul nu ți se face roșu e cam mult!

— Dar, tocmai, de ce durează așa de mult?

— Se pare că nivelurile de locuit sunt construite treptat, și asta cere timp. La ora actuală sunt chemați cel mult o sută pe zi, și se spune că ritmul s-ar putea micșora. Conducerea Adăpostului a spus foarte clar: „Dacă nu vă convine, n-aveți decât să urcați la suprafață, nimeni nu vă reține aici!“ Ce să zic, ca să te întorci la suprafață trebuie să ai vocație de alpinist! Am coborât o dată pacostea aia de scară și mă mai mir și acum că sunt în viață! Mă văd cam greu urcând-o înapoi. Oricum, dacă vă hotărâți să mergeți până la perete ca să vă înregistrați, aruncați o privire în jur, o să vedeți o ceată frumoasă de smintiți.

— Faimosul... Gooble, de exemplu?

— Mda! Un șarpe în toată regula, tipul ăsta. De un an de când tot bate pasul pe loc, i s-a urcat la cap. Probabil că direcțiunea a auzit de el și a hotărât să-i elimine candidatura. Goobble acționează începând de la șirul al douăzeci și cincilea. O distracție clasa-ntâi!

— De asta stați aici?

— Poate că da. Nu mă grăbesc. Aștept să văd ce se mai întâmplă. O să-mi înregistrez pașaportul când somniferele n-or să mă mai adoarmă. Se pare că aici ajungi întotdeauna: te obișnuiești, iar medicamentele nu-și mai fac efectul. În general, ăsta e semnalul de plecare. Se crede că, pe măsură ce înaintezi, doza e ceva mai puternică și de asta se mișcă oamenii: ca să-și recapete somnul! Numai asta o să mă facă să o iau din loc. N-am nici o pregătire, n-am scrisori de acreditare, așa că de ce m-ar chema înaintea celorlalți? Știu bine că o să intru printre ultimii, cu oamenii de rând, după ce vor fi fost cazate toate cadrele.

În timp ce Georges strânge frânturi de informații, Drey și Corco se cufundă în partide interminabile de cărți. Plictisul i-a copleșit deja. Au făcut dragoste cu Marina, pe rând, apoi tustrei laolaltă. Tânăra s-a lăsat fără să manifeste nici cea mai mică pasiune. În două rânduri, a adormit în timpul actului, iar a treia oară a consimțit să juișeze scoțând un mic suspin comic. Corco are un aer mohorât; la ultima masă, și-a înfipt lingura în gamela Marinei, spunând: „Ei haide, doar o înghițitură, să văd cum e!“ Apoi s-a cufundat într-o siestă interminabilă, presărată de sforăieli domoale. Georges nu-și face iluzii, Corco va mânca și el hrană „țe-țe“ înainte de sfârșitul săptămânii. Drey va fi mai răbdător. Georges bănuiește că, dacă se va hotărî să se pună în mișcare ca să ajungă la zidul de înregistrare, fostul electrician va veni cu el.

Mulți oameni din cort vorbesc singuri. Georges a observat un bărbat cu părul cărunt care-și povestește amintirile la microfonul

unui magnetofon minuscule, iar seara ascultă benzile pe care le-a înregistrat în timpul zilei și surâde extaziat, privind în slăvi.

Corturile vecine funcționează diferit. Acolo se practică pudoarea și „respectarea intimității” cu ajutorul unui șir de paravane complicat îmbucate. Ocupanții lor vorbesc în șoaptă sau comunică în scris ca să nu fie auziți de tovarășii lor, ceea ce creează o atmosferă ciudată de confesional. Văzând toate aceste draperii întinse pe cadre de lemn, Georges nu a putut să nu se gândească la paravanele folosite în spitale pentru a-i izola pe cei grav bolnavi... sau pe muribunzi. Contemplația i-a fost însă întreruptă brutal de un șef de cort care l-a alungat de acolo, tratându-l de „voyeur”.

În noaptea aceasta, Georges a fost trezit de un fenomen ciudat. Abia adormise, când și-a simțit hainele colcăind. Da... Colcăind, viermuind, deoarece sacoul și pantalonii i se umflau ca un aluat în plină fermentație. Mânele întinse la maximum aveau aproape consistența unui cocoloș de gumă de mestecat gata să plesnească. Sacoul s-a smuls brusc de pe trunchiul lui Georges și a început să plutească la un metru de sol, aidoma rasei unui călugăr pântecos invizibil. Pantalonii nu au întârziat să facă la fel. Stând în capul oaselor, în sacul lui de dormit, Georges și-a dat brusc seama că toate veșmintele din cort erau agitate deopotrivă de zvâcnituri! Sacoul său a început să se umfle ca un balon și a sfârșit prin a exploda cu o detunătură seacă, azvârlind filamente cleioase în toate direcțiile.

Petersen a ieșit din sacul de dormit.

— A, da, la naiba! a căscat el. Am uitat să vă previn că uniformele astea sunt un rahat. Sunt făcute din fibre recuperate de Ministerul Materiilor Prime. Nu știu ce bagă în ele, dar până la urmă întotdeauna se agită, se umflă și explodează.

Georges a înaintat câțiva metri în patru labe. Pantalonii lui căpătaseră o consistență elastică și vătuită amintind de cea a... *ectoplasmelor!*

La naiba! și-a zis el. E piele de fantomă! Fibre scoase din ectoplasmele polimerizate! Iată de ce țoalele noastre dănțuiesc când e lună plină. Sunt bântuite!

Deja pantalonii săi o luaseră la sănătoasa, părăsind cortul și rătăcind printre țevi. I se alăturaseră alte obiecte de îmbrăcăminte, formând o procesiune grotescă, având proeminente din ce în ce mai aberante. Pierzându-și încetul cu încetul contururile, hainele se întorceau la starea lor originală. Țesătura devenea pastă, iar pasta, o meduză spectrală. Domesticite preț de o clipă, ectoplasmele își recăpătau libertatea la cea de-a douăsprezecea bătaie a miezului nopții.

Georges s-a oprit în pragul cortului să privească explodând veșmintele redevenite sălbaticе. Pantalonii săi au explodat în cele din urmă într-o jerbă de filamente care s-au organizat de îndată sub forma unui ghem fantomatic.

— Acum înțelegeți de ce toată lumea umblă goală, a ricanat Petersen. Când te culci, nu ești niciodată sigur că a doua zi îți mai găsești țoalele! Până la urmă, te sature. Presupun că e din cauza materialului din care sunt făcute...

Georges s-a mărginit la un mormăit evaziv. De fapt, era destul de satisfăcut să asiste la evadarea micilor spectre prinse în capcană de serviciile de recuperare. Fenomenul dovedea o dată în plus că nu poți stăpâni elementele de pe lumea cealaltă și că aceia care încearcă să o facă se ostenesc întotdeauna degeaba.

Ultimele veșminte s-au dizolvat în aer și meduzele albastrii aureolate de filamente au dispărut la rândul lor. *Bravo, așa le trebuie!* și-a zis el cu o bucurie tainică.

— Noi nu le mai dăm atenție, filosofa Petersen în colțul lui. Neplăcut e când un cort în sine e atins de aceeași boală. Asta e într-adevăr amuzant, zău așa! Închipuiți-vă un cort care se transformă în balon înălțându-se în aer sau într-un cocoloș enorm de gumă de mestecat! Din fericire, se întâmplă rar, fiindcă pânza din care sunt făcute corturile de aici datează dinainte de război, dar, mai devreme sau mai târziu, când stocurile se vor fi terminat, se vor face din porcăria asta născocită de tipii de la Recuperare. Vai de noi! Afurisit cadou ni s-a mai făcut!

Acum e târziu. Georges merge șchiopătând în jurul cortului. Să fie noapte? De unde să știe? Lumina nu se stinge niciodată în sală, ca și cum nimănui nu i-ar păsa de energia cheltuită. Dar cu siguranță că direcțiunea Adăpostului consideră că întunericul nu ar face decât să amplifice tendințele claustrofobe ale IN-migraților și că e preferabil să lase tuburile fluorescente să strălucească aidoma unui soare artificial și dătător de siguranță.

Georges se așază pe volantul unei vane. Își dă seama că pe zi ce trece pierde treptat noțiunea timpului. E drept că oamenii care dorm întruna, ca și absența alternanței zi/noapte contribuie la instaurarea confuziei. E incapabil să calculeze cu exactitate de când se află aici. Drey însuși recunoaște că a renunțat să mai măsoare scurgerea orelor. Capitulara aceasta are ceva regresiv și Georges se teme de ea. În după-amiaza aceasta, Corco s-a dus pentru prima dată la coadă la „rulanta“ albă, cea care distribuie mâncare drogată. Trecând pe lângă Georges, a dat din cap și s-a răstit pe un ton arțăgos:

— Dacă tot ne plictisim în halul ăsta, măcar să dormim, nu?

Drey o va apuca oare pe aceeași cale? Da, fără îndoială, dacă Georges mai întârzie mult să pornească spre zidul de înregistrare.

Tabăra doarme, ca de obicei. Georges își lasă privirile să alunece peste șirul de creste ale corturilor. Se simte întrucâtva neli-
niștit la gândul de a pleca. Cum va fi primit de veteranii tranzitu-
lui? Nu riscă oare să fie văzut ca un concurent periculos?

Și-a amintit deodată că individul de la IN-migrație îi promi-
sesse un pașaport privilegiat. Până în prezent, nu dăduse nici o
atenție acestei false favori, considerând că nu era decât o păcă-
leală grosolană, dar acum începe să revină asupra impresiei ini-
țiale. E foarte posibil, la urma-urmei, să aibă în buzunar un docu-
ment menit să-i înlesnească integrarea în nivelurile de locuit. Dacă
se hotărăște să-și pună în fața scannerului banda magnetică aplicată
de-a curmezișul copertei micului pașaport negru, care conține
fotografia, amprentele și diversele sale semnalmente, numele său
poate figura în foarte scurt timp printre cele ale „aleșilor zilei“. La
urma-urmei, nu asta vrea el? Să meargă mai departe cu ancheta
sa? Să descopere adevărul?

Nu va găsi nici cea mai firavă pistă dacă va rămâne în cor-
tul 23, ci, dimpotrivă, riscă să cadă într-o dulce neurastenie care-l
va preschimba într-un moșneag zaharisit, lunecând încet pe panta
regresiunii fetale. Trebuie să plece neîntârziat... Și fără să se gân-
dească prea mult la acel Goobble care-i terorizează pe tovarășii
săi de bivuac. Să plece... Da, trebuie să plece.

Sarah e singură în celula ei. Cu puțin timp în urmă, pe când rătăcea cu privirea de-a lungul pereților, numărând, de plictiseală, buloanele și niturile grinzilor metalice vizibile, a deslușit un fel de linie scobită pe peretele din stânga, ce desena un pătrat cu latura de circa cincizeci de centimetri, și a simțit pe dată un șoc dureros în plex, iar respirația i s-a accelerat.

A fost de ajuns să pună vârful degetelor pe marginea superioară a panoului pentru ca acesta să se retragă aidoma capacului unui bancomat, dezgolind o cavitate întunecată, ocupată de ecranul unui monitor și de claviatura unei console.

De vreo zece minute, Sarah observă mașinăria. Pe clapele terminalului a găsit o dischetă de mari dimensiuni într-un ambalaj de plastic și, la drept vorbind, nu știe ce are de făcut cu ea. La întâmplare, a pornit ecranul monitorului, care răspândește o lumină verde și blândă în odaie. Fanta lectorului o hipnotizează, ca o gură verticală care-i amintește în chip ciudat de cea a stâlpului pome- nilor de la biserica Grand-Pilier. I se pare că, o dată în plus, va arunca un pumn de monede în pilonul scobit ce susține domul. Un obol pentru răscumpărarea păcatelor... Sarah scoate discheta din ambalajul ei. Monitorul pâlpâie, inundând celula cu pulsația lui verzuie.

Inima unei plante, își zice Sarah. Inima unei plante pompând seva prin rețeaua de nervuri...

Preț de o clipă, își închipuie circuitele imprimare ale consolei sub aspectul unor muguri lipicioși, iar firele ca pe niște tulpini ramificate la nesfârșit. Toate măruntaiele electronice ale aparatului au căpătat alura unei grădini de zarzavat cu legume multicolore înconjurate de scântei. Computerul e o pădure a cărei sevă poartă miliarde de informații. Cipurile au devenit niște copaci noduroși prinși în pământ printr-un mănunchi de rădăcini tentaculare. Printre tufișurile componentelor, trăiesc animale și...

Sarah se scutură. Capul i se învâрте. Cu un gest scurt, introduce discheta în fanta lectorului. Lumina pâlpâie, și ecranul începe să fie invadat de șiruri de litere.

DESTROY. Program de stocare domestică.

Survival Package.

Apăsăți tasta O pentru a ajunge la tabelul de control.

Sarah mijește ochii. Are mâinile umede și vârfurile degetelor îi sunt năclăite. Caută febril tasta „O” și o apasă. Din nou, ecranul pâlpâie și pe el apare un tabel, ca un orar al trenurilor. Sarah se apleacă. Lumina terminalului îi face fața să-i arate ca a unei vrăjitoare fardate pentru sabbat. Tânăra femeie citește fără să înțeleagă. Coloanele sunt alcătuite din șiruri de nume grupate pe „familii”. Astfel, fișierul *Frumusețe* conține termenii: uscător de păr, oglindă cu picior, bicicletă de apartament, greutate și haltere diferite, saună demontabilă, asortiment de douăsprezece halate de baie, peruci, farduri și lacuri, lămpi de bronzat, set de masaj...

Enumerarea continuă pe toată înălțimea ecranului. Alături, o a doua coloană deapănă o colecție de veșminte feminine. Sarah observă că secțiunea *Lenjerie* oferă un sortiment mergând de la simplii chiloți de bumbac până la stringul sexy, fără a uita corsetele fetișiste și eternii lor ciorapi negri.

Tabelul conține tot atâtea articole ca un magazin de mărime medie. Ultimele coloane oferă, în ceea ce le privește, o bibliotecă de trei mii de volume (*Acces la titluri prin subprograme*) și de „material pentru timpul liber“, acesta conținând pian drepte, un pian de concert, diferite viori, o harpă, accesorii de pictură incluzând pânze și șevalete...

Sarah e perplexă. Indexul de selecție clipește în zona neutră, ca un animal minusculel trepidând în cușca lui. Tânăra femeie îl deplasează cu ajutorul tastelor direcționale ale claviaturii. Cursorul se plimbă de-a lungul fișierelor, sărind de la un obiect la altul.

Sarah întoarce privirea. O bănuială cumplită i s-a înfiripat în minte: nu cumva...

Pian de concert.

Indexul de selecție s-a imobilizat. Cuvintele „Pian de concert“ se luminează. Sarah se gândește la Beth și-și mușcă nervoasă buza de jos. Din nou, îi e teamă să înțeleagă și, mai mult chiar, că a înțeles deja...

Pianul din celula lui Beth, enorm, imposibil...

Sarah apasă tasta ENTER.

O lumină ca de blitz o învăluie. O clipă, are impresia că monitorul a explodat. Celula e străbătută de iradiații orbitoare ce fulgeră în zigzag și se intersectează. Culorile, la început șterse, devin din ce în ce mai violente. Fulgere roșii și aurii țâșnesc din tavan și se concentrează în mijlocul camerei. Ceva se materializează pe podea. O masă care capătă rapid densitate. Sarah se aruncă înapoi. Pianul e pe cale de a apărea... Nu! De a se solidifica! Fulgerele încetează. Totul e acum normal; abia dacă se mai simte un iz de ozon, ca după un trăsnet.

Sarah întinde mâna. Lemnul lăcuit e cald la atingere.

Moleculele au acumulat căldură recompunându-se, își zice ea, fără a reuși să asimileze realitatea fenomenului. De cealaltă parte a instrumentului, David Gordief o privește zâmbind.

— Ai înțeles, în sfârșit, rostește el pe un ton blând.

— Ce e drăcovenia asta? zbiară ea, încercând să scape astfel de frică.

— Un exemplu de stocare prin dematerializare. Dischetele transportă capitalul molecular al obiectelor codificat în memorie și-l pot restitui la comandă. E la fel de simplu ca un joc de construcție. Când erai mică, nu te jucai de-a construit poduri sau fortărețe, cu ajutorul unor piese mici de metal pe care le asamblai cu ajutorul unor piulițe? Cred că se numea... *Meccano*? Podul se făcea enorm, traversa camera de zi a părinților, trecând peste covor. Seara, trebuia de fiecare dată să-l demontezi... Și atunci vedeai că toată arhitectura asta încăpea într-o simplă cutie de carton. Desfăcut în bucăți, podul nu era decât o grămadă de elemente plate. Asta m-a fascinat dintotdeauna.

— Asta faceți voi aici? „Desfaceți“ obiectele?

— Da. E un program mai vechi, care a avut nevoie de mult timp să devină operațional. Un program creat de Mikovski, inventatorul lui DESTROY. Stocarea domestică permite să ai la îndemână întregul inventar al unui magazin mare. E ca și cum ai închide Samaritaine* într-o valiză... Îți dai seama de importanța invenției acesteia? Înghesuită într-o cameră minuscule, din fundul unui adăpost, dispui prin intermediul unei simple dischete de un volum de obiecte și de mobile care ar încăpea cu greu chiar și într-un magazin întreg! E suficient să tastezi pe consolă ca să materializezi speciemenle arhivate. Atâta tot. În fiecare celulă, am instalat astfel un fel de debara vrăjită din care poți scoate tot ce vrei la nesfârșit. Gata cu exodurile în care cari cu tine faimoasa valijoară din carton care „conține-tot-ce-ne-a-rămas-din-splendoarea-noastră-trecută“. Adăpostul e de-acum în stare să-i ofere fiecărui IN-migrat propria cavernă a lui Ali-Baba! N-are decât

* Magazin universal din Paris. (n.t.).

să caute în fișierul computerului. Totul e acolo, „demonstat“ și transformat în kilobiți. I-am băgat în memorie toate marile magazine din țară.

— De când datează proiectul ăsta?

— Dinainte de război, când tropăitul cizmelor se auzea tot mai tare. Se știa – conflictul avea să fie cumplit și trebuia creat un instrument de salvagardare. Dar guvernul s-a temut. Ca și pentru proiectul DESTROY, a dat înapoi și a trebuit să așteptăm anii ăștia din urmă pentru ca operațiunea să ia ființă. Iată de ce IN-migrația le propunea paradisul tuturor celor care acceptau să coboare aici. Odată ajuns jos, nu duci lipsă de nimic. Stând în celula ta individuală nu mai mare decât o cameră de baie, ai lumea în vârful degetelor. E de ajuns să-ți deschizi debaraua vrăjită, să deschizi un fișier și să recompui lucrul de care ai nevoie. Spațiul astfel ocupat e nul. Nu trebuie decât să dematerializezi obiectul respectiv de îndată ce nu mai ai nevoie de el. Nu crezi că e formidabil? Sunt sigur că te pregăteai pentru o viață de mizerie în fundul unei temnițe subterane și că te vedeai recitind pentru a mia oară aceeași pagină de ziar vechi de cinci ani, peticindu-ți hainele zdrențuite și înscriindu-te pe o listă de așteptare pentru a avea dreptul de a citi unicul roman disponibil din nivelurile de locuit! N-am dreptate?

— Ba da... E drept că-mi imaginam viața din Adăpost ca pe un soi de claustrare lipsită de toate cele trebuincioase. Dar... chiar poți stoca un pian pe o dischetă?

— Bineînțeles. E suficient să reduci fiecare element distinctiv la expresia lui cea mai simplă, adică la un fel de clonă materială. Obiectul este astfel depozitat sub formă de „rezumat“. Prin mecanismul de restituire, fiecare „clonă“ se dezvoltă și recompune ansamblul. Bineînțeles, trebuie ca obiectele să fie tratate în prealabil pentru a suporta disocierile repetate. Ca să te descotorosești de pianul ăsta, n-ai decât să apeși tasta EXIT și o să-l vezi dispărând.

David își trage răsuflarea. Chipul îi este acoperit de un strat subțire de sudoare. Sarah stă lipită de peretele din fund, cu omoplații frecându-se de beton. Între ei se află masa pianului, ca o epavă întrucâtva amenințătoare sau aidoma carcasei unui animal adormit.

— *Survival Package* a fost conceput pentru un om mitic, continuă David. Pentru ultimul om de pe Pământ, pentru unicul supraviețuitor al sfârșitului lumii... Urma să fie bagajul său de supraviețuire. Un mod de a-l feri de goliciune și de barbarie. Cu un computer portabil și câteva casete de energie-fantomă, își putea crea din nou, după pofta inimii, fostul său univers. M-am gândit deseori la asta: un tip în zdrențe în mijlocul unui peisaj deșertic, cu o servietă în mână. O valijioară blindată conținând zece dischete, iar pe aceste dischete destule fișiere electronice pentru a putea reconstrui castelul de la Versailles. Fascinant, nu-i așa? A naibii barcă de salvare! Mă arunc în apă, dar colacul meu conține ceea ce-mi trebuie ca să construiesc un oraș pe prima insulă pustie la care voi ajunge. Ce zici?

— O insulă pustie rămâne întotdeauna o insulă pustie. Și un oraș fără locuitori rămâne un oraș-fantomă.

— Nu vezi decât aspectul negativ al lucrurilor.

— Și cum s-ar fi hrănit supraviețuitorul tău? Se poate stoca și hrana pe dischete? O turmă de oi, cumva?

David se strâmbă și-și întoarce privirea, brusc stânjenit.

— Nu putem dematerializa materiile organice vii, pentru că atunci ar fi foarte simplu: n-ar trebui decât să-i arhivăm pe refugiați pe dischete și nu am mai avea nici o problemă de spațiu vital.

Sarah se crispează.

— Proiectul a dormit multă vreme în fundul unui sertar, murmură David, ca și cum s-ar fi grăbit să termine acest curs de inițiere. Succesul operațiunii DESTROY a fost cel care i-a permis profesorului Mikovski să-l scoată din purgatoriu. La naiba! Nu

pari să-ți dai seama că suntem pe cale de a salva omenirea! Lumea de la suprafață e terminată, în majoritatea țărilor radioactivitatea urcă vertiginos. Sunt toate stocurile alea de rachete îngropate, cărora nimeni nu le cunoaște amplasamentul. Rachete cu focos nuclear, sterilizant, bacteriologic... Stau acolo, reprezentând tot atâtea bombe cu explozie întârziată. Nimeni nu poate ști când vor exploda. Și asta nu va fi greu să se întâmple, când rugina va ataca circuitele lor de veghe, provocând impulsuri fanteziste și ordonând aprinderea... N-am rămas prea mulți, Sarah, vrei ca rasa umană să fie ștearsă complet de pe suprafața globului? Adăpostul este singura noastră șansă de salvare. Dar el nu e totul. Nu e suficient să te îngropi în fundul unei pivnițe ca să supraviețuiești. Plictisul, suprapopularea, abandonarea oricărei activități culturale pot să ne facă să ne întoarcem în perioada cavernelor în numai zece ani. Nu vrem ca urmașii noștri să comunice prin mormăituri și să-și dea în cap cu măciuca. După război, am găsit nu puțini supraviețuitori care petrecuseră șase sau șapte ani într-un buncăr. Toți erau nebuni sau pe-aproape. Unii nu mai puteau trăi decât într-o ladă sau într-un sac. Alții se zăvorau în mașini vechi de spălat sau în dulapuri pe care le încuiau pe dinăuntru. Asta se numea „stresul îngropatului de viu“. Ce mizerie! N-avem voie să facem aceleași greșeli. Trebuie să ne ascundem, fie, dar să ne ascundem în confort, astfel încât să ne salvăm integritatea psihologică. Știu bine, câmpia de tranzit e suprapopulată și tensiunea e în creștere, dar vrem să-i dăm fiecărui IN-migrant chemat aici posibilitatea de a se bucura, imediat ce se instalează în nivelurile de locuit, de binefacerile stocării domestice. Cu prețul acesta vom evita depresiile nervoase și tentativele de sinucidere. Un tip care se instalează într-o cameră cât un dulap, știind că are la îndemână stocul unui mare magazin, va avea o senzație de minunare care-l va face să uite de pulsionile claustrofobe. Ai experimentat-o și tu,

de asta te-am lăsat să te descurci singură... N-ai scăpat acum de impresia asta de „capac“ care te-a strivit în primele zile?

— Ba da, așa cred... Și chestia asta... Computerul ăsta... E ca o supapă. O să le punei peste tot?

— Da. În fiecare celulă de locuit... Dar va dura foarte mult. Acest lucru ne silește să nu-i chemăm pe candidații înregistrați decât în grupuri mici. Sper că până atunci câmpia de tranzit nu va fi devenit un câmp de bătălie.

David se apropie de consolă și apasă tasta EXIT. Pianul dispare într-o fulgerare albăstruie ce se înfinge în tavan ca o lamă.

Sarah nu și-a putut stăpâni o tresărire. Întrebările i se învâlmășesc în minte, dar i-e silă să le formuleze. O teamă stranie o amuțește. David o apucă de șaolduri și o trage spre el.

— Îți amintești, șoptește el, sarcofagul de la Luvru? Când strigai de plăcere sub bolțile sălii mesopotamiene?

— Da...

Dar acum nu are nici un chef să facă dragoste. Pântecele îi e tare ca al unui deținut care se pregătește să încaseze lovituri.

Sarah se gândește la toate obiectele-fantomă care dorm întipărite în dischetă și nu poate să nu considere computerul ca pe un soi de cimitir electronic. Un cimitir în care fiecare lespede are forma unui circuit integrat de marmură neagră.

David îi trage fermoarul combinezonului, o apucă brutal de sâni și o împinge spre cușetă. Sarah ezită să se desprindă, dându-și seama dintr-o dată că-i e frică de bărbatul acesta...

Cade pe spate, în timp ce el îi smulge pantalonii și îi desface picioarele.

Sarah se întreabă dacă mirosul de spermă va reuși să-l acopere pe cel de ozon, care continuă să plutească în odaie, aidoma unui parfum *sui generis* al pianului dispărut.

Georges a părăsit cortul 23 de două zile și a pornit printre corturile peticite ca la asaltul unui șir interminabil de dune. Cu toate acestea, înaintarea i-a fost considerabil încetinită de mănunchiurile de cabluri șerpuinde de pe jos. De două ori, s-a împiedicat de pânza asta de păianjen ce amintește de odgoanele unui catarg și a căzut greoi, exact pe șoldul bolnav. În urma acestui accident, a fost nevoit să facă o haltă prelungită și, cum nimeni nu a vrut să-l găzduiască peste noapte, a dormit în canalizare. Ca un vagabond... Pentru prima oară de la sosirea în Adăpost, a avut senzația că e lipsit de rost și e singur.

De îndată ce te îndepărtezi de zona de primire, câmpia de tranzit își pierde rapid orice urmă de aspect ospitalier. Fiecare cort funcționează ca un teritoriu autonom ce veghează strașnic asupra granițelor sale. Diferitele corturi alcătuiesc în acest fel tot atâtea triburi distincte care nu întrețin nici o relație între ele. De aici rezultă o atmosferă apăsătoare de război rece, în care cel mai mic incident poate degenera rapid într-o bătălie în toată regula.

În mod curios, oamenii nu au aerul acela abrutizat care o caracteriza pe Marina și pe camarazii ei de somnolență. Aici, se recurge mult mai puțin la somnifere, ca și cum ar fi important să rămâi vigilent. Fiecare cort pare să aibă, astfel, un anumit număr de santinele a căror sarcină e să rămână treze, mâncând doar hrană „sănătoasă”. Georges a hotărât să facă pe moșneagul neputincios

și să nu încerce să intre în vorbă cu nimeni. Până în prezent, a reușit să nu fie băgat în seamă, și asta e tot ce-și dorește.

A dormit foarte prost sub conductă, dar nu a încetat să observe împrejurimile, pândind santinelele care patrulau în pragul corturilor. Acum e evident că situația devine încordată pe măsură ce te apropii de zidul de înregistrare. Totuși, în ciuda acestui climat de suspiciune generală, Georges a reușit să primească fără nici o dificultate câte o masă de la diversele „rulante“ la care s-a prezentat. Constatarea aceasta l-a mai înseninat. Cel puțin nu o să moară de foame!

În dimineața aceasta, pe când ieșea din ascunzătoare, a remarcat o tânără care făcea la fel, la vreo zece metri mai încolo. Fata era goală, dacă lăsa deoparte zdrențele uniforme cu care încercase să se îmbrace. Fragmentele de țesătură ectoplasmică îi atârnau în fâșii unsuroase pe săni și pe coapse. Capul îi fusese ras cu puțin timp în urmă și părul abia începuse să-i crească. Văzându-l pe Georges, a avut un moment de ezitare, apoi s-a hotărât până la urmă să vină la el și să-i întindă mâna să-l ajute să se ridice.

— Ei, bunicule, a aruncat ea, bătrânețe, haine grele, așa-i?

Georges s-a chinuit să zâmbească, așezându-se cu precauție pe o țevă.

— Mă numesc Sabra, a continuat fata. Nu-i ușor să găsești un adăpost pe aici. Au paranoia teritoriului, de câte ori intri într-un cort, riști să fii linșat.

— Par agresivi, a observat Georges.

— Da, asta se cheamă boala campingurilor. E din cauza suprapopulării. Gloata provoacă un sentiment de sufocare, de năpădire... sau mai curând de invazie, și atunci toți se apucă să-și apere spațiul vital respingând orice nou-sosit. E mai bine să nu ceri ospitalitate, fiindcă au tendința să ia asta drept o provocare. Pentru fete e uneori mai ușor, fiindcă se găsește întotdeauna un tip

care să le bage înăuntru pe ascuns, cu condiția să se lase călărite. La început, am acceptat, fiindcă mi-era teamă de șobolanii care umblă prin conducte, și apoi am fost văzută de un șef de cort... Mi-a ras capul pentru ca santinelele să știe că sunt o târfă gata de orice pentru a-și petrece noaptea într-un sac de dormit. Apoi, am păstrat distanța. Dacă voi fi descoperită din nou, am încurcat-o. A doua oară, nu mai glumesc.

S-a uitat atentă la Georges înainte de a continua:

— Și tu, bunicule, te duci să te înregistrezi? Ai ceva curaj, la vârsta ta! Bătrânii rămân de obicei în fundul sălii, lângă scară. Numai tinerii se avântă pe teritoriul lui Goobble.

— Cine e acest... Goobble? Mi s-a pomenit deja de el de câteva ori.

— Șeful „gorilelor“. Un tip căruia i-a intrat în cap că în Adăpost e prea multă lume, că o să ne sufocăm până la urmă și că trebuie făcut loc...

— Chiar așa?

— Chiar așa, *Old Daddy*, paranoia campingurilor i-a paradiat creierii. Crede că, suprimându-i pe paraziți, va grăbi înregistrările. După părerea lui, tipii de la IN-migrație sunt prea darnici, fiindcă lasă pe oricine să coboare aici, așa că a făcut o selecție. Se bazează pe intuiție. Îi privește pe oameni în adâncul ochilor ca să vadă dacă vor fi buni recruți pentru nivelurile de locuit.

— Și dacă nu sunt?

— Atunci trebuie să te ferești de accidente. Goobble e un bun planificator de accidente. Și apoi, mai e și *Operațiunea Sângeraarea*, dar o să vezi tu asta mai târziu, n-aș vrea să te sperii și să faci cale-ntoarsă!

Au pornit la drum, mergând de-a lungul conductei. Sabra l-a luat de braț pe Georges ca să-l ajute în porțiunile dificile. Au mers așa o bucată de vreme, fără să vorbească, atenți la tropăiturile

şobolanilor prin țevi. Apoi au făcut popas și fata s-a dus după mâncare.

— În privința asta nu-s probleme, a explicat ea. Sunt obligați să ne dea de halit, așa-s regulile. Și, oricum, rulantele nu sunt proprietatea unui clan anume.

Georges digeră anevoie pasta groasă a tocanei sintetice. Îl doare piciorul. Câțiva metri mai încolo, Sabra clătește gamelele la robinetul colectiv, prin care nu curge decât un fir de apă. Fata are un chip animalic și obtuz de umblăreață hârșită. Capul ras îi accentuează conturul pătrat al fălcilor și aspectul cărnos al buzelor. Sâni grei i se ciocnesc la fiecare mișcare. Georges e bucuros că a întâlnit-o, deoarece Drey și-a amânat în cele din urmă plecarea, sub pretextul unei idile bruște cu Marina. Sabra are ceva dătător de siguranță, o vitalitate care lui Georges începuse să-i lipsească. E nevoit să recunoască față de sine însuși că această călătorie de înregistrare se anunță destul de neplăcută și în el se furișează o anumită oboseală. Uneori, se întreabă dacă nu ar fi trebuit să rămână în cortul 23, iar accesele acestea de lașitate îl umplu de o rușine difuză.

— Hei, ia uită-te! exclamă Sabra. Sunt sigură că nu ai mai văzut niciodată așa ceva!

Cu mâna întinsă, fata arată trei oameni care se deplasează printre corturi pe niște catalige, ca niște circari. Scena e frapantă. Cocoțați pe stângerii de lemn, necunoscuții aproape că domină corturile, și capetele lor ating rețeaua de conducte suspendate.

— Nu-i rău, ai? rânjește fata. La mintea cocoșului...

Georges se încruntă, perplex.

— Dar la ce le folosește asta? Sunt santinele... paznici?

— Da' de unde. E un mod de a domina mulțimea, de a te ține deoparte de gloată. Sunt niște individualiști care refuză să se amestece cu turma. Nu suportă aglomerația, îi înnebunește, așa că

și-au imaginat stratagema asta. La zece metri deasupra solului, au impresia că respiră mai ușor, că nu mai sunt supuși înghesuiei.

— Și nu coboară niciodată?

— Nu. Când vor să mănânce, lasă în jos o gamelă legată la capătul unei sfori până la cantina rulantă. Ca să doarmă, e și mai simplu. Agață un hamac de conductele din plafon, se întind în el și-și leagă cataligele de o țevă, așa cum legi o barcă la un debarcader. Dimineața își strâng bagajul, își încălță cataligele și pornesc din nou la drum. Sunt niște înfumurați, nu vorbesc niciodată cu cei de jos.

— Dar nu se întâmplă să li se fure cataligele?

— Ba da, uneori, în timp ce dorm. Atunci rămân pe conducte, ca niște naufragiați. Dar mai sunt și alții, la fel de smintiți, o să-i vezi curând. Sunt porecliți lilieci, fiindcă se agață cu picioarele de conductele supraînălțate și se lasă să atârne, cu capul în jos și cu mâinile încrucișate la piept. Se pare că e o postură yoga care le aduce seninătatea și îi face să intre în meditație profundă. O să-i vedem în scurt timp.

Sabra se oprește din vorbă ca să aranjeze gamelele în geantă.

— Pornim mai departe? propune ea. Aș vrea să ajungem la următorul colector înainte de venirea „noptii”; acolo e un nod de canalizări sub care vom fi la adăpost în cazul în care Goobble ar declanșa Operațiunea „Sângerarea”.

Georges se ridică. Umbra oamenilor pe catalige trece peste el și se îndepărtează. Preț de o clipă, îi invidiază, cocoțați cum sunt la înălțime.

— Nu mai visa, mârâie Sabra, ghicindu-i gândurile. Sunt teribil de vulnerabili. E de ajuns o lovitură cu securea ca să-i doboare și când cad își frâng oasele. L-am văzut pe unul care a căzut peste catargul unui cort, ca un fluture, și a rămas acolo, tras în țepă, o lună întreagă, putrezind, cu vârful catargului ieșindu-i prin piept. Nu era prea plăcut să-l vezi.

— Cine i-a tăiat cataligele? Goobble?

— Nu mai spune! Așa crezi? Și eu care ziceam că a fost doar o secure care zbură prea jos! Hai, la drum, bunicule!

Georges duce la gură plosca mică și deformată pe care Sabra a scos-o din geantă și bea cu lăcomie apa, deși aceasta are un gust oribil de fier.

În sfârșit, i-a văzut pe oamenii-lilieci!

La început, a crezut că erau niște oameni spânzurați sau agățați acolo ca pedeapsă, să dea exemplu pentru cine știe ce delict, dar Sabra l-a lămurit repede. Georges a numărat șase, legați de picioare de o conductă ce trecea pe deasupra corturilor, la șapte sau opt metri de sol. Cei mai mulți aveau într-adevăr brațele încrucișate la piept, dar câțiva își lăsau să atârne membrele superioare, ca și cum erau lipsiți de orice forță. *Ca niște exponate de măcelărie, și-a zis Georges, ca niște animale atârinate de un cârlig, așteptând să fie jupuite...*

O repulsie surdă l-a cuprins la vederea acestor fețe congestionate, vinete, cu pielea întinsă de afluxul sângelui. S-a uitat la brațele lor, la mâinile mari, cu vene dilatate, și aceasta l-a trimis cu gândul la niște mănuși chirurgicale pline de sânge coagulat. Zece degete de nailon extensibil transformate în caltaboș...

— Au făcut un pact cu „cataligele“, i-a explicat Sabra, ca să le aducă de mâncare... De altfel, destui „lilieci“ sunt foste „catalige“ care au găsit astfel un mod și mai radical de a se izola de mulțime. Stând așa, cu capul în jos, au tendința de a nu vedea decât tavanul, înțelegi?

— Dar asta nu le provoacă tulburări organice? Cred că inima are de suferit din cauza poziției ăsteia inversate. În plus, corpul nu mai e irigat cum trebuie...

— Exact, l-a întrerupt fata. Se necrozează peste tot și, pe deasupra, le plesnesc o groază de vase de sânge din creier. Unii sunt

afazici, alții surzi, dar sunt fericiți așa. Lumea nu-i prea place fiindcă se cacă și se pișă pe corturi, așa că uneori puștii trag în ei cu praștia.

Georges și-a plecat capul ca să alunge din câmpul său vizual imaginea acestor torturați de bunăvoie, cu fețele buhăite și buzele înnegrite.

Sabra înaintează pieziș, ca un crab, examinând neliniștită împrejurimile. Georges se simte foarte obosit. Mersul printre țevi este extraordinar de încet, deoarece nu poți parcurge mai mult de trei metri fără să fii nevoit să escaladezi o barieră de conducte.

— E „noapte“, șoptește Sabra, nu se mai aude nimic. Vino, trebuie să ne ascundem undeva, oamenii lui Goobble pot să apară dintr-o clipă într-alta.

Fata se lasă în genunchi, alege conducta cea mai groasă care șerpuiește la nivelul solului și se strecoară dedesubt.

— Fă ca mine! îl sfătuiește pe Georges. Lasă-te pe burtă.

Georges ezită. Îl doare șoldul și perspectiva de a se târî pe sub conductă nu-i prea surâde, dar tonul fetei are ceva presant, care nu prevestește nimic bun.

— Mișcă-te odată! șuieră ea. „Gorilele“ nu au mai apărut de două zile.

Georges se lungește sub conductă, între două bălți de apă murdară. Capul i se freacă de metalul ruginit. Sosirea sa pune pe fugă un rozător.

— Privește! șuieră Sabra. Ce-ți spuneam? Uite-i!

Niște oameni în salopete de camuflaj au năpădit efectiv aleea centrală. Cei mai mulți sunt cu pieptul gol, dar toți poartă niște măști ciudate de sudor. Armamentul lor se compune din arbalete metalice înzestrate cu o lunetă de ochire, iar la centură au o teacă plină cu săgeți mari.

Georges își ține răsuflarea. Comandoul s-a împrăștiat rapid. Fără zgomot, oamenii cu măști de fier s-au apucat să escaladeze

conductele verticale ca să ia poziție deasupra corturilor. Întinși pe țevi, ca niște prădători pe crengile unui copac, își armează cu gesturi lente arbaletelor perfecționate. Măștile de sudură care le ascund în întregime fața dau o nuanță înspăimântătoare înfățișării lor. Văzându-i, te gândești imediat la niște cavaleri din Evul Mediu, care ar lupta goi, doar cu un coif pe cap.

— Ce-i cu măștile astea? suflă Georges. Ca să bage frica în oameni?

— Sistem de țintire cu infraroșii, răspunde laconic Sabra. Le permite să localizeze prin pânza corturilor poziția celor care dorm! Fiecare țintă conturează o siluetă mică de culoare roșie în fanta vizorului. Înțelegi de ce eram așa grăbită să mă bag sub țeava asta?

— Dar de ce fac asta?

— Ți-am mai spus: pentru „sângerare“. E modul lor de a subția numărul celor care așteaptă. Iau un cort la întâmplare și trag prin pânza lui, fără să vadă fața victimelor. De ce crezi că sunt toate așa de peticite?

Sabra amuțește. Răsuflarea ei scurtă, amplificată de conducta sub care stă, evocă gemetele unei femei care face dragoste.

„Gorilele“ și-au dus armele la umăr. Corzile scot un zgomot sec. Proiectilele zboară cu un fâșâit mătăsos. La impact, pânza corturilor răsună ca o piele de tobă. Georges înțepenește. Nu-i e deloc greu să-și închipuie oamenii țintuiți la pământ, străpunși prin sacul de dormit. Comandoul se îndepărtează deja spre alt cort. Bărbații mascați aleargă sprinteni de-a lungul țevelor, sărind, peste ambranșamente cu o grație de felină.

— E și Goobble printre ei? întreabă Georges.

— Tot timpul, dar nimeni nu știe cum arată. „Gorilele“ sunt mereu mascate. E o societate secretă. O falangă neagră. Imediat ce-și încheie expediția, își reiau locul printre ceilalți, care dorm, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Arbaletele scot din nou un plesnet sec; acum zgomotul e mai îndepărtat. Georges zgârie cimentul cu unghiile, urmărind cu mintea traseul săgeților scurte cu tijă de fier, și i se pare că percepe izbitura surdă a vârfurilor străpungând carnea victimelor moleșite de somn.

— Dar de ce santinelele nu le semnalează apropierea? murmură el. Ar fi suficient ca oamenii să se ridice și să înceapă să fugă în zigzag...

— Nu sunt așa de sigură. Tipii ăștia sunt foarte buni țintași. Și apoi, santinelele sunt complice. E un pact. Goobble le-a interzis categoric oamenilor lui să tragă în paznici. O santinelă care ar da alarma ar provoca imediat abolirea acestui privilegiu. Cred că nimeni nu vrea asta. Turele de gardă se schimbă săptămânal...

— Ceea ce e totuna cu a spune că timp de o săptămână nu riști să fii omorât! OK, tot e ceva.

— La început, oamenii se arătau foarte vigilenți, trăiau în stare de alertă, dar apoi timpul a tot trecut și mulți înghit întruna somnifere, așa că sunt ținte perfecte. Oricum, nu se știe niciodată când intră în acțiune Goobble. S-a instaurat un anumit fatalism, știi, ca în timpul războiului, când atâția oameni nici nu mai coborau în adăposturi în timpul alarmelor aeriene...

Georges mormăie ceva. Pânza corturilor scoate un sunet sec sub impacturi.

— Or să săgeteze vreo cincizeci, comentează Sabra, la întâmplare. În unele corturi, șmecherii aprind un foc de tabără, și căldura bruiază vizoarele. Există însă riscuri de incendiu, și uneori sistemul de stingere automată instalat pe conducte intră în funcțiune, inundând imediat cortul respectiv. E o porcărie. Oricum, nu-i compătimesc; dacă ar fi mai deștepți, s-ar băga sub conducte, ca noi, dar uite că vor neapărat să facă parte dintr-un clan! Dintr-o societate! Pentru nimic în lume n-ar vrea să fie asimilați nomazilor. Sunt de acord să emigreze, dar nu și să ajungă vagabonzi.

Georges nu o mai ascultă, urmărind evoluțiile „gorilelor” sus, pe conducte. Salturile lor îi fac pe oamenii-lilieci să tremure și să înceapă să oscileze ca niște șunci atârinate de o grindă. Georges își spune că nu ar fi prea greu să iei o placă de metal de la o conductă stricată și să ți-o strecuri în sacul de dormit, transformând-o într-un scut care să oprească săgețile. Dar oare oamenii de aici mai au destulă prezență de spirit ca să conceapă o asemenea strategie? Nimic nu e mai puțin sigur. Georges își amintește de Marina, care era atât de îndopată cu neuroleptice, încât s-ar fi uitat cum arde cortul 23 fără ca măcar să schițeze un gest de a fugi!

Dorm și se oferă sacrificiului, ca niște animale ale holocaustului, având conștiința total diminuată.

... Acolo sus, „cataligele” se ghemuiesc în hamacurile lor și se fac că dorm, sperând că „gorilele” vor uita de ei. Ar fi atât de ușor să-i străpungă de la mică distanță și să-i lase agățați între două conducte, cadavre golindu-se de sânge picătură cu picătură și pătând pânza corturilor într-o hemoragie interminabilă.

Da, atât de ușor...

Poate că „gorilele” au cedat atracției acesteia a corpurilor prea oferite, prea ușor de distrus? Langoarea victimelor a creat călăii, așa cum o mâncare fină cheamă gura care să o devoreze. Ucid din senzualitate, fiindcă masele acestea de carne lascive și tolănite în amorteala somniferelor nu pot provoca decât violența și crima... Fiindcă prada provoacă întotdeauna dorința de a ucide. Fiindcă...

Georges se freacă la ochi. Vederea i se tulbură. Nu există oare un pact tacit între trăgător și ținta sa? Tot dormind atât, nu meriți oare somnul de veci? Aici însă, Moș Ene nu împarte nisip, ci săgeți de arbaletă; sunt mult mai eficace.

Pânza corturilor vibrează ca niște vele de fregată care încasează șocul unei vijelii bruște.

Oare câți sunt acum, ținuiți la pământ, sângerând în învelișul impermeabil al sacilor de dormit, umplându-i cu cheaguri care dimineăta, când fermoarele vor fi trase, se vor revărsa, fărâmițându-se în bucăți de pastă neagră? Câți oare?

Georges se ghemuiește și mai mult. Sabra nu mai spune nimic, ascultând poate cum pleacă viețile pe care somnul le-a trădat.

S-a sfârșit. Oamenii cu fețele ascunse sub măștile de sudură bat în retragere, întrucâtva grotești cu pantalonii lor de camuflaj și bocancii militari. Grotești și terifiți.

Georges nu mai știe prea bine de ce e aici. Dacă ar fi singur, s-ar întoarce, dar nu vrea să pară că ar capitula de față cu Sabra. Își imaginează lesne disprețul care ar strâmba boticul dur al fetei. Va merge mai departe. Totuși, peretele de înregistrare i se pare atât de departe...

Fără ca măcar să-și dea seama, adoarme. Pe câmpia de tranzit, totul s-a liniștit din nou. Ucigașii au dispărut. Vânătoarea s-a terminat.

Georges doarme, jalnic în veșmintele sale zdrențuite. Ici și colo, de-a lungul aleilor, bucăți de uniformă rătăcesc, umflându-se și luptând să-și recapete forma inițială de ectoplasmă. Niște pantaloni explodează, marcând un epilog derizoriu al unui masacru aleatoriu.

Sarah e întinsă pe pat, cu un braț sub ceafă. Poartă un bikini de un roșu-aprins ce pare alb în lumina lămpii de bronzat. Pielea ei goală, unsă cu loțiune solară, are o lucire uleioasă.

Podeaua celulei e plină de obiecte disparate. Alături de un pick-up, se află o stivă de romane polițiste și de dragoste în ediții ieftine, iar într-un colț sunt aruncate grămadă nenumărate rochii, cele mai multe de un model excentric, printre care figurează câteva furouri din lame și gulere de pene de struț. Un mantou de blană zace făcut ghem în praful pardoselii de ciment. Ciorapii de mătase au fost aruncați la nimereală, ca niște piei de șarpe.

Sarah privește fix plafonul, vrând să nu mai vadă mormanul acesta de obiecte care o copleșește și o sufocă. I se pare că, adolescentă fiind, a fost nevoită să aplice aceeași strategie ca să suporte plictisul după-amiezilor de vară. În ciuda ștergerii amintirilor, simte un fel de certitudine vagă, ca o zdreanță de memorie-fantomă ce refuză să se destrame în apa tulbure a amneziei.

Sarah se vede (*se imaginează?*) la paisprezece ani, cu părul strâns în coadă de cal, într-o cameră transformată în câmp de bătălie și plină de plăci, de albume de benzi desenate și de reviste de rock. E întinsă, răstignită în mijlocul dezordinii, având căști la urechi și capul plin de un vacarm muzical pe care abia de îl mai aude. Îi e greață din cauza celor zece sticle de apă minerală băute în câteva ore și a ciocolatelor ronțăite fără să îi fi fost poftă. E cald. Îi vine să plângă. Se simte pustie și încolțită, înghițită de

mlaștina asta de jucării care nu mai reușesc să o facă să uite de răul existențial. Știe că totul se va termina ca de obicei, în baie, cu șalele proptite de chiuvetă, cu o mână în chiloți și cu degetul arătător înverșunându-se să provoace o plăcere de mântuială, care nu va aduce decât o scurtă clipă de ușurare nervoasă.

Sarah vede (*își imaginează?*) toate acestea, și aceeași greață o cuprinde încetul cu încetul. Are impresia că are paisprezece ani și că se plictisește în camera unei vile oarecare închiriate, vara, lângă o plajă care duhnește a loțiune de bronzat.

Și-a petrecut după-amiaza jucându-se cu *Survival Package* și făcând să se materializeze obiectele cele mai inutile. David nu minte când spune că o dischetă conține tot atâtea articole ca un magazin mare. Minuscula nișă a terminalului e aidoma unei prăpastii fără fund în care ar fi fost vărsat tot conținutul Galeriilor Pariziene. E suficient să te apleci, să întinzi mâna...

Și să cazi în prăpastie?

Sarah se ridică și stinge lampa de bronzat. Pielea îi este ușor iritată. „Asta-i culmea, își zice ea rânjind, am făcut insolație la cinci sute de metri sub pământ!“

Își plimbă privirea peste toată dezordinea din cameră, la cărțile abia răsfoite, la rochiile îmbrăcate în intervalul a câteva minute, la plăcile pe care nu le-a ascultat decât pe jumătate și, îndreptându-se spre consolă, apasă tasta EXIT. Obiectele se volatilizează într-o izbucnire de lumină. Chiar și bikiniul de pe ea dispare, lăsând-o goală, acoperită doar de arsurile lămpii. Celula își recapătă aspectul monahal. Tânăra femeie oftează. Ziua care a trecut i-a lăsat un gust amar în gură. Se întreabă din ce în ce mai des dacă sistemul de stocare prin dematerializare e altceva decât un soi de jucărie, și mai ales dacă va reuși cu adevărat să juguleze impulsurile claustrofobe ale refugiaților. Problema nu e ușoară; Sarah știe că suprapopularea și diminuarea spațiului vital atrag după sine apariția la animale a unor comportamente extreme,

mergând de la refuzul categoric al raporturilor sexuale și până la mutilările voluntare, trecând prin canibalism. Dacă nu va izbuti să stăpânească aceste fenomene, omenirea întreagă riscă să fie înghițită de nebunie. Nu e stupid să te temi că peste trei sau patru ani va fi război între etaje în unicul scop de a „face loc“. Sarah însăși, văzând cum i se umple celula, s-a simțit cuprinsă de un început de panică, de parcă odaia ar fi fost brusc invadată de o viermuială de insecte.

Sarah stinge lumina și se întinde în pat. Pielea îi este extrem de sensibilă, aproape dureroasă. *La naiba! Ce m-a apucat să mă bronzez? Nu mi-a plăcut niciodată soarele...*

Închide ochii. De fapt, s-a jucat de-a „vacanța pe plajă“ ca să uite de spațiul redus al temniței, vrând să-și dea preț de o clipă iluzia unei profunzimi nemărginite, a unei panorame interminabile de cer și mare. Dar totul s-a preschimbat într-un ghem vâscos ce îi apăsa stomacul. *Trebuie să dorm*, își zice ea cu o energie care face să-i vibreze nervii.

Nu l-a mai văzut pe David de patruzeci și opt de ore. Beth a lipsit și ea, făgăduindu-i că-i va da în curând de lucru. Asta și vrea Sarah. A răsfoit broșurile pe care i le-a lăsat David, care sunt expuneri seci descriind funcționarea Adăpostului și situația din interiorul sălii de tranzit. Sarah e gata să accepte orice muncă, numai să nu mai stea închisă în celula ei, fiind dispusă să se ocupe de distribuirea pastei nutritive, să se ocupe de întreținerea rețelei de canalizare sau...

„Încă nu ești pregătită, a obiectat Beth, zâmbind matern. N-o să te uităm, nu-ți face griji. Trebuie doar să te obișnuiești cu noul tău mediu. Deocamdată, avem prea multe pe cap, așa că nu-ți pierde răbdarea.“

Mereu aceleași discursuri liniștitoare, debitate pe un ton de adormit copiii! Sarah s-a săturat. Ar vrea să... Ar vrea să nu cadă în depresie în fundul văgăunii ăsteia infecte.

Sarah își înfige unghiile în buretele saltelei. Un zgomot umed răsună de pe coridor, un clipocit de picioare goale care merg șovăitor, făcând pauze îndelungate.

Imediat, tânăra femeie se gândește la David. O să vină, o să se întindă pe ea și o să facă dragoste cu ea, fără ca măcar să o întrebe dacă vrea... S-a schimbat. Cercetătorul distrat din muzeele goale a lăsat locul unui cadru superior hotărât, tăios. Se simte de-acum în el o voință care nu suportă contrazicerea. Sarah știe că el o consideră o subalternă.

Sunetul de sucțiune se apropie. Sarah deschide ochii, dar e atât de întuneric, încât abia deslușește niște contururi vagi. Nu a închis ușa, ca și cum bietul subterfugiu al batantului întredeschis ar fi suficient pentru a mări volumul camerei. Nu a închis ușa, și acum cineva înaintază prin beznă în direcția ei... Nu e David, fiindcă el ar fi aprins lumina de veghe de pe palier... De ce s-ar juca de-a spărgătorul?

Sarah ar vrea să se ridice dintr-un salt ca să aprindă lumina, dar știe că e deja prea târziu. În prag se profilează o siluetă...

Tânăra femeie își ține respirația. Cu nările dilatate de spaimă, simte un miros de sudoare și de... cafea (?). Umbra stă nemișcată în pragul ușii și așteaptă, la nesfârșit. Poate că vrea să se asigure că viitoarea ei victimă doarme adânc? Minteia lui Sarah e străbătută de ipoteze nebunești. Se gândește la rapoartele pe care le-a citit după-amiază, la acele... „gorile“ la care făceau aluzie, la masacrele al căror teatru e sala de tranzit, la șeful acela misterios al cărui nume sună ca o marcă de gumă de mestecat: *Gooble*... Și dacă vreunul din măcelarii ăia a reușit să intre în spațiul rezervat nivelurilor de locuit? Dacă a venit să ucidă cadrele responsabile de insuportabila încetineală a încorporărilor?

Sarah se ridică în capul oaselor. Trebuie să reacționeze înainte ca asasinul să o ținuiască în pat...

Umbra face doi pași și îngenunchează la piciorul patului. Mirosul de sudoare și de cafea devine și mai puternic.

— Vuum, vuum, face o voce de bărbat tânăr. Și dumneavoastră sunteți posedată? E cumplit, nu-i așa? I-am spus lui Beth: Nu sunt o clădire de închiriat. Nu vreau locatari în interiorul capului meu...

Lui Sarah i se face pielea de găină. Vocea e șuierătoare ca un jet de aburi ținută prea multă vreme sub presiune. Răsuflarea recunoscutului îi mângâie sfârcurile sânilor, ca un curent rece de aer, care face să i se zbârcească areolele.

— Reîncarnările sunt o porcărie, continuă umbra ghemuită pe vine. E ca și cum ți-ai pune niște armuri una peste alta, știți: ca niște jachete când ți-e frig. Mda, niște armuri groase. În cele din urmă, nu te mai poți mișca deloc, îți pierzi echilibrul și cazi. Eu unul cad de o veșnicie. Am toate chestiile astea în mine... oameni, obiecte... Sunt un depozit în toată regula. Cu dumneavoastră se întâmplă la fel?

— Ăăă... da, da, bâiguie Sarah. Cam așa.

— Vuum, vuum... A sosit timpul. Ar trebui să aprindeți lumina, trebuie să-mi fac treaba.

Sarah întinde brațul și apasă butonul care aprinde singurul bec din celulă. Alături de ea se află un băiat mărunțel, complet gol, cu excepția unei brățări de identificare la încheietura mâinii drepte. În mână ține ceva: un pachet de cafea boabe.

— Fac pentru două cești? întreabă el, deschizând pachetul. Vă place mai tare?

Băiatul toarnă boabele negre în căușul palmei și le vâă în gură.

— Vuum, vuum, mormăie el, zdrobind boabele între dinți.

Din colțurile gurii i se scurge o salivă maronie. Sarah face un efort ca să nu urle.

— Vuum, vuum, continuă băiatul.

Totul durează o veşnicie, apoi, în cele din urmă, se hotărăşte să scuipe o pastă dezgustătoare pe un colţ al saltelei.

— Ce mai trudă, geme el, ştergându-se la gură. Eu, care nu beam decât cacao, să mă pomenesc în pielea unei râşniţe de cafea! Dumneavoastră ce sunteţi? Oală cu presiune? Maşină de spălat? Jos e o fată care trebuie să facă pe maşina de cusut; îşi prinde ace în vârful fiecărui deget şi înţepă tot ce trece pe lângă ea. E mai bine să o ocoleşti! Râşniţa de cafea nu e cel mai rău lucru, n-am de ce să mă plâng. Cunosoc un tip care face pe cuptorul electric. Un calvar în toată regula! Îşi bagă bucăţi de carne crudă în gură şi aşteaptă să se facă friptură! Alteori îşi pune o cratiţă cu apă pe cap şi spune: „Aveţi răbdare! Încă trei minute şi o să dea în clocot!“ Ce să zic! E un lăudăros, când am băgat degetul, apa nici măcar nu se încălzise. Probabil că termostatul lui e dereglat, e nevoie să fie reparat, mai ales că e încă în garanţie, aşa că ar trebui să profite. Dumneavoastră ce sunteţi?

— Pră... prăjitorul de pâine, improvizează Sarah. Da, asta sunt: toasterul.

— Nu mai spune! pufneşte tânărul, făcând ochii mari. Prăjitorul de pâine? Înseamnă că vă băgaţi felii de pâine în păsărică şi aşteptaţi să se rumenească?

Sarah s-a așezat pe pat. Acum se simte mai puțin vulnerabilă: nu trebuie decât să dea cu piciorul ca să-l lovească pe dement direct în față. O dată ce a depășit prima reacție de panică, Sarah își dă seama că e pe cale de a descoperi secretele Adăpostului.

— Locuiți jos? întreabă ea. E mai bine decât aici? Mi-ar plăcea să dau o raită.

— O, e bine, rostește neglijent băiatul. Noi avem tot timpul lumină, e un avantaj.

— Cum vă cheamă?

— În momentul ăsta, Pat Sadly, dar se schimbă întruna. Acum un minut nu aveau un nume propriu-zis, ci mai curând o

marcă: *Coffee Mill superCut*. Alteori mă numesc Catherine Corey. Depinde de reîncarnări. Ai mereu alte persoane în tine, dar vocile lor sunt depărtate, aproape nedeslușite. Obiectele, în ceea ce le privește, sunt mai prezente. Ele cer să fie utilizate.

— Și Catherine Corey asta vă vorbește?

— Eh, din când în când. Oricum, nu știe să spună decât: „Mă numesc Catherine Corey, și sunt moartă.“ Nu e prea variat. Ce-ați vrea să spună morții? Numai în cărți vorbesc ceasuri în șir. În realitate, fantomele nu fac decât să bâiguie. Murmură, șoptesc, așa că nu e greu să nu le auzi. Cu obiectele e altceva.

Tace, părând să chibzuiască.

— Știți ceva, rostește el, brusc transfigurat, eu, cu râșnița mea de cafea, și dumneavoastră, cu prăjitorul de pâine, ne-am putea asocia să pregătim împreună un „breakfast“; nu-i așa că e o idee bună?

— Da, s-ar putea, suflă Sarah. Ar trebui însă ca mai întâi să văd dacă localul dumneavoastră îmi convine.

— Bineînțeles, aprobă Pat Sadly sentențios. E normal. Putem merge chiar acum, se potrivește la țanc, fiindcă Beth nu a închis bine sasul. Așa am putut urca aici.

Tânărul se ridică, invitând-o cu un gest larg pe Sarah să-l urmeze. Fata se supune. Măinile îi sunt umede și de sub braț i se scurg picături de sudoare, alunecând de-a lungul coastelor.

Sadly se deplasează în tăcere, cu pachetul de cafea în mână. Sarah se roagă să nu înceapă să facă „vuum, vuum“ când trece prin fața ușii lui Beth. Băiatul merge repede, parcurgând palierul și coborând la iuțea scara dintre cele două niveluri. Sarah îl urmează. Pat se îndreaptă spre fundul coridorului, unde se cascadează un perete fals ce dă spre o sală albă cu pereții și podeaua acoperite de plăci de faianță. De fapt, e o ușă metalică având o glisieră ascunsă sub un strat subțire de ciment. Sarah pătrunde în cameră. Pereți de sticlă blindată o împart într-un șir de celule transparente.

Unele zone servesc vădit la stocarea materialului electronic și a unei rezerve importante de casete cu energie-fantomă. Alte compartimente sunt ocupate de bărbați și femei în pielea goală sau îmbrăcați în cămăși de spital. Lumina tuburilor fluorescente aruncă reflexe ciudate pe ecranele monitoarelor. Sarah identifică un terminal mare în fața căruia se află un fotoliu de piele neagră. În jurul consolei sunt dispuse fișiere încuiate.

— Acolo nu ne ducem niciodată, comentează Sadly. E pupitrul de comandă al doctorului David.

Sarah se lasă condusă. Băiatul a apucat-o de încheietură și o duce în ceea ce pare să fie o sală de spital.

— De obicei, nu putem ieși, repetă dementul, dar în seara asta Beth a uitat să tasteze codul de închidere. Era obosită rău. De altfel, i-a și spus doctorului David: „Sunt frântă, și pe deasupra mi-a venit și ciclul.“

Sarah nu-l mai ascultă. Celulele transparente sunt foarte strâmte, doar cu puțin mai mari decât cușeta care se află înăuntrul lor. O fată roșcată cu părul țepos stă ingenuncheată pe patul ei, agitându-și mâinile ca și cum tocmai și-ar fi făcut unghiile. Abia când se apropie mai mult, Sarah vede acele lungi fixate cu leucoplast pe fiecare deget. Probabil că sunt ace de seringă pe care le-a luat dintr-un coș de gunoi al secției.

— Ea e „mașina de cusut“, rânjește Sadly. Ei, Vera, cum merge în seara asta?

În loc de răspuns, fata interpelată își înfinge unghiile în perna din fața ei și strecoară printre dinți: „Tic, tic, tic...“

— Nu-i dați atenție, murmură tânărul, e smintită.

Și, întorcându-se spre fata cu ace, strigă:

— Gura, Vera, că altfel îți tai curentul!

Sarah e learcă de sudoare. Pe patul ei, Vera râde gâlgâit, spunând că nu-i pasă, fiindcă oricum ea funcționează cu baterii.

Sarah simte că-și pierde curajul. Lectorii energetici care alimentează computerele zumzăie în toate cele patru colțuri ale sălii.

— Nu vi-i mai arăt pe ceilalți, spune sec Sadly, fiindcă s-ar putea enerva. Ei, ați văzut cum locuim noi? Mi-ar plăcea mult să vă mutați aici, că m-am cam săturat de toți ȋicniȋii ăștia, și dumneavoastră păreȋi mai normală. Cel puțin cu dumneavoastră se poate discuta.

Sarah bâiguie câteva banalități incoerente, uitându-se pe furiș spre ușă, neliniștită la gândul că s-ar putea închide, lăsând-o la cheremul bolnavilor.

— Vă mutaȋi, nu-i așa? insistă băiatul, și faȋa i se crispează într-o grimasă dureroasă, dându-i brusc înfăȋșarea unui pușȋi insuportabil pe punctul de a se înfuria. Nu-i așa? urlă el strident.

Vera se ridică în patul ei.

— Idiotule! țipă ea, nu vezi că nu e ca noi? Nu e posedată, n-are morȋi care-i plâng în cap și nici o mașină nu-i dictează ce trebuie să facă, e normală! Normală! Oricine și-ar fi dat seama, dar tu nu eșȋ decât un idiot, bun numai ca să râșneșȋ cafeaua! Vuum, vuum! Biet imbecil!

— Nu! vociferează Sadly. Nu, nu, nu-i adevărat! Și ea e nebună, șȋtiu eu. Mi-a spus.

Se cramponează de încheietura lui Sarah, înfingându-șȋ unghiile în carnea ei. Tânăra femeie îi dă un brânci. Băiatul păleșȋe.

— Târâtură! urlă el, aruncându-i conȋinutul pachetului de cafea în faȋă. Nici măcar nu eșȋ un prăjitor de pâine adevărat! M-ai minȋtit!

Orbită, Sarah se clatină și se loveșȋe de peretele de sticlă.

— O s-o învăȋăm noi minte! zbiară Vera. Ține-o, să-i fac nișȋte broderii frumoase pe sâni!

Sare din pat și se apropie, imitând zgomotul unei mașini de cusut. Degetele prelungite de ace de seringă se agită, scânteind în lumină.

— Ține-o!

Sarah se zbate, dar Sadly a prins-o de mijloc cu amândouă brațele, imobilizând-o. Acele Verei îi zgârie umărul. Sarah dă din picioare, izbind în toate părțile.

— Tic, tic, tic, face nebuna. Tic, tic, tic.

Sarah încasează încă o zgârietură. Acele îi ating în treacăt sânii.

— O broderie frumoasă, mormăie Vera. Un model frumos cu fir roșu...

Sarah se înăbușă. Deodată, cu coada ochiului, îl zărește pe David care intră în sală și se năpustește la postul de comandă, unde trage un sertar și scoate un baston electric de felul celor folosite de dresorii de lei. Vera își duce brațul peste umăr ca să-și ia avânt. Acele scânteiază în vârful degetelor.

David năvălește în sală și, cu un gest rapid, lovește cu bastonul electric. Șocurile îi aruncă pe nebuni îndărăt. Apucând-o pe Sarah de mână, David o trage spre ușă și comandă închiderea panoului de sticlă blindată, pe care-l zăvorăște apoi imediat tastând codul potrivit.

Vera și Sadly își turtesc fețele de geam, proferând injurii neauzite. David stinge lumina, cufundându-i în întuneric.

Sarah își dă drumul într-unul din fotoliile de piele. Dinții îi clănțane. Cu vârful degetelor, își șterge picăturile de sânge care-i alunecă pe piele.

— David, spune ea în cele din urmă, trebuie să-mi explici.

Tânărul se apropie de consolă și pune bastonul electric la loc în sertar.

— Cine-s ăștia? insistă Sarah.

— Niște foști colegi, mormăie David. Lucrau cu mine. Li s-a întâmplat... un accident.

— Am observat, mulțumesc.

David dă din umeri.

— Uite ce e, i-o retează el, fără ironii ieftine! E vorba într-
câtva de un accident de muncă. Suntem în Adăpostul ăsta pentru
o mie de ani. Înseamnă că timp de o mie de ani vom funcționa în
autarhie grație binefacerilor energiei-fantomă. Or, abia ajunși aici,
ne-am dat seama că instalațiile noastre sufereau de aceleași pro-
bleme ca la suprafață. Computerele, ca și aparatura electro-mena-
jeră, se blocau în mod inexplicabil. Mereu acele pene afurisite în
fața cărora mecanicii și electroniștii se recunoșteau învinși, lăsând
locul mediumilor. Aici, pagubele au căpătat mult mai multă
amplare. Trebuia să facem ceva. Am hotărât să examinăm aceste
pene conectând niște mediumi la mașinile stricate. Trebuia să
„prospectăm“, să pătrundem în interiorul filtrelor de cafea sau al
mașinilor de cusut blocate. Am pus deci electrozi pe aparatele
defecte ca să le branșăm în paralel cu depanatorii. Era o tentativă
de electroencefalogramă ceva mai specială: doi pacienți legați la
același înregistrator. Speram să obținem un relevu precis al unde-
lor schimbate între mediumi și obiectele în pană.

— Și totul s-a dus naibii, nu-i așa? exclamă Sarah. Mașinile
s-au ars, deteriorând creierul lui Sadly și al celorlalți...

David se agită, privindu-și fix vârful pantofilor.

— În mare, da.

Sarah își trece mâna peste față. Dintr-o dată e foarte palidă.

— Stai puțin, spune ea cu o voce întretăiată, Sadly și Vera
vorbeau întruna de fantome care plâng în capul lor. Asta înseamnă
că morții cărora le înregistrăm „sufletul“ rămân prizonierii benzi-
lor magnetice?

— Cam așa. Încep să bântuie curentul electric furnizat de
lectori, așa cum spectrele de odinioară bântuiau conacele scoțiene.
*Energia noastră e plină de fantome care se lamentează cât e ziua
de lungă...*

— David, bâiguie Sarah, îți dai seama ce spui?

— Dar e adevărat, ce naiba! Nu sunt ținut. Ne-a trebuit ceva timp să înțelegem asta. În laborator, lectorii energetici alimentau simultan mai multe aparate: computerele, dar și filtrul de cafea, cuptorul cu microunde, fierbătorul de apă... Pe scurt, tot ce-și aducea fiecare când era de serviciu. Curentul furnizat de casete se ducea și venea între aceste diferite aparate... Ieșea din lector, intra în filtrul de cafea, în cuptor...

— *Și sufletul morților circula o dată cu el...*

— Exact. Fantomele prizoniere ale înregistrărilor circulă de-a lungul firelor. Brusc, ele se pomenesc captive într-un corp străin, barbar. O râșniță de cafea, de exemplu. Îți închipui ce trebuie să simți când te trezești în carcasa unui fier de călcat? Așa resurrecție mai zic și eu! În primul rând, trebuie să accepți că ești mort, lipsit de învelișul trupesc, apoi să te resemnezi cu perspectiva de a rățaci pentru totdeauna de la un aparat utilitar la altul. Nici un suflet nu poate admite așa ceva. Să bântui un castel, mai merge, dar o bucătărie?! Acest dublu șoc a distrus în mare parte personalitatea și amintirile defuncțiilor, care au suferit un traumatism ireparabil, un fel de nevroză a electro-menajerului! În semn de protest, au început să perturbe funcționarea aparatelor...

— Atunci penele inexplicabile care ridică atâtea probleme la suprafață sunt opera fantomelor înfuriate?

— Poți s-o spui și așa. Dar eu unul nu cred că sunt cu adevărat înfuriate... ci mai curând pierdute. Debusolate. Se îmbufnează ca un copil speriat și care nu mai vrea să meargă mai departe. Doar medii reușesc să stabilească un contact cu ele și să le liniștească pentru un timp. Ei deblochează situația până la următoarea criză.

— *La naiba! Asta e totuna cu a spune că medii psihanalizează râșnițele de cafea sau televizoarele!*

— De ce nu? Un lucru e sigur: chestia asta merge.

— De acord, sunt gata s-o recunosc, dar asta nu explică starea lui Sadly și a celorlalți...

— Dimpotrivă, asta explică totul, Sarah! Am comis o greșeală capitală conectând mediumii și aparatele la același encefalograf. Le-am legat prin intermediul cordonului ombilical al electrozilor. I-am transformat în frați gemeni!

— *Fără voia voastră le-ați oferit fantomelor traumatizate ceea ce doreau mai mult: învelișuri trupești!*

— Exact. Sadly și ceilalți sunt posedați, în înțelesul medieval al termenului. Spectrele scăpate din aparatele în pană au introdus în mintea lor imagini traumatizante, frânturi dintr-o „altă viață“, și un fel de comportare mecanică legată de șocul „electro-menajer“ de care-ți vorbeam adineauri. Această dublă invazie i-a făcut să-și piardă mințile. Sunt complet disociați și-și petrec zilele într-un continuu du-te-vino psihic care-i epuizează. Când sunt normali, lucizi, când se pomenesc posedați de sufletul unui mort, contaminat la rândul lui de o nevroză mecanică! Nu putem face nimic pentru ei. E întrucâtva ca și cum ne-am pomeni în fața unor păpuși rusești. Ai în fața ta niște nebuni bântuiți de sufletul altor nebuni. Nu mai rămâne decât soluția exorcismului.

— Exorcismul...?!

— Da. Nu e altă cale. Ne trebuie un medium capabil să intervină în permanență pentru a debloca nodurile psihice. Ele ne scot aparatele din funcțiune. Așteptăm să vină un maestru al depanărilor, o adevărată celebritate pe care IN-migrația a reușit până la urmă să pună mâna.

— Doar n-o să vi se parașuteze un depanator! Ce mai serviciu de întreținere!

— Nu râde! Problema e serioasă. Și, în primul rând, n-o să pice din cer. E un bătrân. Nu puteam să-l aruncăm într-un puț de coborâre agățat de o parașută. Îl aducem pe scara cea mare, asta durează mult mai mult.

— Și credeți că un bătrân o să poată traversa câmpia de tranzit fără neazuri? După tot ce am citit despre masacrele făcute de „gorile“, sunt oarecum sceptică.

— Fii liniștită, nu e singur. Nu suntem idioți. E însoțit fără știrea lui de agenți ai DESTROY. Art Drey o să vegheze asupra lui în timp ce coboară scara; iar Sabra Chong o să-l conducă prin câmpia de tranzit. Sunt niște profesioniști adevărați. Omul nostru ar trebui să ajungă la zidul de înregistrare fără probleme prea mari.

— Văd că v-ați gândit la toate. Și credeți că va reuși să „exorcizeze“ mașinile?

— Dacă el nu reușește, nu știu cine ar mai putea s-o facă. Pe deasupra, sperăm că va forma o secție de depanare de cel mai înalt nivel cu ajutorul câtorva discipoli pe care va fi liber să-i recruteze după criteriile lui personale.

Sarah ia o bluză albă agățată de un cuier. Brusc, goliciunea o stânjenește.

— Trebuie să luptăm cu spectrele astea electrice, rostește sacadat David, altfel n-or să întârzie să invadeze rețeaua de distribuție și toate aparatele care sunt racordate la ea. *Survival Package* riscă să ajungă un castel portabil bântuit, ceea ce în timp poate deveni foarte periculos.

Sarah dă din cap.

— Și proiectul tău de energie artistică? Întreabă ea pe un ton obosit. *Gioconda, Venus din Milo?*

— E în desfășurare. Energia muzeelor ne va finanța așteptarea. Ea va fi cea care va alimenta Adăpostul cu lumină și căldură în timp ce Pământul se va regenera. Avem de-acum suficient „căr-bune“ ca să ne îndreptăm spre viitor. Nu vom suferi de nici o penurie.

Obrajii tinerei femei ard și capul i se învârtește. David o apucă de umeri.

— Participăm la un proiect fantastic, șoptește el. Depozităm cuceririle întregii omeniri și vom da naștere aici, în adâncul Adăpostului, neosupraviețuitorilor de mâine.

Sarah îl împinge ușor de lângă ea. Are febră. Ar vrea să vomite și să se culce. Să se golească și să se cufunde în somn.

— Sunt obosită, spune ea pe un ton de fetiță.

— Bineînțeles, o să te conduc în camera ta. De mâine vei putea începe să lucrezi aici. Acum, că ești la curent, o s-o secondezi pe Beth.

Sarah se lasă dusă. Nu se mai poate gândi la nimic. Subit, se întreabă dacă nu ar prefera munca ei obscură de sabotoare. David o sprijină ca pe o tânără lehoză. Acum e de-a lor...

Georges privește cu atenție peretele de înregistrare. E un zid lung, cenușiu, construit pentru a înfrunta loviturile de berbece, exploziile și cutremurele de pământ. Încă de la prima privire îți dai seama că orice tentativă de asalt s-ar dovedi zadarnică. Ușa sasului e îndeajuns de groasă pentru a descuraja și o turnă de rinoceri care ar ataca-o. Batantul negru are o suprafață acoperită de țepi, iar balamalele sale sunt montate pe niște cricuri hidraulice enorme. Un tren plin de explozibil s-ar putea ciocni de el cu toată viteza fără să reușească să-l clintească. De o parte și de cealaltă a ușii, sunt fixate în perete două plăci de marmură, fiecare având câte o fantă în care pâlpâie o geană de lumină roșie.

— Acolo va trebui să-ți bagi pașaportul, îi șoptise mai devreme Sabra. Aparatul îl va înregistra și ți-l va da înapoi. După aceea, nu-ți mai rămâne decât să aștepti până când coperta lui va deveni roșie.

Nu au putut însă părăsi conducta în spatele căreia se ascunseseră. În jurul peretelui de înregistrare, câmpia de tranzit vuieste ca marea înaintea unei furtuni iminente. Mulțimea strânsă în fața lectorilor magnetici își ițește chipurile artăgoase și pline de ură. Bărbații țin în mână răngi de fier, iar câțiva trag după ei saci umpluți cu buloane pe care par cât se poate de hotărâți să le folosească pe post de proiectile.

— Gooble are dreptate! strigă un individ cocoțat pe catalige. Trebuie să facem în așa fel încât lista de așteptare să nu se

mai lungescă. Computerul e saturat de candidaturi! Trebuie să facem o pauză. Nou-sosiții să aibă răbdare. Suntem aici de un an și mai bine! De ce să nu aștepte și ei puțin?

— Da! mârâie într-un glas pichetul de grevă care blochează accesul la lectorii magnetici. Nici o înregistrare până la noi ordine! Cei vechi să aibă prioritate!

Un grup alcătuit din vreo cincisprezece bărbați vădit furioși iese dintre corturi.

— Lepădăturilor! vociferează cel care pare să fie șeful lor. Vreți să blocați înregistrările fiindcă știți că nu aveți nici o șansă să fiți chemați! Sunteți niște nimicuri fără nici o calificare... Nu e nevoie de voi în nivelurile de locuit. Vă temeți să nu fiți dați la o parte și să nu vi se ia locul de oameni mai competenți! Ce faceți voi e obstrucționare abuzivă! Toată lumea are dreptul să se înregistreze și n-o să acceptăm să trucați selecția! N-o să vă sporiți șansele micșorând numărul de înscriși. Doar computerul poate hotărî!

Injuriile plouă de o parte și de alta. Sabra se ghemuiește și mai mult.

— Ascunde-te bine! îi șuieră ea lui Georges. Se lasă cu bătaie.

— Ce facem dacă situația se înrăutățește?

— Încercăm să profităm de balamuc ca să ne strecurăm până la lector. Stai în spatele meu, se poate ca ușa să se deschidă imediat ce îți vei fi băgat pașaportul în fantă.

— Bați câmpii!

— Deloc. Dacă permisul tău e prioritar, n-o să fii lăsat să aștepți.

Georges dă din umeri. Cu toate acestea, parcă își amintește că funcționarul de la IN-migrări îi spusese ceva despre niște scrisori de acreditare. Atunci nu le prea dăduse importanță, dar acum, în contextul sălii comune, începe să spere brusc că funcționarul nu a mințit.

În fața sasului blindat, înfruntarea verbală s-a transformat într-una fizică. Nou-sosiții s-au năpustit asupra pichetului de grevă.

Unii au apucat cataligele oratorului și le scutură, pentru a-l da jos. Loviturile scot un sunet sec de carne zdrobită cu bătătorul. Oratorul pe catalige își pierde echilibrul și cade cu capul în jos peste un cort care se rupe cu un zgomot strident. Lipsit de sprijin, catarul cortului se clatină, iar cablurile plesnesc unul câte unul. Firele metalice şuieră și șerpuiesc în jur, secerându-i pe toți cei din preajmă. Oamenii se prăbușesc, cu fețele și piepturile crestate de mănunchiurile desfăcute ca de corzile unei „pisici cu nouă cozi“.

Debandada e cumplită. Majoritatea „cataligelor“ și-au găsit adăpost pe conducte, călare pe țevi și, mânuindu-și uriașele prăjini ca pe niște sulite de lemn, se străduiesc să-i străpungă pe combatanții rămași jos. Sângele se scurge pe betonul prăfos.

Copiii ripostează cu praștiile, aruncând spre tavan buloanele grele și ruginite. Loviturile prost ținute îi nimeresc pe oamenii-li-lieci, al căror pânțec congestionat plesnește, lăsând să se abată peste câmpul de luptă o aversă de sânge negru. Lovite la cap, mai multe „catalige“ se prăbușesc și ricoșează pe pânza corturilor. De fiecare dată, țesătura peticită de nenumărate ori se destramă aidoma velelor unei corăbii aflate în toiul unei furtuni. Mănunchiurile de cabluri sfichiuiesc aerul ca niște tentacule, încolăcindu-se de picioarele și grumazurile oamenilor.

Stâlpul unui cort cedează cu un pârâit de copac doborât și în cădere lovește rețeaua de conducte de alimentare. Țevile se dislocă, lăsând să țâșnească torente de pastă nutritivă, apă și excremente. Dușul acesta grețos îi năclăiește din cap până în picioare pe combatanți, care nu încetează totuși să lupte cu înverșunare.

— Acum e momentul! exclamă Sabra. Scoate-ți pașaportul și vino după mine!

Și, sărind peste țevi, îl apucă pe Georges de braț și-l trage după ea în mijlocul bătăliei.

Fata înaintează cu repeziciune, dându-i la o parte pe toți cu câte un șut bine ținut. Lovește cu o eficiență de profesionist, care-l

lasă pe Georges cu gura căscată. În câteva minute, cei doi au traversat câmpul de bătălie și au ajuns la zid.

— Repede! îi poruncește fata. Bagă-ți pașaportul în fantă!

Lui Georges îi tremură mâinile. În spatele lor, un om pe catalige dezechilibrat tocmai a căzut înfigându-se în catargul unui cort, iar acum urlă și se zbate ca o muscă țintuită cu acul, care refuză să moară. Sângele îi țâșnește în jeturi întunecate din gură și din anus. Pe jos, oamenii se zvârcolesc, străpunși de așchiile de lemn sau de bucăți de țevă. Copiii se folosesc de plăcile de fier zimțate ca de niște bumeranguri și lamele acestea de ferăstrău improvizate sapă brazde stacojii în mulțime.

Georges introduce febril pașaportul în fanta de lectură. Sabra s-a aplecat în față, apărându-l cu trupul ei. Aparatul zumzăie și documentul e aruncat înapoi, coperta devenind din neagră roșie!

— Ușa! îi poruncește Sabra. Strecoară-te prin deschizătura ei imediat ce se va debloca.

— Și tu?

— Misiunea mea a luat sfârșit, domnule Sarella, rostește fata. Mă bucur că v-am putut fi de folos.

Glasul ei și-a pierdut orice accent zeflemitor. Georges rămâne încremenit, în timp ce uriașa ușă se întredeschide cu un zgomot surd.

— Haide, repede! strigă Sabra, împingându-l în interiorul sasului întunecat.

Georges cade pe spate. Batantul blindat se închide deja la loc, abia lăsându-i răgazul să o vadă pe Sabra luptându-se cu două brute înarmate cu ciomege. Un clinchet ca de seif pune capăt tumultului de pe câmpia de tranzit. Se aprinde o lumină albastră. Georges se ridică anevoie. Soldul îl doare rău. În spatele unui gri-laj cu bare groase, un bărbat în bluză albă îl privește zâmbind. Seamănă cu un medic... sau cu un negustor de fierărie.

— Bună ziua, domnule Sarella, salută el pe un ton egal. Mă numesc David Gordief. Vă așteptam cu nerăbdare. Sper că traversarea câmpiei nu a fost prea dificilă?

Georges șchiopătează. Lumina albastră dă întregii scene un aer ireal.

— Vă aflați acum în nivelurile de locuit, continuă bărbatul în bluză de farmacist. Veți trece printr-un stagiul de informare în cursul căruia vi se vor comunica dosare top-secret legate de securitatea națională. Din cauza caracterului confidențial al acestei informări, vă vom plasa într-o celulă de izolare. Această măsură nu are nimic înjositor, doar că preferăm pur și simplu ca sosirea dumneavoastră să rămână secretă. N-are rost ca funcționarii inferiori să-și pună întrebări în privința dumneavoastră.

Gordief face un gest. Grilajul alunecă într-o parte. Georges mai aruncă o ultimă privire îndărăt, dar ușa etanșă înăbușă orice zgomot.

— Nu vă faceți griji pentru Sabra, murmură David cu un zâmbet liniștitor. Probabil e cel mai bun agent de însoțire pe care-l avem.

— A, mormăie Georges, asta era, deci...

Mâna albă a savantului i se așază pe braț.

— Veniți cu mine; aveți nevoie de odihnă și de îngrijiri. Vom vorbi după aceea despre responsabilitățile enorme care vă așteaptă aici.

— Stați așa! rânjește Georges. Să înțeleg că aveți trei sute de filtre de cafea în pană?

— Cam așa, recunoaște cu o grimasă Gordief. Avem o problemă cu penele. O problemă serioasă și ni s-a spus că sunteți cel mai bun depanator. Știați că unii dintre clienții dumneavoastră vă poreclesc „depanatorul cu mâini vrăjite“?

— Vag. Mă interesau mai mult bacșișurile decât complimentele.

David îl conduce de-a lungul unui coridor faianțat, amintind de un tunel de dezinfectare.

— Va trebui să asimilați enorm de multe informații într-un timp foarte scurt, afirmă el pe un ton îngrijorat. Sper că nu vă simțiți prea obosit?

— O să mă descurc, cu condiția să-mi faceți rost de o friptură și de o bere. După care va trebui să-mi găsiți niște izmene cu care să-mi acopăr fundul.

Georges înaintează șchiopătând, adoptând un ton morocănos și un pic distrat, dar în sinea lui exultă: *Ai reușit!* își repetă el. *De data asta ți-ai vârat căpățâna afurisită în gura lupului!*

Preț de o clipă, se gândește la Minievska, pierdută, eșuată pe altă planetă, Minievska, cea care l-a considerat întotdeauna un moșneag smintit. *Acum o să aflu*, își zice el. *O să-mi vâr degetul în fundul adevărului! Și nimeni n-o să mă împiedice să merg până la capăt! Nimeni!*

— O să vi se facă un control general, continuă plin de soliditate David Gordief. E de o importanță capitală să fiți sănătos. Cred că vom începe cu o cură de somn de patruzeci și opt de ore și cu un aport masiv de vitamine...

Dă-i înainte! rânjește în sinea lui Georges. *Acum, că sunt aici, o să-mi vâr capul iscoditor în carnea voastră, așa cum o căpușă se prinde de pielea unui câine. O să vă sug sufletul, o să vă diger, pe voi și misterele voastre... N-o să-mi scape nimic. Nimic. Mă așteptați ca pe Mesia, ei bine, o să vă învăț să mă adorați ca pe un zeu! Zeul depanatorilor. Cel fără de care nu puteți face nimic!*

Georges șchiopătează, dar surescitarea îi estompează durerea. A ieșit în sfârșit din tunel. Un tunel de șaiszeci de ani.

Sarah își apasă fruntea de peretele de sticlă blindată care protejează perimetrul sălii de comandă. E îmbrăcată într-o bluză medicală de pânză albă, puțin cam prea scrobită, care-i irită pielea gâtului. Monitoarele zumzăie în spatele ei. De cealaltă parte a peretelui transparent, Pat Sadly mestecă boabe de cafea pe care le scuipă mereu pe jos, presărând pe toată pardoseala acoperită de lespezi mici pete maronii dezgustătoare.

— Trebuie să-i observi, i-a explicat Beth. Notează-le delirul, ciulește urechile... Vreau ca totul să fie așternut pe hârtie. Când va sosi mediumul-depanator, trebuie să poată avea imediat sub ochi un raport clinic serios. Nu ne putem permite să pierdem timpul.

Sarah s-a supus și s-a deghizat în infirmieră. De atunci încoace, stă la postul ei de observație. Zumzetul lectorilor de energie are tendința de a o moleși, provocându-i o somnolență pe care o alungă anevoie.

Din când în când, intră cineva care verifică ecranele. Sarah îi adresează un zâmbet politicos, fără să aștepte cu adevărat vreun răspuns. Un microfon instalat în dormitorul demenților îi permite să le urmărească discuțiile. Cel care vorbește cel mai frecvent e Pat. Agresivă, Vera îl contrazice sistematic, iar, dacă încearcă să insiste, ea îl amenință cu acele. Sarah răsucesce un buton pentru a mări volumul sunetului. Vocea Verei umple cabina de sticlă.

Femeia povestește o amintire:

— Pe vremea aceea, locuiam într-o casă frumoasă de pe țărm, murmură ea cu un glas monoton. O vilă micuță și drăguță, cu obloane roz și pitici din porțelan pe peluză. Dimineața luam micul dejun din niște boluri mari, albastre. Pe masă erau întotdeauna zece borcane cu dulceață și puteai să iei din toate fără să fii certat. Pâinea era bună, așa de bună! Soarele nu ardea niciodată și norii aveau mereu forme amuzante; ne întindeam pe spate să ne uităm la ei. Sora mea striga: „Uite! Un porcușor, și acolo o locomotivă, și acolo...” După-amiază coboram pe plajă și un marinar bătrân foarte drăguț ne ducea la plimbare cu barca, o barcă frumoasă vopsită în dungi. Ne povestea întâmplări amuzante și râdeam de făceam pe noi. Marea avea un gust bun, ochii nu te usturau niciodată când te scăldai și puteai să te duci oriunde fără să fii nevoit să înoți. Când ieșeam din apă, luam de jos o scoică mare și o puneam la ureche ca să aud zgomotul valurilor... Dar de fiecare dată auzeam un glas care spunea: „Mă numesc Alexandra Goffer, am șaisprezece ani... și sunt moartă.” Toate scoicile repetau același lucru. Și algele semănau cu părul unui înecat. Vântul gemea ca un om suferind care nu mai ajunge să moară. Atunci ne întorceam acasă, cu ploaia care ne bătea în spate. Era aproape întuneric. Marea era ca de cerneală și din cer se strecura o lumină roșie din care țâșneau fulgere... Pe peluză, piticii își dădeau pantalonii jos ca să ne arate scula tare și țeapănă ca o coadă de târnăcop. Ne chemau, cotcodăcind: „Veniți, nătăfletelelor, veniți să vă luați gustarea! V-am pregătit zahăr candel!” Casa își pierduse toate culorile și obloanele se bălăngăneau. Ploaia pătrundea prin ferestrele sparte... Și înăuntru toți erau morți. Tata, mama, frățiorul meu. Erau întinși pe spate, cu fețele ca de ceară, și limbile negre li se mișcau singure în gura putrezită, și spuneau... spuneau... „Mă numesc Alexandra Goffer, am șaisprezece ani, și sunt moartă.”

Delirul Verei s-a accelerat. Femeia respiră greu, comprimându-și pieptul. Sub ochi are cearcăne. Sarah micșorează volumul sunetului. Monologul dementei a făcut-o să simtă un ghem dureros în stomac. Sarah știe dinainte ce diagnostic va pune Beth: „Este vorba de un caz tipic de resurgență mnezică gangrenată de irupția unui reziduu de suflet rătăcitor. Șocul traumatic înregistrat la deces persistă și e suficient pentru a devia orice fel de construcție mentală. «Fantomele» fac să se coaguleze amintirile sau fantasmemele ca laptele în care torni cheag.”

Tradus în cuvinte obișnuite, aceasta înseamnă că nu mai poți gândi „normal”. Spectrele acționează de-acum ca niște macazuri mentale, atribuindu-și privilegiul unor asociații de idei care se produc întotdeauna într-un sens morbid.

— Erau putrezi, urlă acum era, crăpaseră ca niște hoituri vechi de pisici strivite. Atunci am hotărât să-i cos la loc ca să-i fac ca noi. Era ușor. Da, am fost dintotdeauna foarte pricepută la cusut... Tic-tic! I-am cârpit, tic-tic! Rănile, rupturile, le-am cusut pe toate la loc... Le-am pus petice de piele nouă, și am cusut totul strâns, de două ori, da...

Sarah închide microfonul. Vera sare în pat, sfâșiindu-și perna cu acele. De data aceasta, Sarah părăsește postul de observație. Nu-i place să spioneze nebunia mediumilor cu mințile scurtcircuitate, deoarece are impresia că se uită pe gaura cheii...

Procese lor mentale sunt stricate, marcate definitiv de pecetea morții. Ei nu se mai pot gândi, de exemplu, la o floare fără să și-o închipuie ofilită sau la o pisică fără să o vadă zdrobită pe șosea de un camion. Sufletul morților care și-a găsit sălaș în mințile lor face să le deraieze fiecare gând. Omenirea viitoare pare să fi pornit cu stângul. Oare exorcismul va rezolva situația? David și Beth așa par să creadă, și-l așteaptă pe faimosul medium-depanator ca pe Mesia. Sarah, în ceea ce o privește, continuă să fie sceptică.

Depanatorii psihici pe care i-a văzut la treabă erau, la drept vorbind, destul de neconvingători.

Așteptare, se gândește tânăra femeie. Aici toată lumea așteaptă!

Sarah iese în grabă din sala de observație, lăsându-i pe nebuni să-și continue monologul sinistru, și închide după ea diferitele sasuri, introducând cu atenție codurile.

Palierele sunt pustii; probabil că e foarte târziu. Sarah își întinde brațele, încercând să dea la o parte pereții, și-și încordează mușchii până la durere. Ar vrea ca pereții să cedeze sub apăsarea mâinilor ei crispatе.

Samson făcând să se năruie coloanele templului...

Sarah provocând distrugerea Adăpostului...

Preț de o clipă, visează la imaginea aceasta naivă aparținând unui catehism fictiv, dar trupul i se învinețește la contactul brutal cu betonul. Nivelurile de locuit sunt reale, mult prea reale.

Întrerupătorul automat închide lumina de pe coridor, cufundând-o pe tânăra femeie în beznă. Timp de un minut îndelungat, Sarah nu-și mai percepe decât zvâcnetul surd al sângelui în tâmples, după care în negura aceasta sonoră pătrund treptat și alte zgomote: șoapte, clinchete metalice amintind de arme lovindu-se între ele. Sarah își ține respirația. Vocile șuierătoare, excitate, dar prudente par să aparțină unor conjurați care se organizează în umbră. Se aud mișcări ușoare și șoapte scurte.

Sarah se pitește după o cotitură a culoarului. Acum deslușește niște siluete la capătul lui: bărbați cu bustul gol, în pantaloni de camuflaj, încălțați cu cizme tot militare și... cu fețele acoperite de măști de sudură!

Sarah tresare. „*GORILELE!*” *Au reușit să pătrundă în sanctuar! Sunt aici... La doi pași, în timp ce David, Beth și ceilalți dorm fără să bănuiască măcelul care se pregătește...*

Sarah ar vrea să urle, dar gâtul i s-a uscat așa de rău, că din el nu mai răzbate nici un sunet. Ucigașii vorbesc cu glas scăzut.

Și-au lăsat jos, la picioare, arbaletele de fier și tolbele cu săgeți, aproape goale. Par relaxați... Parcă ar fi niște muncitori cinstiți care se întorc acasă după o zi de trudă. Printre ei sunt și femei, îmbrăcate în tunici, dar vârful sânilor se reliefează prin stofa de camuflaj. Discută între ei, fără să aibă de gând să-și scoată măștile. Capetele mari și grele, cu o fantă îngustă în dreptul ochilor, îi fac să semene cu niște cavaleri ciudați, dezbrăcați...

De ce ar invada Adăpostul fără săgeți în tolbe? De ce ar zăbovi pe coridoare, fără ca măcar să aibă armele pregătite?

Sarah își apasă unghiile pe betonul zidului. Ceva îi scapă, ceva e în neregulă... „Gorilele“ nu se comportă ca un comando care se pregătește să atace o fortăreață inamică.

Tânăra femeie se lipește de perete.

La capătul culoarului, ucigașii își iau de jos arbaletele și se despart. Unul rămâne singur în mijlocul coridorului și, scotocind într-un buzunar, scoate un pachet de țigări, apoi își ridică mâna stângă, pentru a-și lua masca de pe față, ce-i conferea un chip de robot.

Sarah înțepenește, înghețată de groază. În clipa aceasta a recunoscut aspectul acestui bust gol. Cunoaște firele acelea de păr de pe piept... ca și cicatricea mică de pe umăr.

Mâna încă nu a apucat să ridice masca de fier de pe față, dar Sarah știe deja cine e bărbatul acela...

DAVID.

Cel care se îndreaptă spre ea e David, cu arbaleta în mână și masca dată pe ceafă. Miroase puternic a sudoare, ca un om care a făcut un efort fizic considerabil. Trage din țigară, clipind din ochi să se apere de fum. Sarah iese din umbră și îi aține calea.

— Deci, tu ești Goobble? întreabă ea, încercând să adopte un ton calm.

Tânărul tresare, dar își revine imediat și rămâne nemișcat, cu brațele atârând, trăgând din țigară. Seamănă întrucâtva cu un

pilot de vânătoare extenuat, care se întoarce la bază după o misiune dificilă.

— Goobble nu există, răspunde el simplu. E un personaj inventat, o sperietoare. Beth a avut ideea de a crea legenda asta.

— Voi îi ucideți pe refugiați... Asta nu-i o legendă! Ieșiți noapte de noapte să masacrați oameni nevinovați, nu-i așa?

David scutură din cap.

— Ah, Sarah, sunt foarte încurcat, rostește el pe un ton necăjit. Ar fi trebuit să fii la postul tău. Păcat că ne-ai surprins, e prea devreme... Ar mai fi trebuit puțin timp...

— Pentru ce? Pentru ce ar mai fi trebuit puțin timp? Să reușiți să mă convingeți că te relaxezi vânându-i pe refugiați noaptea, după o zi de muncă în fața computerului?

— Nu te prosti, nu e vorba de așa ceva! Nu ne jucăm de-a vânătorii! Nu facem decât să ne continuăm munca!

— *Munca?* Crezi că o să înghit așa ceva?

David se apropie de ea, făcând-o să se retragă instinctiv.

— Categorie, spune el sacadat. Nu judeca fără să cunoști conținutul dosarului. Ne deghizăm ca să nu lăsăm urme, ca să evităm ca bănuielile să se îndrepte asupra nivelurilor de locuit. Scopul nostru e să dăm impresia unor crime făcute de o bandă de nebuni care vor să micșoreze numărul de înregistrați, pentru a accelera procedura de apel. Goobble există pentru a servi drept perdea de fum. Unii dintre agenții noștri aflați pe câmpia de tranzit acreditează existența lui, colportând povești inventate de la un cap la altul. Manevra trebuie să ducă la crearea unui mit popular. Goobble e un epurator, un soi de bandit din popor, un refugiat care a luat-o razna, dar mai ales, MAI ALES, n-are nici o legătură cu șefii Adăpostului.

— Dar care-i scopul nebuliei ăsteia? De ce ieșiți în fiecare noapte ca să asasinați bărbați sau femei fără apărare, care, în cea

mai mare parte a timpului, sunt abrutizați de narcotice? N-are nici o noimă!

David își aruncă țigara și scoate un ultim nor de fum albastru.

— Nu ucidem decât monștri, Sarah. Doar monștri. Oamenii nu au de ce să se teamă de noi.

— Cum?!

— Misiunea noastră constă în uciderea mutanților reperați de serviciile de IN-migrare.

— Mutanții... Care mutanți? Doar nu te referi la soldații-animale care au fost creați în timpul războiului? Au murit cu toții... Toți. Nu erau decât niște animale a căror durată de viață nu depășea câțiva ani.

— Unii au trăit mult mai mult și s-au acuplat cu oamenii. Copiii născuți de pe urma lor poartă în cromozomii lor gene recesive. Iar noi nu vrem să prolifereze și să invadeze Pământul, în timp ce neosupraviețuitorii vor fi lipsiți de apărare, captivi în Adăpost. Îți închipui așa ceva? O mie de ani de răgaz, o mie de ani de împerecheri monstruoase. Abia ieșiți din buncăr, supraviețuitorii noștri ar descoperi un „paradis“ populat de oameni-câini, de femei-scroafe... O planetă colcăind de indivizi aberanți, reproducându-se cu o viteză halucinantă. Îți imaginezi scena? Un milion de oameni împotriva unui miliard de monștri hibridi! Asta vrei să se întâmple?

— Nu se poate. Chiar ați detectat mutanți printre refugiați?

— Da. La vizita medicală făcută de serviciul de IN-migrare, dar nici unul din nefericiții ăștia nu bănuiește că poartă o asemenea tară. Nici unuia nu-i trece prin cap că tatăl lui era un animal-soldat care a făcut greșeala să supraviețuiască mai mult decât era prevăzut... De altfel, e aproape sigur că femeile care s-au împerecheat cu acești monștri și au rămas gravide habar n-aveau de adevărata natură a amanților lor. Probabil că și-au zis că erau niște băieți de la țară, cam neciopliți și nu prea isteți... Dar nu

și-au închipuit niciodată că se culcau cu niște animale și că odraslele lor vor fi și ele niște ființe reduse mintal și fizic.

— Taci!

— Dar ăsta-i adevărul, Sarah! Știi bine că toate caracterele latente de bestialitate se pot reactualiza în două sau trei generații, ceea ce va avea ca rezultat niște hibrizi înspăimântători, niște „lucruri“ de nenumit cu o înfățișare respingătoare. Nimeni nu prevăzuse că acești soldați auxiliari ar putea supraviețui. Nimeni. Pe moment, nu s-a luat în considerare decât comoditatea subterfugiului. Fabricam carne de tun fără nici un scrupul. Nu așteptam de la ei decât o doză minimă de inteligență: să poată recunoaște o pușcă, să o încarce și să o folosească. Militarii le-au încredințat în cea mai mare parte a timpului misiuni sinucigașe, din care nici unul nu s-a mai întors. Asta se și dorea. Niște imbecili care să se lase manevrați fără nici un pic de spirit critic, capabili să se năpus-tească asupra dușmanului cu batoane de dinamită legate la centură!

Sarah respiră anevoie.

— Și spui... Copiii lor sunt în Adăpost?

— Da. Și sunt mulți. IN-migrația ne-a comunicat numele lor. Îi ucidem în timp ce dorm. Au tendința de a dormi mult fără să aibă nevoie de somnifere. E una dintre caracteristicile lor principale.

— Dar cum îi identificați? Rapoartele susțin că „gorilele“ trag prin pânza corturilor în siluete reperate cu ajutorul vizorului infraroșu...

— Asta ține de legendă. De fapt, toți șefii de cort lucrează pentru noi. Sunt agenți ai IN-migrației. Îi identifică pe hibrizi și le dau saci de dormit prevăzuți cu balize emițătoare. Căștile noastre ne permit să detectăm aceste semnale și să ne localizăm țintele. Nu tragem niciodată la întâmplare. Dacă vreun om a fost ucis cândva de o săgeată de-a noastră, nu a fost decât un accident.

— Îi omorâți..., repetă Sarah abia auzit.

— Da, mârâie David, și nu ne rușinăm de asta. E o muncă murdară, dar care trebuie făcută! Peste o mie de ani, Pământul trebuie să devină un paradis, nu o cocină repopulată de odraslele unei turme de monștri!

— Dar de ce e nevoie de ritualul ăsta barbar? N-ați fi putut imagina o procedură mai simplă?

— Să ucizi înseamnă să ucizi, oricum ai face-o. Nu avem de ce să fim umani cu niște animale. Soarta animalelor e să ajungă la abator. Le ucidem fără suferință, și asta-i tot ce putem face pentru ele. Pe deasupra, nu ne putem asuma riscul de a sta prea mult în câmpia de tranzit. Faptul că tragem de la înălțime ne ferește de eventualele înfruntări cu populația. E o tehnică bună. Ce ai mai vrea? Să ne ducem la căpătâiul lor ca să le oferim un pahar de rom și o mână de fân înainte de a le zdrobi țeasta cu un ciocan?

— Ești oribil.

— Nu, ei sunt oribili. Nu-și au locul în lumea pe care o pregătim. Trebuie să salvăm rasa umană... Sau cel puțin ce a mai rămas din ea. Da' multe griji îți mai faci pentru ei! Mă mir; credeam că, dimpotrivă, îi urăști...

— De ce să-i urăsc? Nu mi-au făcut nimic...

— Glumești? Sau chiar ai uitat cu adevărat? Nu credeam că amnezia terapeutică e atât de eficientă...

Sarah se crispează. Pielea i s-a făcut ca de găină, iar sfârcurile sânilor i s-au întărit din pricina spaimei.

— Ce vrei să spui, David? Despre ce vorbești?

— Ce naiba, Sarah? Chiar nu-ți amintești nimic? În timpul războiului te-ai angajat în reproducerea animaliere. Ai fost inseminată regulat cu spermă modificată. Aveai șaisprezece sau șapte-sprezece ani... Ai născut zeci de lighioane din astea pe care un sergent care se ocupa cu recrutarea venea să le ridice la date fixe. Nu-ți mai amintești nimic? La naiba, credeam că vrei să te răzbuni...

— Minți! Minți! Nu-i adevărat! Toate fetele care au participat la tipul ăsta de manipulări s-au sinucis în momentul armistițiului!

— Deloc. Guvernul le-a oferit o terapie amnezică. Ai uitat totul, dar dosarul tău e complet. Aveai state foarte bune de serviciu.

Sarah se clatină, în pragul leșinului. O durere fulgurantă îi străbate pânțele, făcând-o să se îndoiaie și să cadă în genunchi.

— La vremea respectivă erai întru totul de acord, continuă necruțător David. Erai recunoscută ca o adevărată militantă... Vrei amănunte?

— Nemernicule! Lasă-mă!

— Ai fost păcălită, Sarah, mizeria asta de conflict te-a transformat timp de cinci ani într-o scroafă mereu gestantă. Eu îți propun altceva decât un „efort de război“, vreau să scuipi pe trecutul tău, să colaborezi la edificarea viitorului! Drace! Nu-ți cer să naști monștri, ci, dimpotrivă, îți propun să faci parte din arca viitorului. Trenul o să plece, Sarah, nu rămâne pe peron ca o proastă amărâtă! Trebuie să-ți iei revanșa. Vino cu noi mâine seară; o să-ți dau o arbaletă și o să străpungi porcii ăștia deghizați în oameni, o să-i masacrezi ca să-ți exorcizezi trecutul. Amnezia terapeutică e pentru cei slabi. Spală-ți creierul cu sânge proaspăt, vino cu noi să cureți abcesul! Mai sunt încă sute de exemplare pe câmpia de tranzit. Șefii de cort ne semnalează fiecare lot nou cu ajutorul sistemului pneumatic camuflat în anumite țevi. Avem multă treabă, Sarah. Trebuie să distrugem ca să construim mai bine; știi că asta-i deviza noastră. Suntem DESTROYERI, Sarah... DESTROYERI. Să n-o uiți niciodată!

Sarah a închis ochii. Pânțele și sexul o dor. Se simte brusc sfâșiată. Îi e frică să se uite între picioarele ei, ca și cum s-ar aștepta să vadă ieșind pe acolo spectrele tuturor animalelor cărora le-a dat naștere.

Dar oare animalele au măcar parte de o viață dincolo de mormânt sau acest privilegiu le este acordat numai oamenilor... și obiectelor?

Sarah se târăște de-a lungul culoarului. Dezvăluirile lui David îi sfășie sufletul și totuși nu-i provoacă nici o amintire. Șocul nu a reușit să-i învingă amnezia, așa cum s-ar fi întâmplat negreșit în romane. Știe... dar nu vede nimic. Creierul ei continuă să fie un mormânt opac, o temniță umplută de o avalanșă de gelule multicolore. Barajul terapeutic a rezistat, încasând lovitura în plin fără ca măcar să se fisureze.

David o prinde pe Sarah de braț și o silește să se ridice.

— Lasă-mă să plec, murmură ea.

— De acord, du-te și culcă-te, mâine o să fii mai liniștită și o să mai vorbim despre...

— Nu, vreau să spun, lasă-mă să plec din Adăpost. Nu sunt făcută pentru felul ăsta de viață. Trimite-mă înapoi la suprafață, o să-mi reiau activitatea de sabotaj, în alt oraș, unde nu sunt cunoscută... O să aveți în continuare nevoie de energie și de oameni care să pună capcane. Lasă-mă să mă întorc la suprafață... Sabotorii nu sunt atât de numeroși ca să vă puteți lipsi de serviciile mele.

David ezită, interzis.

— Nu știu ce să zic, recunoaște el. Credeam că o să fii bucurasă să participi la proiectul nostru. Și apoi, acolo sus, s-a pus un preț pe capul tău, fiindcă ești considerată vandal. Dacă ești recunoscută, o să fii executată în niște condiții cu totul oribile. O să fii mai întâi violată, apoi răstignită pe o cruce de fier înfiptă într-un rug, ca să se înroșească precum un cuțit vârat în foc. Asta vrei?

— Nu, dar sus lupta era simplă. Clară. Aici, nu sunt bună de nimic. N-o să fiu niciodată decât o servitoare. N-am nici un bagaj științific. O să fac cafeaua, o să mătur coridoarele... Și o să mă regulați din când în când, tu și ceilalți masculi din echipă. O să fiu târfulița voastră de serviciu. La suprafață, eram o luptătoare, poate

chiar cea mai bună dintre toate sabotoarele. Ieșeam noaptea, răspândeam hazardul și moartea. De cum apunea soarele, îmi puneam masca puterii. Acum, ai vrea să mă silești să păzesc nebunii, să le pregătesc mâncarea. Beth mi se adresează ca unei infirmiere stagiare. O să mă întorc la suprafață, David. Sunt mai folositoare acolo decât aici.

— Dar eu voiam să te pun la adăpost. Eu am insistat să fii adusă aici cât mai repede, profitând de influența pe care o am.

— Ai crezut că procedezi bine, dar vezi și tu că nu a folosit la nimic. În două luni voi fi căzut pradă depresiei nervoase, o să fiu o asemenea povară încât o să vrei să vă descotorosiți de mine. Nu există nici o posibilitate de a urca la suprafață?

— Ba da. Există o cabină-obuz mai curând vetustă, dar nimeni de aici nu ar risca să o folosească. Știi că, de regulă, sparg acoperișul ultimului etaj și țâșnesc ca o ghiulea?

— Da, am văzut o groază de jur-împrejurul puțului de coborâre. Aș putea s-o folosesc?

— Nu pot să te las să pleci așa, de capul meu. De fapt, Beth e șefa. De ea depind deciziile administrative. E nevoie de aprobarea ei și nu cred că o să accepte. Acum ești la curent cu toată operațiunea de supraviețuire și o asemenea informație nu trebuie să ajungă dincolo de pragul nivelurilor de locuit.

— Dar n-o să spun nimic!

— N-am de unde să știu. Dacă ești capturată, vei fi torturată, iar durerea duce deseori la cele mai cumplite mărturisiri...

— N-ai încredere în mine...

— Nu. Sus, șansele tale de supraviețuire vor fi foarte scăzute. Vei fi probabil arestată după nici o lună și ai putea fi tentată să-ți răscumperi viața cu informațiile pe care le ai. Nu suntem utilizați ca să-ți ștergem memoria. Dacă pleci, o să pleci cu mintea plină. Beth nu va accepta niciodată, și n-aș condamna-o.

Sarah se desprinde de el și-și mușcă buzele. Chipul lui David trădează calculul probabilităților la care se dedă în momentul de față. *E o povară, nu se va adapta; ce rost are s-o mai ținem? Ar fi bine să o suprimăm pe loc. Idioata asta o să-mi creeze probleme cu superiorii. Și când te gândești că am cerut insistent „repatrierea“ ei! Beth o să poată să-mi râdă în față. Parcă o și aud: „Bună recrută ne-ai mai adus, David.“ Ce rahat... Și dacă aș omorî-o fără să le spun nimic celorlalți? S-ar considera că a avut o criză depresivă...*

Sarah îi întoarce spatele. *Delirez, își zice ea. N-ar face așa ceva. Nu...* Dar nu izbutește să se convingă. În David există ceva opac care o înspăimântă, ca un simptom al bolii puterii. Simte pericolul, așa cum odinioară simțea ura obiectelor „câini de pază“. David și Beth or s-o digere, or s-o fagociteze. Nu e decât un corp străin, un mecanism defectuos. Ar fi trebuit să-ți țină gura, prefăcându-se că acceptă. Acum moartea ei e doar amânată. De ce pomenise de întoarcerea la suprafață? O veleitate absurdă de speranță, poate?

Sarah se gândește: *De ce ar ezita să mă omoare, ei care în fiecare noapte ucid cincizeci de nevinovați cu arbaleta?! Nu au nici un motiv să facă atâtea mofturi.*

Se îndreaptă cu pași înceți spre capătul palierului. David o urmărește în tăcere, măcinat de gânduri de nemărturisit. Sarah își crispează involuntar omoplații, ca și cum s-ar pregăti să înfrunte șocul unei lame ce i-ar lovi vertebrele.

Dacă reușesc să ajung în camera mea, n-o să mă ucidă în seara asta, își zice ea, strângând din dinți. Nu în seara asta.

Georges pășește în mijlocul labirintului de sticlă al sălii de comandă, sprijinindu-se într-un baston pe care i l-a oferit cu amabilitate Beth, fata aceasta slabă cu aere de călugăriță în civil. După atmosfera entropică a câmpiei de tranzit, Georges apreciază albeața standardizată a nivelurilor de locuit și pustietatea palierelor. Cu o grimasă, se așază în fotoliul mare de piele neagră din fața consolelor. Pe ecranele verzi ale monitoarelor se perindă coloane de date cabalistice. Georges privește șirurile acelea minuscule în care se amestecă cifre și simboluri, având impresia că vede desfășurându-se hieroglifile unei stele egiptene, ca și cum fiecare ecran ar transmite imaginea unui mic mormânt egiptean pătrat. Televizoarele personalului de conducere par să fi înghițit fiecare pe rând cele trei piramide mitice din manualele școlare de odinioară: ale lui Keops, Kefren și Mikerinos.

Georges se lasă pe spătar, simțindu-se un căpitan instalat pe pasarela de comandă a unei nave de luptă.

Beth stă în spatele său, ca o infirmieră care se pregătește să împingă scaunul rulant al unui paralic bogat, și pe Georges îl amuză poziția subalternă pe care fata înaltă și uscățivă se preface zâmbind că o acceptă.

Au trecut trei zile de când ocupă o cameră de oaspeți la etajul cadrelor de stat-major, trei zile pe care și le-a petrecut cercetând dosarele ultraconfidențiale care i-au fost înmânate.

— Intervenția dumneavoastră este capitală pentru noi, i-a spus Beth fără ocolișuri. De succesul dumneavoastră depinde reușita unui proiect a cărui amploare ne depășește pe toți. Nu se pune problema să vă ascundem vreo informație cât de mică, fiindcă e indispensabil să cunoașteți tot.

A făcut o pauză și a tras adânc aer în piept înainte de a continua:

— Biroul de IN-migrație vede în dumneavoastră un adevărat salvator. Un depanator miraculos. Cred că nu are rost să vă ascund vreo fază a proiectului. Știu că talentele dumneavoastră de medium, relațiile privilegiate pe care le întrețineți cu obiectele vă vor îngădui în foarte scurt timp să descoperiți adevărul. N-are rost să ne prefacem. Cred că ați ghicit de mult că energia-fantomă pe care o utilizăm în mod curent provine din sufletele omenești capturate cu prilejul accidentelor mortale, nu-i așa? Acesta însă nu este decât un detaliu. Acum trebuie să vă vorbesc despre *Survival Package* și de diferitele probleme pe care le avem de înfruntat...

Și Beth i-a vorbit, îndelung, trecând în revistă toate aspectele problemei. Peste o oră, Georges știa totul despre casele bânuite și despre pacienții care înnebuniseră din cauza nevrozei mașinilor. Nu a fost foarte surprins.

— Credeți că puteți rezolva situația? l-a întrebat Beth.

Georges a dat din umeri.

— Nu e decât o chestiune de contact, micuț. Dacă pot domoli spaima unui curent electric care se încăpățânează să-și amintească faptul că odinioară a fost om, o s-o fac. Totul depinde de intensitatea traumatismului. Știți că reagravările sunt frecvente. Nu poți elimina niciodată definitiv neliniștea unei fantome, ci doar s-o calmezi, s-o amâni. Un spectru este prin definiție condamnat să se lamenteze pe vecie, e ca un animal care tremură fiindcă aude tunetul; rolul meu se limitează la a-l mângâia pentru a-l reconforta.

— Dar ați putea obține, în timp, rezultate durabile?

— S-ar putea. Putem spera să micșorăm frecvența și intensitatea penelor, ceea ce deja nu e puțin lucru.

Beth a dat îndelung din cap, iar Georges s-a întors în camera lui să se odihnească.

E stupefiat de ușurința cu care a acceptat incredibilul. Îl cuprinde un fel de pace ciudată. Parcă ar fi ușurat că nu a făcut drumul degeaba. Soluția enigmei s-a dovedit la înălțimea căutării, și această constatare îl umple de o mulțumire tainică pe care Georges o digeră, sătul.

Stând în fața rezervei de casete energetice, își întinde mâna și și-o plimbă peste muchiile mobilei blindate. Pe dată, percepe masa de nefericire stocată în inima kilometrilor de benzi plastificate. Se impregnează de imagini îndepărtate, înăbușite, pline de reverii incoerente în care se amestecă fragmente de amintiri nostalgice, gangrenate în chip ciudat de bruște accese de teroare. Fantomele prizoniere se învârt în cerc pe panglicile de ferit ca niște peștișori roșii închiși într-un acvariu.

Panoul lui *Survival Package* îi atrage irezistibil privirea. Ațâțarea face să-i zvâcnească inima în piept...

De altfel, inima îi bate neregulat, într-un ritm desincronizat, tulburat de accelerări subite. O durere perfidă îi străpunge lui Georges pieptul, făcând ca tâmpilele să i se acopere de sudoare.

Ei haide, își zice el, nu e momentul să mori tocmai acum, când ai la îndemână toate lucrurile astea așa de amuzante! Tu, fostul colecționar care voia să țină lumea într-o valiză, descoperi astăzi că utopia aceasta a devenit realitate! O să poți să îndeși muzee întregi într-o cutie de pantofi, să bagi marile magazine într-o cutie de chibrituri și să împachetezi toate acestea în energia cea mai nebunească din câte au existat vreodată! Universul îți

aparține, Georges, o să-l simți furnicându-ți vârful degetelor. Scânteile lui or să-ți străbată nervii până la creier.

Georges se înăbușă. Durerea a sporit în intensitate. O înțepeală rea îi cuprinde brațul stâng. Trage cu greu aer în piept.

— Când mi-ați vorbit de stocarea prin dematerializare, am crezut o clipă că aveți de gând să faceți la fel și cu IN-migrații! îi spune el lui Beth.

— E imposibil, răspunde ea obosită. *Survival Package* nu acceptă nici o materie organică vie. Și, oricum, dischetele nu sunt veșnice, se uzează. După un anumit număr de dematerializări, obiectele încep să se recomună în mod mai mult sau mai puțin aleatoriu. Un scaun pe care-l faci să apară și să dispară de o sută de ori devine din ce în ce mai puțin solid... Sau picioarele lui nu mai au aceeași lungime. Uneori, chiar se micșorează câte puțin la fiecare „reconstrucție”. Un fotoliu mare de birou se transformă astfel treptat într-un scaun de bebeluș... Și, dacă mai continui, te pomenști cu un model redus de casă de păpuși! Fenomenul ăsta e deosebit de vizibil în cazul hainelor. Merită să le vezi scurtându-se de la o materializare la alta!

— Într-un cuvânt, observă Georges, avem totul la îndemână, dar e mai bine să nu ne folosim de nimic?

— Să zicem că e preferabil să ne folosim cu măsură. Știți că primele care suferă efectul uzurii sunt cărțile? Literele devin din ce în ce mai mici, iar frazele se micșorează într-atât încât trebuie să le descifrezi cu lupa sau microscopul! De fiecare dată când recompu un obiect, comprimi încă puțin structura lui intraatomică, îl... *tasezi*. Uzura nu e omogenă, ea se manifestă mai curând prin atrofierea unei părți sau a alteia. Un palton se va reconstitui cu o mânecă mai scurtă decât cealaltă. La fel e cu pantofii: ar fi foarte greu să găsești doi cu același număr! *Dar mai e o problemă...*

Beth tace, stânjenită. Georges se ridică. Se simte mai bine. Durerea din piept a dispărut.

— Ce problemă? insistă el.

Beth strânge din dinți.

— David și cu mine..., începe ea. *David și cu mine credem că Survival Package e bântuit!*

— Era de prevăzut! rânjește Georges. Energia e de vină, nu-i așa?

— Da. Energia-fantomă a colonizat circuitele electronice ale aparatelor de stocare. Cred că spectrele infestează obiectele. Când ieși un disc cu 33 de rotații din discoteca stocului și-l pui la un pick-up, auzi aproape inevitabil o voce îndepărtată care se supra-pune peste muzică... Și care repetă de fiecare dată același lucru: „*Mă numesc June, Andrew sau Betty, am vârsta cutare și sunt mort (moartă).*“ Uneori chiar leitmotivul ăsta apare tipărit între rândurile de pe paginile romanelor... sau pe stofa hainelor.

— Numai fraza asta?

— Da. Fantomele nu dispun de un vocabular foarte numeros. În schimb, acționează asupra pigmentilor gravurilor sau fotografiilor. Uitați-vă la asta. E o lucrare de iconografie despre pictură. O sută de reproduceri de tablouri celebre. Dacă le examinați cu atenție, o să constatați că au fost modificate capetele personajelor.

Georges ia volumul care are unele pagini îndoite la colț și întrezărește *Răpirea sabinelor*, *Diana scăldându-se*, *Pelerinii din Emaus*, *Venus și Eneas*... Opere ale căror reproduceri se găseau în toate dicționarele din copilăria sa. Georges își amintește că a rămas îndelung pradă fantasmelor în fața trupului alb și dolofan al *Diane*i lui Boucher. Evanescența aceasta totuși extrem de carnală îl tulbura peste orice închipuire. În momentul de față însă nu mai recunoaște chipul zeiței... Figura aceea vaporeasă și ca de păpușă pe care a contemplat-o de atâtea ori cu lupa.

Peste chipul Dianei s-a suprapus o față ascuțită și descărnată a unei alte femei. Capul acesta maladiv și sever contrastează grotesc cu trupul gol al zeiței mitologice a vânătorii. Georges întoarce paginile de hârtie cretată și tresare: *Gioconda* are un chip de sexagenar bărbos.

— Toate acestea ar putea fi rezultatul unei serii de montaje fotografice, murmură el.

— Nu! i-o retează Beth. Dacă închideți cartea și o deschideți din nou peste o oră, o să vedeți că fețele s-au schimbat iarăși: *Gioconda* nu va mai fi bărboasă, ci roșcată și cu părul coafat ca peria, iar *Diana* va avea capul unei mici punkiste sau al unei portărese buhăite. Fantomele au găsit acest subterfugiu ca să încerce să se reîncarneze: modifică structura cernelurilor și a pigmentilor, și reorganizează desenele înlocuind trăsăturile modelelor reproduse de artiști cu ale lor proprii.

— E o nebunie!

— Mai rău decât vă închipuiți. Nu ezită să intervină nici în romanele celebre. Am un exemplar din *Doamna Bovary*, în care Emma Bovary devine de-a lungul capitolelor: Emma Gaufrar, iar apoi, foarte repede, Emilienne Gaufrar. În final, cartea se întrerupe cu această simplă frază: *Emilienne Gaufrar are cincizeci și cinci de ani și e moartă...* Modificări analoge apar în studiile istorice. Aș putea să vă arăt o teză despre Napoleon I în care împăratul își schimbă încetul cu încetul numele, ca și toți prinții imperiului! Fantomele sunt pe cale de a bulversa principiul stocării, destabilizând materia și profitând de dezintegrarea obiectelor pentru a se strecura în spațiul lor intraatomic. Devin întrucâtva niște pasageri clandestini împotriva cărora nu putem face nimic.

Beth deschide un dulap metalic din care scoate o rochie cu modele imprimate și un sul de hârtie de tapet, pe care i le aruncă lui Georges pe genunchi pentru a le putea examina cum trebuie.

— Uitați-vă la motive, îl sfătuiește ea. Ați mai văzut așa ceva?

Depanatorul se apleacă. Rochia e presărată cu chipuri minuscule de o banalitate înspăimântătoare, nu mai mari decât unghia degetului gros, de parcă pe suprafața veșmântului s-a întins o pudrerie de fotografii de buletin.

— Odinioară era o rochie cu picățele albastre, comentează Beth. Acum, picățelele au devenit capete... La fel e cu tapetul. Morții sunt obsedați de reîncarnare și nu visează decât să-și recapete o formă materială, indiferent de suport. Orice e bun pentru ei ca să-și însușească o textură... o *densitate*! Au început prin a ataca obiectele fiindcă acestea nu opun nici o rezistență invaziei, dar nu se vor opri aici.

— De ce anume vă temeți?

— De o... epidemie de posesiune. Fantomele vor corpuri. Corpuri vii în care să se simtă bine. *Survival Package*, reducând obiectele în pulbere moleculară, le-a furnizat un minunat mijloc de infiltrare! Spectrele s-au combinat intim cu materia disociată, sălășluind realmente în ea. Ați avut de-a face cu multe pene în profesia dumneavoastră, dar, în fiecare caz, fantomele care paralizau aparatele *nu erau decât în trecere*! Fluxul energetic le aruncase în haosul circuitelor și al angrenajelor așa cum marea aruncă un hoit pe plajă. Aici, lucrurile stau cu totul altfel. *Ele locuiesc în textura lucrurilor... Totul se întâmplă ca și cum ar fi infestat cimentul dintre cărămizile unei case*! Curentul electric le-a dat acces la dispozitivul de stocare... Și s-au întrepătruns cu atomii împrăștiați pe dischetele de silicon.

— Înțeleg, murmură Georges. E ca și cum ai vărsa un praf de colorat într-un sac de ciment... E imposibil după aceea să mai separi culoarea parazită de masa cimentului. Dar nu-mi închipui cum ar putea să se ia de ființele omenești dacă acestea nu sunt

puse într-o legătură strânsă cu curentul electric. Iar pentru asta nu ar trebui să se electrocuteze?...

— Asta ne-am zis și noi la început. Nu făceam însă decât să subestimăm puterea și dorința de reîncarnare a fantomelor. De fapt, ele au dobândit o rapiditate extremă. De-acum pot să treacă fără greutate de la o textură la alta. Or, electricitatea este însuși principiul vieții. Fără ea, nu s-ar efectua nici un schimb chimic și noi nu am exista. Electricitatea este pretutindeni... Așadar, fantomele sunt și ele pretutindeni! Polaritatea pozitivă sau negativă a oricărui element, oricât de neînsemnat, este pentru ele o punte care le permite să treacă de la un obiect la altul. În felul ăsta circulă! Obiectele din *Survival Package* sunt bânuite într-o asemenea măsură, încât trebuie atinse cât mai puțin cu putință.

Georges are o tresărire de dezgust și dă drumul rochiei și sulului de tapet, care cad pe podea. Beth îl liniștește cu un gest.

— Nu vă temeți, nu ăsta-i cel mai mare pericol. Contaminarea prin haine nu e cea mai rea. Pericolul e mult mai mare dacă fierbi alimente sau încălzești apă într-un cuptor sau o oală electrică reconstituite. Filtrele electrice reprezintă la ora actuală vectorul de infestare cel mai eficace.

— Vreți să spuneți că filtrele fac cafea... *bântuită*?

— Da. Morții trec fără greutate din aparat în lichid și din lichid în corpul victimei... Vă repet, se servesc de punți succesive. Electricitatea, aparatele, produsul aparatelor. E ca și cum ar pune niște șine cap la cap.

— Și sunt cazuri de... posesiune?

— Da. În nivelurile de locuit. A trebuit să blocăm toate băncile de stocare și să izolăm circuitele electrice astfel încât să nu poată fi atinse.

Georges se scarpină în cap.

— Nivelurile de locuit, mormăie el, credeam că sunt o legendă...

— Nici vorbă! se indignează Beth. Ne-am trudit mult să mărim Adăpostul, dar am reușit puțin câte puțin. Singura problemă e că acum acest spațiu a ajuns complet inutilizabil din cauza epidemiei de posesiune! Dispunem de sute de celule de locuit care rămân goale din pricina fantomelor. De ce credeți că trăim într-un spațiu atât de restrâns? A trebuit să zăvorâm sasul, să ne izolăm, să instaurăm un cordon sanitar ca să nu fim contaminați.

— Nivelurile de locuit există, îngână Georges, dar sunt neocupate? Am înțeles bine?

— Da, replică impacientată Beth, blocul ăsta nu e decât primul dintr-un gigantic ansamblu subteran construit în cel mai mare secret în timpul războiului. O, nu e ceva luxos, dar speram ca principiul stocării îi va ajuta pe refugiați să combată claustrofobia punându-le la îndemână un univers conținut într-un simplu sertar.

— Dar pe câmpia de tranzit mi s-a spus că primeați în Adăpost o sută de persoane pe zi!

Fata înaltă și uscățivă schițează un gest evaziv.

— E o mistificare, recunoaște ea. Oamenii pe care-i chemăm sunt agenți ai IN-migrației infiltrați. Le dăm drumul înăuntru cât se poate de ostentativ ca să acredităm teza bunei funcționări a sistemului... Și le dăm drumul înapoi noaptea, când toată lumea doarme.

— OK, am înțeles. Și a doua zi îi chemați din nou în același fel, nu?

— Ba da. Se machiază, se deghizează. E un subterfugiu nu prea onorabil, dar care ne îngăduie să stăpânim nerăbdarea mulțimii. Câștigăm timp. Vă închipuiți ce s-ar întâmpla dacă mâine am declara gloatei de brute înghesuite în sala cea mare: „Conducerea Adăpostului își cere scuze, dar suntem în imposibilitatea de a vă primi până la noi ordine. Aveți răbdare sau faceți cale

întoarsă, scara e în spatele vostru!“? Chiar credeți că am putea face una ca asta?

— Nu, mormăie depanatorul, ar ieși un măcel...

— N-o să-i putem stăpâni la nesfârșit. Pentru asta vă aflați aici, să combateți invazia de fântome și să faceți ca nivelurile de locuit să fie din nou operaționale. Trebuie găsită o soluție înainte ca epidemia să câștige teren. Nu știu cât timp vom mai fi cruțați. Aici nu utilizăm *Survival Package* decât cu zgârcenie și nu am detectat nici un caz de infestare prin contact sau ingestie. Trebuie să spun că datorită lui David alimentăm mașinile cu o energie de alt tip...

— A, da... Am citit în dosare. O energie provenită de la obiectele de artă, nu?

— Da, e foarte curată. Nu e nici o fantomă în ea. În aripa asta, așa funcționează totul. Probabil că din acest motiv nici unul dintre noi nu e încă „posedat“. Dacă am fi descoperit acest procedeu mai din timp, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat.

Georges privește becurile electrice din tavan. *Ce vă face să ardeți în clipa asta?* se întreabă el brusc. *O bucățică din Gioconda? Sau o așchie din Venus din Milo? Haliți măruntaiele Luvrului, așa-i? Și ale muzeului Rembrandt, și...* Se stăpânește imediat, deoarece surescitarea îi perturbă ritmul cardiac.

— O să vă duc să vedeți nivelurile blocate, rostește Beth cu o reticență nedisimulată. Să nu atingeți nimic, doar observați. O să ne punem niște costume izolatoare, dar e mai bine să nu vă faceți prea multe iluzii în privința lor. Ne protejează de scurtcircuite, dar nimeni nu va încerca să ne electrocuteze acolo. E mult mai parșiv. Fiți vigilenți. O să stăm foarte puțin.

— E... lume acolo?

— Bineînțeles. Primii care au ocupat nivelul, primii chemați; șapte sute cincizeci de persoane după ultimul recensământ. Când simptomele au devenit evidente, am sistat ocuparea nivelurilor.

De atunci încoace, trăim în expectativă. Ați traversat câmpia de tranzit, așa că v-ați putut da seama singur de proporțiile pericolului. Deocamdată, somniferele ne sunt cei mai buni aliați, dar asta nu va dura la nesfârșit. Într-o bună zi se vor sătura să doarmă și se vor revolta, se vor năpusti asupra ușii de acces ca s-o forțeze. Acum, că au ajuns jos, n-or să accepte în ruptul capului să urce înapoi la suprafață. Exteriorul îi îngrozește... și nu pot să-i condamnam pentru asta.

Beth se îndreaptă spre un dulap metalic și scoate două combinezoane de cauciuc izolante, înzestrate cu cagule și purtând sigla IN-migrației.

— Stați o clipă, rostește Georges. E ceva ce nu prea înțeleg: dacă sunteți efectiv supraîncărcați, de ce continuați să recrutați refugiați? De ce desfășurați campania asta de publicitate intensivă? Ar fi suficient să închideți ușile Adăpostului, să zăvorâți testoaasa aia de beton până când lucrurile or să se îndrepte...

— Sunt cu totul de acord cu dumneavoastră. Am încercat să-i conving pe conducătorii IN-migrației de această necesitate, dar nici unul dintre ei nu vrea să-și asume răspunderea unei închideri temporare. Pe lângă faptul că subestimează gravitatea problemelor noastre, se tem să nu declanșeze o răzmeriță dacă vor închide listele de înscriere. Ei susțin că populația rămasă la suprafață s-ar afla brusc în aceeași stare de spirit ca pasagerii unui vapor care se scufundă și care văd îndepărtându-se sub ochii lor ultima barcă de salvare de la bord. În rândul șefilor există convingerea că închiderea ar provoca o năvală generală asupra intrării în Adăpost; mulțimea ar forța poarta și s-ar năpusti pe scara cea mare, invadând câmpia de tranzit...

Georges își pleacă privirile, imaginându-și năvala și haosul. Și-i închipuie pe oamenii îngroziți împiedicându-se pe treptele tunelului de coborâre și declanșând avalanșe înspăimântătoare

între pereții faianțați. I se pare că aude sunetul moale și umed al corpurilor ricoșând și zdrobindu-se succesiv de muchiile treptelor.

Pasajul ar fi astupat înainte ca gloata înnebunită să fi străbătut o treime din traseu. IN-migrația are dreptate la urma-urmei; închiderea adăpostului ar însemna declanșarea unei imense năvale, a unui atac sinucigaș spre adâncimile buncărului.

— Au acceptat să micșoreze numărul de candidați, continuă Beth, dar asta-i tot. E treaba noastră să facem în așa fel încât în cursul traseului să aibă loc o reducere.

— A, da, mormăie Georges. De asta ați făcut scara aia ca un abator?

— Nu aveam altă soluție. La început, era o simplă probă inițiativă, un mod de a-i pregăti pe candidați cu asprimea condițiilor de pe câmpia de tranzit. Apoi, o dată cu apariția dificultăților, am modificat treptat aspectul tunelului, astfel încât să-l transformăm într-o capcană selectivă. Sala de așteptare nu e extensibilă, încât trebuie să administrăm spațiul cu o rigoare extremă. Neglijența serviciilor de IN-migrație ne silește să-l „golim“. În cazul în care coboară o sută de persoane pe zi, asta înseamnă deja o sută de persoane în plus. Atâta vreme cât nivelurile de locuit nu vor fi redevenit utilizabile, vom fi nevoiți să eliminăm surplusul de populație.

— Îmi trece prin minte ceva îngrozitor, murmură Georges, înțelegând brusc un anumit lucru. Dacă pricep bine, voi îi îndrumați pe Goobble și pe zbirii lui? „Gorilele“ n-au alt rol decât să desăvârșească opera scării. Într-un cuvânt, voi planificați economia masacrului!

— Aveam de ales? scrâșnește Beth. Ați prefera ca acum câmpia de tranzit să fie cuprinsă de o criză de nebunie distrugătoare? Ca refugiații să-și organizeze singuri o gigantică noapte a Sfântului Bartolomeu, în cursul căreia să se măcelărească până la

ultimul? Atâta vreme cât Goobble va exista, nu vor fi ispitiți să o facă singuri, ci se vor baza pe fantoma aceasta ca să îndeplinească o sarcină care le repugnă, dar pe care o consideră necesară. Suntem la cheremul unei explozii de violență care se poate produce cu prilejul unui incident minor. E suficient să izbucnească o încăierare pentru ca toată sala să o ia razna și să fie un măcel. S-a mai întâmplat în anii de după război. Au fost descoperite adăposturi pline de morți și, când cadavrele au fost examinate, a reieșit că oamenii aceia se exterminaseră singuri. Lipsa de spațiu vital naște întotdeauna nebunia. Știți că și insectele, deși sunt obișnuite cu aglomerația extremă, se mutilează și se devorează de îndată ce teritoriul nu le mai ajunge?

— Cine se ascunde în spatele lui Goobble? Niște agenți de felul Sabrei, fata care m-a adus aici?

— Da. Curățați nivelurile de locuit, și în felul acesta măcelul va înceta.

Georges își îmbracă anevoie combinezonul de cauciuc care-i alunecă greu pe pielea umedă. Ezită. O întrebare îi stă pe limbă.

— Știți, atacă el, venind aici, eram convins că vă serviți de Adăpost ca să efectuați o selecție între oamenii „normali” și cei care prezintă simptome de mutație...

— De ce anume? croncăne Beth.

— De mutație. Mă gândeam la acei soldați-animale la care s-a recurs în timpul conflictului.

Fata înaltă și uscățivă dă din umeri.

— Dramatizați totul, rostește ea tranșant. Fenomenele astea nu erau destul de numeroase pentru a reprezenta un pericol pentru specia umană. Ca toți hibridii, erau și ei sterili; pe deasupra, durata lor de viață nu depășea cinci ani. Cei care colportează asemenea basme sunt niște imbecili. De la sfârșitul războiului, nu am detectat nici cea mai mică mutație genetică, cel mult o ușoară

amplificare a puterilor extrasenzoriale... A avut loc o creștere a numărului de mediumi, dar nici un nou-născut nu s-a apucat să latre sau să-și ascută ghearele de perna leagănului. Din cauza energiei-fantomă avem nevoie de mediumi, așa că de ce i-am distruge?

Și, cu un gest impacientat spre ușă, poruncește:

— Haideți, nu avem mult timp!

Femeia arată întrucâtva grotesc în costumul de scafandru. George pornește după ea.

Beth deschide panoul blindat al unui sas și intră, scoțând scârțâituri ușoare în timp ce se deplasează. George o urmează. Batanții de oțel se succedă ca în interiorul unui submarin. Lumina scade în intensitate, instaurând un soi de penumbră apăsătoare ce favorizează pulsunile claustrofobe.

— Intrăm în zona izolată, explică Beth cu glas scăzut. Începând de aici, toate cablurile electrice au fost tăiate. Distribuția energiei e asigurată de un lector ale cărui emanații nu depășesc teritoriul în care domnește epidemia.

— Ce tip de energie utilizați?

— Cea provenită de la operele de artă, exclusiv, fiindcă e sănătoasă. Am retras din circulație toate casetele cu energie-fantomă. Oricum, aici nu trebuie decât să asigurăm iluminatul. Evident, am scos din funcțiune toate terminalele lui *Survival Package*.

Beth acționează volantul central al unei ultime uși și Georges descoperă o înșiruire de mici celule dispuse de o parte și de alta a unui coridor interminabil. Totul seamănă cu cabinele de pe un vapor. Pretutindeni, bărbați și femei se deplasează cu un mers de somnambuli; sunt goi și scot pe gură zgomote ciudate care par să încerce să reproducă zumzetul unui motor.

— Sunt posedați, suflă Beth, dar la ei domină șocul „electro-menajer“. Fantomele din ei nu au reușit încă să se diferențieze de obiectele în care s-au trezit prima oară.

George înaintează încet de-a lungul coridorului. Nebunii aleargă în patru labe de la o celulă la alta, mimând comportamente uneori enigmatice.

— E mereu la fel, comentează Beth. Se cred mașini de cusut, fierbătoare electrice, cuptoare cu microunde sau fiare de călcat.

George se oprește. Un bărbat chel așterne cearșafuri de-a curmezișul coridorului și, de îndată ce rufăria e întinsă pe podea, se culcă peste ea și începe să se târască, frecându-și conștiincios burta de fiecare încreștură a pânzei. Remarcând costumul de cauciuc al mediumului, își ridică mâna cu un gest peremptoriu.

— Atenție! Termostatul meu e reglat pe „bumbac“, ocoliți-mă cu grijă dacă nu vreți să vă topiți!

Beth îl apucă pe George de braț și-l trage deoparte. Mulți bolnavi se deplasează în genunchi, inspectând porțiunea inferioară a pereților, ținându-și mâna dreaptă la orizontală, cu arătătorul și degetul mijlociu desfăcute în V, ca și cum s-ar pregăti să alunge ghinionul.

— Ce fac ăia? murmură George, care a început să transpire în costum.

— Caută o priză ca să se încarce la loc. Nu uitați că se cred aparate electrice... Și din când în când simt nevoia să se „alimenteze“. A trebuit să micșorăm intensitatea circuitului de distribuție pe tot perimetrul, fiindcă la început, pur și simplu, se electrocutau. Îi găseam încovrigați pe jos, cu degetele băgate în priză.

— De ce nu opriți curentul de tot?

— Fiindcă au nevoie să simtă un ușor șoc electric când se racordează la circuitul de distribuție! Dacă nu ar simți nimic, s-ar considera debransați, lipsiți de alimentare... Și s-ar lăsa să moară.

— Cum?!

— Da. Se întind pe jos și intră în catalepsie. Dacă îi întrebi, susțin că nu mai au forță vitală. Așa că lăsăm să circule în permanență zece volți în circuite. E de ajuns ca să le dea iluzia că sunt realmente bransați.

George face câțiva pași. Capătul culoarului i se pare foarte îndepărtat, pierzându-se după straturi succesive de penumbră. Beth se oprește.

— Eu nu merg mai departe, decretează ea. Instrucțiunile mele mi-o interzic. O să vă aștept lângă ușă. Fiți foarte atent; dacă vă simțiți amenințat, retrăgeți-vă imediat. E posibil să reprezentați o pradă ideală pentru fantome. În nici un caz să nu acceptați vreo băutură sau vreun aliment. Nu uitați ce v-am spus!

George ridică mâna și se îndepărtează încet. În foarte scurt timp, întunericul înghite costumul roșu al tinerei femei. Depanatorul are senzația că pășește printr-un văl de negură... sau de mâl.

Demenții aleargă printre picioarele lui, zumzând preocupati. Cei mai mulți se dedau unor simulacre de activitate mecanică. George percepe o anumită vibrație nervoasă a atmosferei. Deși nimeni nu-i dă nici o atenție, se simte pândit, spionat. *Fantomele*, își zice el, lipindu-se cu spinarea de perete, ca pentru a se proteja de o lovitură pe la spate.

George înaintează pieziș, ca un crab, plin de încordare. Inima a început să-i bată din nou dureros în piept. Comportamentul grotesc al posedaților i se pare impregnat de o amenințare difuză. Celulele se succed, goale sau ocupate. George tresare descoperind un schelet pe jos. Un morman de oseminte prăbușite lângă o priză... Aplecându-se, zărește deslușit două falange înfipite în orificiile prizei. Fragmentele de os sunt înregrite, carbonizate de curent. Probabil că e un cadavru de demult.

Pe măsură ce înaintează, în cabine încep să apară diverse lucruri. Unele sunt pline de obiectele scoase din *Survival Package*. Ici și colo se pot observa tentative de personalizare: tapet lipit pe pereții de beton, gravuri agățate deasupra cușetelor. George pătrunde într-unul dintre apartamentele acestea de model redus și imediat se strâmbă. Pe tapetul cu modele mari de flori se ițesc, în

corola margaretelor, chipuri minuscule! Niște chipuri ciudat de mobile care vibrează și se deformează sub efectul unui clocot intern.

Pe noptieră se află o stivă de cărți. George recunoaște coperta rozalie a editurii Lumière d'Amour. Răscolind printre volume, descifrează câteva titluri: *Bien le bonjour, m'amselle Hironnelle!**, *Le Grand Bonheur de Virginie***... Îmboldit de o intuiție, deschide fiecare carte la pagina primului capitol.

Se numea Harriet Harlow, avea douăzeci și cinci de ani și murise..., începe primul roman. Al doilea enunță aceeași axiomă, doar numele și vârsta diferă. George se răsuțește și, cuprins de neliniște, străbate precipitat mai multe cabine. Obiectele îl privesc. Asta pare absurd, dar nu poate scăpa de impresia că scaunele se întorc cu spătarul spre el de îndată ce se mișcă. Pentru prima oară în viață e lipsit de apărare. Obiectele îl... înspăimântă!

George se teme să-și scoată mânușile de cauciuc ca să intre în contact cu mormanul de obiecte din jur. Aici nu se mai pune problema să „mângâie“ televizoare sau să „maseze“ prăjitore de pâine! Așa cum spusese Beth, *morții nu mai sunt doar în trecere, ci formează însăși textura lucrurilor!*

Și dacă se strecoară pe sub piele? se întreabă George. *Dacă se infiltrează în tine?*

Sus, la suprafață, așa ceva nu i se întâmplase, bineînțeles, niciodată, dar nu avusese de-a face decât cu niște biete suflete debusolate, pe când în clișa de față se deplasează prin inima unei jungle. Spectrele scăpate din dulapul de stocare electronică și-au sporit puterea. Curentul electric le-a transformat în pisici, iar mașina, în tigri! De-acum înainte, sunt capabile de cele mai cumplite infiltrații, de subminări desăvârșite.

* Bună ziua, don'șoară Rândunică! (n.t.).

** Fericirea Virginiei (n.t.).

George le simte de jur-împrejurul lui, în măduva scaunelor, în pielea veșmintelor, în carnea cărților, zâmbind de pe coaja tapetului și din motivele rechiilor sau cravatelor. Fiecare desen le furnizează un pretext de a apărea. Se folosesc de cel mai neînsemnat material ca să schițeze o materializare aproximativă. Orice le convine: cerneala, hârtia, stofele, vopseaua, lemnul! George se clatină, șiroind de sudoare în costumul etanș. Ce poate face în fața acestei invazii? Într-un timp mai lung sau mai scurt, fantomele nu vor ataca oare și miezul zidurilor, strecurându-se în grosimea betonului ca vietățile acelea care rod piatra?

Nu, delirează, nu e cu putință... Scopul lor, prada lor privilegiată e omul... Vor să-și recapete un nou înveliș de carne și oase!

George împietrește. A intrat într-o săliță în care bărbații și femeile bat pasul pe loc, stând la o coadă șerpuitoare. În fundul sălii, pe un fel de estradă, a fost instalată o mașină rudimentară din care ies fire electrice și o manivelă. Unul câte unul, „pacienții” urcă pe podium, își agață cleștișorii de cupru ai electrozilor de un pliu oarecare al pielii... și rotesc manivela! Descărcarea electrică îi aruncă îndărăt, făcându-i să scoată un țipăt răgușit, să cadă de pe estradă, după care se ridică zâmbind nătâng.

Un dinam! înțelege brusc Georges. *La naiba! Stau la coadă să se „prăjească”!*

Un bărbat gras și livid se desprinde din șir și se apropie de el. Plin de curiozitate, își trece mâna peste cauciucul costumului.

— Va trebui să vi-l scoateți, observă el, altfel n-o să vă puteți reîncărca. Cauciucul izolează electricitatea.

Georges încearcă să se desprindă de el, dar deja se apropie și alți demenți.

— Puteți avea toată încrederea, afirmă bărbatul cel gras, arătând spre estradă. E ca lumea! Am făcut dinamul singuri; curentul de la prize nu-i bun de nimic, e ca o supă chioară. Dacă nu l-am avea decât pe ăla să ne încărcăm motoarele, am ajunge

anemiați cu totul! Aici avem însă curent adevărat! Putem să ne zgâlțâim cum trebuie. E prima oară că veniți? Nu trebuie să vă temeți... Dacă vreți, o să vă sprijinim, în timp ce altcineva rotește manivela. Noi, mașinile, trebuie să ne ajutăm, nu-i așa?

Și începe să-și agite brațele, chemându-i și pe ceilalți.

— Veniți cu toții, e un botez! Apoi, adresându-i-se lui Georges: Aveți vreo preferință pentru amplasarea electrozilor? Cel mai bine e la scrot, firește, conduce bine curentul, și apoi nu se văd nici arsurile. Eu așa fac întotdeauna. Cleștii sub sculă, și hop!, dau o dată din manivelă... Puteți să mă credeți, te revigorează. După aceea poți funcționa ore în șir; eu unul sunt uscător de păr; dumneavoastră ce sunteți?

Georges se desprinde cu un brânci. În ciuda piciorului suferind, pornește șchiopătând cu toată viteza spre ușă. Demenții se privesc fără să înțeleagă.

— Trebuie să-l oprim, rostește bărbatul cel gras. O să-și consume toată electricitatea alergând așa.

— Ai dreptate, întărește o femeie, n-o să-și poată încărca acumulatorii cu curentul de la prize!

— SĂ-L OPRIM! urlă cineva. E spre binele lui!

Georges găfâie, cu inima spărgându-i pieptul. Folosindu-se de labirintul cabinelor comunicante, încearcă să se ascundă de privirile gloatei. Din fericire pentru el, demenții se mișcă încet și greoi.

Se imaginează preț de o clipă înșfăcat, dezbrăcat, conectat la electrozii cuplați la dinam. „E pentru binele lui!”

Și femeia care învârte manivela, activând bobina.

Curentul pornește...

Georges se lovește de pereți. Picioarele i se încurcă în obiectele care zac alandala pe jos, făcându-l să-și piardă echilibrul și să cadă printre discuri, slipuri colorate, ciorapi de mătase și romane din colecția Lumière d'Amour.

O durere sfâșietoare îi străbate brațul stâng.

Ești obosit, Georges, foarte obosit... Scara, câmpia de tranzit, tensiunea nervoasă... Nu crezi că era cam mult pentru un moșneag?

Se ghemuiește în spatele unui fotoliu mare de piele neagră, sperând că toți ceilalți vor trece pe lângă el fără să-l vadă.

După toate ocolișurile astea, și-a pierdut simțul de orientare și nu mai știe unde e ieșirea. La stânga? La dreapta? Dacă ar striga-o pe Beth, l-ar auzi și ceilalți... Brusc, simte că s-a săturat de toată agitația asta. Vrea să se întindă și să doarmă. În stânga simte o palpitație care-i lovește întruna coastele. Georges strânge din dinți, respirând cu zgârcenie. Eco-ul unui tropăit neclar ajunge la el din fundul coridorului. Pericolul pare să se fi îndepărtat.

Georges închide ochii și așteaptă. Minutele trec, interminabile. Când inima și-a recăpătat în sfârșit un ritm normal, se ridică și pășește precaut spre sala alăturată. După ce străbate vreo șase celule goale, dă peste o femeie cu un zâmbet nedefinit, care-l privește apropiindu-se, fără un cuvânt. E goală, stă așezată pe un taburet... Și se mulțumește să arunce un zâmbet cu ochii în gol. Alături de ea, un bărbat pare absorbit de o meditație profundă. Nu scoate zgomot de motor și pare să fie dezinteresat de tot ce se află în jur.

Georges trece pe lângă ei fără să zăbovească. Un grup mic, alcătuit în cea mai mare parte din tineri, lucrează într-un colț al sălii, asamblând scânduri recuperate din mobilele dislocate. Par să fabrice niște lăzi... sau rame. Georges nu reușește să ghicească motivul trudei lor. De altfel, nu are timp să caute un înțeles pentru actele dementilor, fiindcă nu se mai gândește decât cum să iasă din labirintul cabinelor individuale, în care se știe depășit, învins...

Începe să intre în panică. Traversează în diagonală o sală plină de nebuni tăcuți. Unii dintre ei îl observă cocoțați pe lăzi de lemn, alții – în cea mai mare parte femei – stau cu spatele la

perete, cu mâinile încrucișate peste pânțele... și zâmbesc. Georges se întoarce. E pe punctul de a se rătăci, de a se înfunda în interiorul nivelurilor de locuit. Dacă o va ține tot așa, n-o să mai găsească niciodată ieșirea. Brusc, se lovește de o fată foarte tânără, cu părul strâns în coc, cu bustul gol și cu șoldurile înfășurate într-un cearșaf...

Brațele ei se termină chiar dedesubtul umerilor prin două cioturi vinete, cusute, pline de suturi improvizate...

Georges se dă înapoi. Infirma îl privește zâmbind, apoi își răsucesce lent capul, ca pentru a-i permite să-i admire profilul. Depanatorul bate în retragere, convins că a trecut un hotar... că evoluează pe un teritoriu guvernat de alte legi, dar fără să-și poată preciza impresia aceasta difuză.

Aleargă greoi, strâmbându-se de fiecare dată când zdruncinăturile se repercutează în șoldul său bolnav. Acum băjbăie iarăși în jungla obiectelor extrase din dulapul vrăjit. Pe pereți, tapetul se coșcovește, miile de chipuri mici umflându-se ca niște balonașe de chewing-gum. Georges vede cum gurile lor minuscule se agită, se cascadează. Acoperământul mural pare acum spuzit de negi ciudat de mobili. Fotografiile de buletin pitite în inima marilor flori imprimate se transformă în cloace translucide cu trăsături mongoloide. Tensiunea prea puternică le face să plesnească, și se sparg, destrămându-se, presărând întreaga suprafață a tapetului cu o pudrerie de cratere. Cam pretutindeni, obiectele ieșite din adâncimile lui *Survival Package* își dezvăluie adevărata lor natură ectoplasmică: se desfac și se înmoaie ca o bucată de ciocolată pusă din neatenție pe calorifer. Scaunele, fotoliile, hainele viermuiesc sub efectul unei misterioase efervescențe interne, având de-acum consistența jeleului. Fotoliile de piele neagră plutesc deasupra podelei, ca niște baloane pe care le ghicești uimitor de moi. Plăcile de pick-up, cărțile își iau și ele zborul, afectate de aceeași boală. Cabinele se umplu de o grămadă heteroclită plutind în stare de

imponderabilitate. Georges ridică mâinile ca să dea la o parte zburătoarele acestea de consistența gelului care încep să clocoțească pe măsură ce câștigă înălțime.

Fantomele dezagregă structura obiectelor, dilatând structura intraatomică a construcțiilor materiale. Cărțile din ediția Lumière d'Amour au căpătat aspectul unor clătite mari și rozalii care derivă sub tavan, tremurând ca niște meduze.

Georges se încovoiaie și înaintează în zigzag prin mijlocul roiului acestuia. Discurile se deplasează bătând aerul, precum calcanele, semănând cu niște clătite spuzite de bule, niște clătite de gudron, care învață să se folosească de aripi. Ectoplasmele se aglutinează unele într-altele, amalgamându-se treptat într-o bulă uriașă de gel palpitând.

De la o cabină la alta, obiectele sunt cuprinse de aceeași nebunie: își iau zborul, apoi se lăbărțează formând nori ectoplasmiци care nu mai au nici o legătură cu forma lor primară.

Și, deodată, bula colectivă explodează, eliberând o energie care-l izbește pe Georges între omoplați și-l face să se rostogolească, dându-se peste cap până în mijlocul coridorului. Depanatorul se zbate, șocat. Deflagrația a dilatat pereții și a împrăștiat cioburi de sticlă peste tot.

Georges o ia la fugă în patru labe, renunțând la orice demnitate. Ici și colo, alte ectoplasme explodează la rândul lor, proiectând pe pereți filamente lipicioase asemănătoare cu albușul de ou scurs.

Depanatorul aleargă pe podea, lovindu-se de dementii care se târăsc în căutarea unei prize electrice, nepăsători la agitația din jur.

De ce m-au atacat? se întreabă Georges. Fiindcă au simțit că reprezentam un pericol pentru ei... Sau să încerce să-și însușească trupul meu?

Georges se ridică în picioare. Acum o deslușește pe Beth, care gesticulează la capătul coridorului.

— Uite-l! zbiară bărbatul cel gras care asigura funcționarea dinamului. Să-l prindem înainte ca acumulatorii să i se descarce cu totul!

Georges înțepenește, interzis. O hoardă de demenți a apărut dintr-o sală anexă și aleargă rapid către el. Dintr-o aruncătură de ochi, măsoară distanța pe care o mai are până la sas și se năpustește, schiopătând. În spatele lui, gloata gonește de-a lungul palierului cu un plescăit puternic de picioare desculțe.

Beth îl prinde de braț și-l împinge în sas, apoi intră la iuțeală după el și trânteste ușa metalică, răsucindu-i volantul. Lovituri surde răsună din cealaltă parte a batantului. Georges își smulge cagula. E leoarcă de sudoare.

— Cum e? îl întreabă îngrijorată tânăra femeie. Sunteți foarte palid.

— E un iad, bâiguie Georges. Spectrele sunt stăpâne pe tot teritoriul... *Sunt pretutindeni.*

Beth dă din cap. E și ea palidă.

Georges e îngrijorat. De la incursiunea în nivelurile de locuit nu poate scăpa de o presimțire funestă. Noaptea doarme foarte prost. E bântuit de imagini oribile sau enigmatice: vede din nou scheletul cu falangele înnegrite înfipite în priza electrică, aude zumzetul sinistru al dinamului și se lovește întruna de tânăra mutilată care zâmbea.

De fiecare dată se trezește transpirat și cu inima prinsă ca într-o menghină... Întinericul i se pare atunci insuportabil, plin de amenințări, și se grăbește să apese comutatorul ca să aprindă tubul de neon din tavan.

Nu se simte deloc în largul lui. Mîntea i se istovește adunând fragmentele unui puzzle al cărui model îi scapă complet. Nu i-a spus nimic lui Beth și a avut grijă să se arate exagerat de obosit ca să mai câștige timp. Fata înaltă și slabă a acceptat să-l lase să se odihnească înainte de a repeta experiența. Georges a rămas întins o zi întreagă, prefăcându-se că doarme. E incapabil să conceapă cât de cât vreun plan de bătaie. Ce poate să facă în fața acestei armate de ectoplasme dezlănțuite, dopate de magia electronică a lui *Survival Package*?

Până acum, nu a combătut niciodată fantomele, ci dimpotrivă: de fiecare dată când le-a detectat prezența în interiorul unui obiect bolnav, a încercat să le reconforteze, să le aducă un sprijin „moral“... Astăzi însă nu mai are de-a face cu niște mâțe speriate, cu niște animale îngrozite care se fac covrig în așteptarea unei

mângâieri. Spectrele care bântuie nivelurile de locuit sunt niște fiare înfometate pe care nu trebuie să-ți închipui că le-ai putea îmblânzi.

Ce soluție ar putea preconiza?

„Părășiți nivelurile infestate, turnați ciment în sasuri și sudați ușile înainte ca sufletele rătăcitoare să ajungă să se îmbrace în corpurile voastre așa cum vă trageți chiloții în fiecare dimineață!”

Ar fi, bineînțeles, singura variantă cu adevărat înțeleaptă, dar Beth și statul ei major nu ar accepta niciodată să ia în calcul o asemenea soluție. Niciodată.

Lui Georges îi e teamă să-și recunoască incapacitatea de a stăpâni situația. Și-a supraestimat puterea, dar, dacă ar recunoaște-o față de Beth sau David Gordief, ar însemna să se condamne la moarte. Trebuie să câștige timp, cu orice preț. Oricum, nu se pune problema să se ducă să înfrunte fantomele cu mâinile goale sau să încerce vreun contact fizic cât de neînsemnat. Știe de pe acum că, în clipa în care și-ar lipi vârful degetelor de vreun obiect bântuit, sufletul unui mort se va cățăra în el ca o sevă otrăvită și că ar începe pe loc să-și spună că-l cheamă Dupont sau Durrand, că are patruzeci, cincizeci sau șaiszeci de ani „și că a murit”... Va începe să zumzăie și să mimeze comportarea unui uscător de păr, căutând cu coada ochiului o priză!

Nu, nu poate să riște în nici un caz așa ceva!

Între timp, doarme prost, foarte prost... Și imaginile îl bântuie întruna, nelăsându-i nici o clipă de răgaz: a scheletului cu degetele carbonizate, a dinamului și mai ales a fetei cu brațele retezate.

Fata cu cioturile cusute de mântuială îl sperie cel mai rău, fără să știe de ce. Poate fiindcă zâmbea? Fiindcă părea fericită că e așa, mândră să-și exhibe umerii mutilați? Inteligența lui Georges e învinsă de acest mister. Aici e ceva inexplicabil, un aspect al problemei care nu cadrează cu restul.

Toate femeile acelea zâmbitoare postate de-a lungul pereților...

Bărbații aceia cocoțați pe lăzi ca niște predicatori într-un parc... Nu zumzăiau, nu imitau nici o activitate mecanică.

Georges încearcă până la epuizare să-și imagineze o explicație cât de cât convenabilă. În dimineața aceasta, a cerut să viziteze mașinăria Adăpostului, pretinzând că vrea să verifice planurile de cablare și ansamblul dispozitivului de alimentare electrică. E un șiretlic slab, dar care-i va permite să-și amâne răspunsul câștigând încă o zi.

David Gordief a venit să-l ia dis-de-dimineață ca să-i servească de ghid și au străbătut geografia complicată a coridoarelor. Acum se află la nivelul cel mai de jos, în secția „alimentară“, unde se elaborează subzistența lumii subterane.

David Gordief stă pe pasarela care șerpuiește pe deasupra cuvelor cu pastă nutritivă. Georges ezită să pășească pe grilajul metalic. Marmitele în care fermentează clocotind tumultuos fierura hărăzită alimentației câmpiei de tranzit îi provoacă frică.

— De unde provine pasta asta? întreabă el răstit ca să-și ascundă neliniștea.

— Din culturi tisulare cu proliferare rapidă, răspunde tânărul om de știință. Procedeu acesta este utilizat de-acum în toate Adăposturile importante. Microorganismele alcătuite din proteine și din lipide asigură o alimentație perfectă. Dacă li se creează un mediu stabil, sunt capabile să se reproducă la infinit. Singura primejdie constă în apariția eventuală a unui virus față de care coloniile ar fi neputincioase și care ar distruge stocul... De asta suntem vigilenți.

Georges își sprijină coatele de balustradă.

— Vreți să spuneți că fiertura asta este de fapt compusă din... animale, care se reproduc accelerat?

— În mare, da. Să spunem că este vorba de animale rudimentare pe care încercăm să le vaccinăm contra tuturor formelor de bacterii existente. Dar nu vă faceți griji; după cum ați putut

vedea, consistența fierturii – o dată ce e gata – nu diferă prea mult de a piureului de cartofi. Cuvele își varsă conținutul în țevile astea căptușite cu filamente termice. Fierberea se efectuează pe măsură ce pasta nutritivă își continuă traseul în interiorul rețelei.

— Ce fel de curent alimentează mașinile și circuitul de încălzire? întreabă Georges, cu intenția fermă de a pune o dată în plus sare pe rană.

Puștiul ăsta cam prea sigur de el îl agasează.

David clipește nervos.

— O energie curată, rostește el printre dinți. Bucătăria e bransată la un lector care dă electricitatea recuperată din muzee. Pe aici nu se plimbă nici o fantomă, totul e *clean*.

— Hm-hm..., mormăie Georges.

De cealaltă parte a panoului de sticlă al postului de comandă, profilul lui Sarah conturează o umbră chinezească desăvârșită.

Colecționarul strânge balustrada cu palmele umede de sudoare. Sunt trei zile de când a întâlnit-o pe Sarah în palierul principal. Mergea cu capul plecat, vădit absorbită de o frământare lăuntrică, și nici măcar nu l-a văzut. Georges a fost cât pe ce să întindă mâna, să o prindă de umăr, dar nu a îndrăznit... Ce rost ar fi avut? Acum e prea târziu, o simte din plin. Ce ar putea să-i spună?

Sarah, cred că sunt tatăl tău. Nu-ți amintești de mine?

Nu, ar fi ridicol. Și apoi, părea atât de... rece. Umbra lui DESTROY planează asupra ei. E ca și cum carnea ei ar fi mai rigidă decât a celorlalte femei, ca și cum gura ei nu ar mai ști să zâmbească.

Prin ce întâmplare a urmat același drum ca el? Georges e prea obosit să mai caute un răspuns la această întrebare suplimentară. Se uită la profilul lui Sarah, mijindu-și ochii. *Suntem ca aceia care luau odinioară metroul, își zice el. Se urcau în același vagon cât era anul de lung, dar nu-și adresau niciodată vreo vorbă. Am fi călătorit pe aceeași linie fără să schimbăm măcar un salut din cap!*

Georges face o grimasă. Nu mai e sigur de nimic. De acord, numele ei e Sarah, dar chiar e fiica lui? Tot căutând o oarecare asemănare, a privat-o pe tânăra femeie de orice personalitate reală. Poate fi oricine și nu e nimeni anume. Nu cumva totul nu e decât un joc? Un țel fictiv, un mod de a uita de moarte... Un subterfugiu ca să-și păstreze curiozitatea? Ca să rămână viu?

Nu-i trebuie prea mult ca să o creadă. Vocea lui David Gordief îi zumzăie în urechi. Cuvele zumzăie și ele, amestecând fiertura nutritivă. Georges e cuprins brusc de o senzație intensă de descurajare. Bătrânețea e pe cale de a-l ajunge din urmă.

Tot fugind, ai sfârșit prin a ajunge la capătul fundăturii. Au fost scara, câmpia de tranzit, nivelurile de locuit... Acum nu mai ai unde să te duci. Te-ai lovit de zid. Pașii ți se împotmolesc. Te împleticești în labirintul cabinelor...

Nu mai există nici un loc unde să mergi!

Nici un loc... Justețea acestei constatări îl copleșește. Georges e cuprins de amețeața nemișcării. Nu mai e decât un șobolan încolțit în fundul unei pivnițe, un șobolan epuizat pe care-l lasă puterile.

Minievska avea dreptate! Să cobori în Adăpost e ca și cum te-ai întinde singur într-o groapă din cimitir; nu faci decât să ușurezi munca groparilor!

Rânjește.

Gordief, aflat tot lângă el, a tăcut. O fată în bluză albă tocmai a urcat scara ca să ajungă la ei și îi spune încet ceva ce Georges nu deslușește. David se încruntă.

— A apărut o problemă, îi aruncă el depanatorului. Veniți, trebuie să cobor la cuve.

Georges îl urmează prin labirintul pasarelelor care se clatină periculos sub pașii săi.

— Aia e! rostește asistenta, arătând una din marmitele care dă pe dinafară, lăsând să se scurgă pe jos o pastă clocotitoare care

formează o baltă. Nu înțeleg, se vaită fata, e ca și cum fiertura ar fi început brusc să fermenteze!

Comparația e bună. Balta nu se mulțumește să stagneze, să se lăbărțeze..., *ci se mișcă! Se umflă!*

Georges se lasă în genunchi, cu răsuflarea tăiată. Nu-i place deloc ce se întâmplă. Turbulențele acestea îl duc cu gândul la altele, de sinistră amintire. Scurgerile de pastă nutritivă formează acum o ridicătură agitată de mișcări de neînțeles. Parcă ar fi un bulz de lut frământat de mâinile unui olar nevăzut. Pasta ia treptat un aspect umanoid de netăgăduit.

— O statuie, murmură Georges. O statuie făcută dintr-un bloc de pastă...

Așa ceva pare grotesc, rizibil. În realitate, e terifiant. Fiertura își precizează contururile. Din grămadă apare un cap, un cap cu barbă. David Gordief dă semne vizibile de panică.

— E o ectoplasmă, bâiguie el. La naiba! Cineva a băgat o casetă de energie-fantomă în lector! Și doar le-am interzis să se atingă de tipul ăsta de înregistrare; cine-i imbecilul care...

Se năpustește în fundul sălii și se agită insultându-i pe asistenți. Georges nu se clintește din loc. În minte i se face treptat lumină; privește figurina de pastă nutritivă care se desăvârșește încet sub ochii săi.

Gordief se întoarce, cu fața frământată de ticuri nervoase.

— Nu pricep! gâfâie el. Nu pare să fie de vină caseta, doar dacă nu cumva e o greșeală de etichetare... Da, asta trebuie să fie...

Georges îl prinde de încheietura mâinii.

— Calmați-vă, îi spune el cu glas surd, păstrați-vă sângele rece, altfel veți declanșa o panică generală. Chiar nu înțelegeți ce se întâmplă?

— Ba da, bineînțeles! O ectoplasmă încearcă să se materializeze în miezul pasteii...

— Nu, Gordief, de data asta nu e o ectoplasmă. *Nu suntem în prezența unei fantome...*

David se smucește.

— Ești nebun, bătrâne! În afară de energia-fantomă, nu văd ce altceva ar fi putut provoca turbulența asta...

Georges se ridică și întinde mâna spre gnomul de fiertură întărită. Pasta răcită s-a solidificat, astfel încât, din pricina maleabilității insuficiente, materializarea nu va merge mai departe.

— Nu e un spectru, rostește sentențios depanatorul, ci o statuie.

— Asta-i bună! rânjește tânărul. E o ectoplasmă captivă în pasta răcită.

— Nu, rostește apăsător Georges. Ești prost sau doar te faci? *Ai în față o operă de artă! O statuie care tocmai a încercat să se materializeze la loc...*

David se trage îndărăt, ca și cum ar fi fost pălmuit. E livid. Gura îi este deformată de o strâmbătură de ură.

— Smintit bătrân! mugește el. Vorbești ca să nu taci! Ce ai în minte? Unde vezi tu o operă de artă? Eu unul nu văd decât o grămadă de fiertură răcită care s-a închis ca o crustă peste o fantomă scăpată dintr-un filament electric al rețelei de încălzire!

Beth coboară în goană scara, cu bluza fluturându-i și părul răvășit. Nasul îi palpită, adulmecând izul de catastrofă.

— Ce se întâmplă? strigă ea. Domnule Sarella, am auzit ce-ați spus. Credeți că?...

— E evident, i-o retează Georges. Energia voastră „artistică“ e afectată de aceeași boală ca fantele: are nevoie să se reîncarneze! N-are decât un gând: să-și recapete forma originală. Operele de artă pe care le-ați distrus continuă să existe sub formă fluidă. Energia lor, departe de a se risipi, tinde dimpotrivă să recâștige substanța de care ați depozitat-o.

Beth pășește spre eboșa imperfectă care începe să se crape.

— Dar de ce nu s-a mai întâmplat până acum? obiectează ea.

— Vă înșelați, o corectează Georges, s-a mai întâmplat, doar că abia acum am înțeles-o.

— Unde?

— În nivelurile de locuit.

— Delirează! explodează David. E un șarlatan! Hai să fim serioși, doar n-o să stăm să ascultăm vorbăria unui medium prăpădit pe jumătate senil! Energia artistică e curată, n-avem de ce ne teme de fluidele extrase din distrugerea operelor de artă!

Asistenții s-au strâns laolaltă, îngrijorați, și încep să murmure.

— Vă rog, vorbiți mai încet, îl imploră Beth, care a simțit stârnindu-se un suflu de îngrijorare. Georges, aveți vreo dovadă a ceea ce susțineți? Dacă aveți dreptate, suntem într-o situație catastrofală.

— E nebun! vociferează Gordief. N-ar fi trebuit să-l aducem niciodată aici. Nu are nici o pregătire științifică, dar vrea să-mi critice munca!

Georges își așază mâna pe brațul tinerei femei.

— Ascultați-mă, spune el cu o ezitare imperceptibilă. Dacă sunteți de acord să mă însoțiți în nivelurile de locuit, o să vă aduc dovada pe care o vreți. De data asta însă, va trebui să nu rămâneți cuminte lângă ușă!

Beh își mușcă buzele. Privirile îi revin mecanic spre gnomul de fiertură răcită.

— Era o statuie, confirmă Georges. Probabil o operă celebră, al cărei „suflet“ a supraviețuit distrugerii. În ea exista ceva prea mare pentru ca o simplă nimicire materială să o reducă la o banală descărcare electrică. Unitatea sa internă s-a menținut dincolo de dezagregarea fizică. Într-un fel, repet, *a supraviețuit!*

— De acord, îl întrerupe Beth, să admitem. O să verificăm acum. Nu se pune problema de a lăsa să persiste nici cel mai mic

echivoc. Vă propun să ne luăm costumele de protecție și să coborâm la etajele interzise. Poate că supraviețuirea aceasta nici nu este chiar așa de nocivă, la urma-urmei?

Georges dă din umeri. N-are chef să discute. Știe că are dreptate și că a descoperit cheia enigmei. Energia sănătoasă e un mit. Gordief a comis aceeași greșeală ca Mikovsky: fantomele sunt pretutindeni.

Beth a preluat comanda operațiunilor și îi grăbește să urce scara metalică. Cam pretutindeni, lucrul a încetat și spre micul grup în mișcare se întorc fețe îngrijorate. Privirile se plimbă neîncetat de la Georges la statuia de pastă nutritivă.

David Gordief fierbe.

În două minute, Beth i-a împins într-un nivel pustiu, apoi într-o sală în care sunt atârinate costume de cauciuc roșu. Cei trei se îmbracă fără un cuvânt. În aer plutește un miros de sudoare.

— E ridicol, mai aruncă o dată David, dar Beth îi impune tăcerea cu un gest și se apropie de un sas pe care-l deblochează tastând un cod complicat.

Georges începe să transpire sub învelișul de latex. Se întreabă dacă a făcut bine dezvăluind adevărul. Poate că ar fi trebuit să lase lucrurile să-și urmeze cursul? Ucenicii-vrăjitori ar fi fost pedepsiți și...

Nu. Există riscul de contaminare. Epidemia de posesiune poate urca dinspre măruntaiele Adăpostului la suprafață, contaminând ultimele teritorii încă sănătoase...

Ieșind din sas, regăsește șirul de coridoare și penumbra gălbuie a nivelurilor interzise. Gordief pare îngrijorat. Beth merge cu pași mici. Nebunii aleargă în patru labe, văzându-și de treburile lor.

— Ne expuneți pericolului! șuieră David. Dacă suntem linșați de smintiții ăștia...

— Ce căutăm? întreabă Beth. În ce constă teoria dumneavoastră?

— Nu-i o teorie, rectifică Georges, ci mai curând un diagnostic. Mi-ați spus că tot Adăpostul funcționa de-acum cu energie artistică?

— Da, și?

— Atunci, dacă o să fiți un pic atentă, o să deosebiți două tipuri de posesiune foarte diferite între ele. Când mergi pe aici, nu-i observi de la început decât pe nebunii dominați de traumatismul electro-menajer, care se dau prăjitoare de pâine, uscătoare de păr, își duc existența zilnică preocupați doar de calitatea electricității...

— Nu ne spuneți nimic nou! rânjește David.

— Stați. Ceva mai încolo există un al doilea clan, al cărui comportament e întru totul diferit și care pare cruțat de nevroza mașinilor. Până acum nu făcusem legătura, dar incidentul de la cuve mi-a deschis ochii.

Cei trei înaintează lipiți de pereți, vorbind în șoaptă ca să nu atragă atenția bolnavilor rătăcitori.

— Unde vreți să ajungeți? suflă Beth.

— Dar nu înțelegeți? Pasta nutritivă pe care o trimiteți aici ca să asigurați alimentația nebunilor e bântuită așa cum erau și obiectele din dulapul magic!

— Bântuită de energia artistică?

— Da. Dar fenomenul de posesiune se află într-o etapă inițială mai puțin spectaculoasă decât cel declanșat de energia-fantomă, și de asta nu i se dă atenție.

Georges merge mai încet ca să se orienteze. Inima îi bate cu putere, aducându-i un gust de sânge în gură. Ezită, apoi localizează în sfârșit sala ocupată de femeile zâmbitoare. Acestea sunt tot acolo, înșirate de-a lungul pereților la intervale regulate, cu mâinile încrucișate pe pânțe.

— Uitați-vă, bâiguie el. Vedeți?

— Ce? mârâie David. Asta-i dovada dumneavoastră? Niște fete lovite de sminteală blândă și care zâmbesc în gol? Pentru asta ne-ați adus până aici?

— Dar deschideți o dată bine ochii! strigă Georges. Uitați-vă la atitudinea lor, la expresie... *Nu vă dați seama că o mimează pe Gioconda?*

Beth își stăpânește un zvâcnet.

— Stau sprijinite de perete ca niște tablouri puse din loc în loc într-un muzeu, explică Georges. Și asta nu-i tot. În sala de alături, niște tipi au făcut lăzi de lemn pe care stau cocoțați ca niște statui pe un pedestal! Haideți să-i vedeți...

David și fata înaltă și slabă par loviți de trăsnet. Georges e nevoit să-i scuture ca să-i pună în mișcare și îi duce în sala de alături. Niște bărbați tineri complet goi stau în echilibru pe socluri de lemn rudimentare și se strâmbă încercând să-și stăpânească stoic durerea provocată de crampele din picioare.

— Observați-le atitudinile! le cere depanatorul. Țsta-i *Gânditorul* lui Rodin! Celălalt e faimosul *Scrib ghemuit* de la Luvru! Iar ăsta-i *Moise* al lui Michelangelo... Spiritul operelor distruse e în ei, sunt contaminați, posedați.

Georges o apucă de încheietură pe Beth, care nu încearcă să se desprindă.

— Reconstruiesc ceea ce voi ați distrus! îi aruncă el în față. Și încă n-ați văzut totul. Există un stadiu și mai avansat al bolii. Haideți pe aici! Vizita continuă! Urmați-l pe ghid!

Georges găfăie, cuprins de o bucurie amestecată cu furie, care-i clocotește în arterele sclerozate, și trece pragul altei odăi. Fata mutilată e acolo, nemișcată, cu cearșaful înfășurat în jurul soldurilor, oferindu-și cioturile cusute curiozității vizitatorilor.

— Ăăă... asta..., bâiguie Beth.

— E *Venus din Milo*, completează Georges. I-au tăiat brațele pentru ca să fie reproducerea exactă a modelului. Priviți cioturile astea! Au respectat mutilările statuii de marmură: brațul drept retezat sub umăr, iar stângul smuls chiar de la subsuoară. Totul e identic: părul, pânza din jurul șoldurilor.

— Nu e cu puțință...

— Ba sigur că e! Probabil că i-a implorat pe ceilalți să realizeze operația asta de chirurgie sălbatică.

Beth se trage înapoi și-și dă pe spate cagula pentru a respira adânc.

— Dacă aveți dreptate, ne aflăm în pragul catastrofei! rostește ea. Asta înseamnă că suntem cu toții la cheremul unui fenomen similar și că de-a lungul lunilor vom cădea victimă operelor de artă care-și caută un corp! În cazul în care curentul se propagă prin pasta nutritivă, toată câmpia de tranzit se poate pomeni contaminată! Adăpostul nu mai prezintă nici o garanție de siguranță!

— Ei, haide! intervine Gordief. Să nu ne lăsăm cuprinși de panică. Cu siguranță că nu e vorba decât de cazuri izolate și de manifestări extreme. Probabil că doar operele mistice, puternic încărcate, provoacă tipul ăsta de perturbări, iar cele mai puțin cunoscute doar o exaltare estetică efemeră... Putem cel mult să ne temem că o să ne pomenim cu câmpia de tranzit plină de pictori amatori!

Încearcă să râdă, dar nu reușește decât să croncăne.

— Terminați cu prostiile! șuieră Georges. Știți bine că e mult mai grav decât pretindeți! Ați vrut să vă jucați cu o energie ale cărei mistere vă depășesc... Totul e viu, Gordief! Ar fi trebuit să vă gândiți la asta înainte de a vă pune pe vandalism!

Tânărul ridică pumnul. Beth se interpune. Statuile vii din „muzeu“ îi privesc fără bunăvoință, părând să nu-i aprecieze pe

acești vizitatori care se ceartă în loc să admire cele mai frumoase opere ale geniului omenesc.

— Hai să plecăm de aici, șoptește Beth, altfel o să-i indispunem până la urmă.

Străbate în diagonală sala, găsindu-și refugiu într-una din cabinele anexe. Nici nu a apucat însă bine să treacă pragul, că scoate un urlet de groază. Georges se repede, șchiopătând. Pe podeaua camerei zace un cadavru groaznic mutilat: o fată căreia i s-au tăiat capul și brațele. Sângele s-a uscat pe ciment, lăsând pete mari și negre în praf.

— Ooh! geme Gordief, oprindu-se în loc. Dar... ce are în spate?

În ciuda dezgustului, Georges se apleacă. Din cadavrul violaceu iese un miros respingător. Pe corpul nefericitei, în dreptul omoplaților, sunt cusute triunghiuri de piele, ce par să fie bucăți de piele luate probabil de pe o canapea sau un fotoliu. Sutura grosolane au fost făcute cu ajutorul unor tronsoane de cablu electric... Rezultatul nu arată prea bine.

— Dumnezeu! oftează brusc Georges. Bucățile astea de piele... sunt niște aripi... Au vrut să-i grefeze aripi!

— Nu pricep, mărturisește David.

— Gândiți-vă puțin: aripi, capul și brațele lipsă... E *Victoria din Samotrace*!

— Să plecăm de aici, geme Beth. E groaznic.

Georges o ia de umeri și o scoate din cameră. Nici el nu se simte prea bine. Duhoarea de carne descompusă și spaima îi întorc stomacul pe dos.

Tânăra mutilată îi privește cu o expresie de dezaprobare. O să vorbească? Sau tăcerea e obligatorie în incinta muzeului?

Georges se deplasează încet, ca un om care se dă înapoi din fața unui câine înfuriat, având grijă să nu-i întoarcă spatele. Cu

coada ochiului îi supraveghează pe tinerii cocoțați pe pedestalele lor. Cum se desfășoară viața aici? După ce reguli? Oare nu coboară de pe socluri decât să mănânce și să doarmă?

Oare sufletul operelor de artă distruse va înlocui încetul cu încetul fantomele ordinare care vegetează în capetele celorlalți demenți? Nebunia mașinilor va ceda pasul în fața exigenței sculpturilor și a pânzelor făcute pulbere?

Gordief bate în retragere fără să mai stea pe gânduri. Dacă nu s-ar teme să nu-i indispună pe oamenii-statui, ar lua-o la fugă, lăsându-i acolo pe Georges și pe Beth.

— Încet, vorbește depanatorul, care percepe o electrizare anormală a atmosferei.

E îngrijorat deoarece se știe mai vulnerabil decât ceilalți. Ca medium, el constituie o pradă perfectă pentru efluviile oculte ce plutesc prin sală.

În minte au început deja să i se infiltreze gânduri parazite... Georges se gândește că brațele lui Beth *sunt în plus și că ar fi o minunată Venus din Milo dacă ar binevoi să strângă puțin din dinți cât durează o amputare...* Georges scutură din cap, fără să reușească să alunge ideea sâcâitoare împlântată în adâncul minții sale. *Brațele lui Beth... Ar fi de ajuns o bucată de fier ascuțit, doar nu poate fi chiar așa de greu să tai un os, nu? De altfel, în privința brațului stâng, e suficient să smulgi humerusul din claviculă. Câteva ligamente de tăiat, și brațul se va desprinde singur. E ușor.* Georges respiră greu. Inima îi bate nebunește. E atât de sensibil la emanațiile energetice, încât nu are nevoie de nici un releu pentru a fi contaminat.

David și Beth, în ceea ce-i privește, nu simt nimic.

Georges simte că trebuie să-i împiedice să plece. Muzeul cere fără încetare noi opere. Sunt atâtea săli goale!

Georges merge încet, căutând o armă, un ferăstrău. Brațele tinerei femei îi devin insuportabile; trebuie să scape cât mai

repede de apendicele astea grotești. Numai recurgând la amputare, își va putea împlini destinul. Toate femeile visează să inspire o operă măreață... Nu e oare și mai sublim să devii tu însuși o operă de artă?

O să-i faci un serviciu, își zice el. Încă nu e conștientă de șansa care i se oferă, dar mai târziu, odată operația îndeplinită, o să-ți mulțumească pentru că ai făcut-o să fie nemuritoare.

Valul de sugestii se revarsă peste rațiunea lui, înăbușind orice urmă de logică. Georges simte vag că în el a pătruns ceva, care-i ia treptat în stăpânire voința. O energie psihică alcătuită dintr-o însumare fenomenală de vibrații nervoase. E ca un...

Ca un instinct de supraviețuire formidabil. Cererea de nezdruncinat a cuiva care nu vrea să moară.

Care nu POATE să moară.

Trebuie să colaboreze... Trebuie să intre în slujba acestei entități aflate în căutare de trup. Trebuie să o ajute să șlefuiască universul după chipul ei.

David și Beth au ieșit din sala de expoziție și merg de-a lungul coridorului, pășind pe lângă pereți.

Lui Georges îi zvâcnesc venele. Albul ochilor îi este străbătut de vinișoare roșii...

Lucrul ACELA e aici, în jurul lui. O voință, da. O poruncă. E ca și cum ar murmura la urechea depanatorului: „Trebuie să mă nasc, iarăși și iarăși. Eram de marmură și acum trebuie să mă mulțumesc cu carne... Va trebui să mă mulțumesc cu aceste renașteri aproximative până în ziua când îmi voi recăpăta iarăși trupul de piatră. Ajută-mă, omule. Ajută-mă să-mi reproduc înfățișarea, o dată în plus. Trebuie să mă văd, eu care am fost atâta amar de vreme oferită privirii oamenilor. Eu, care am fost expusă veacuri de-a rândul curiozității mulțimilor. Astăzi trebuie să mă contemlu ca să exist. Trebuie să mă văd, chiar dacă imaginea îmi

este reflectată de o oglindă ştersă sau uzată... *Pentru asta am fost creată. Nu exist decât prin privire.*“

Georges se sufocă. Incapabil să mai reziste poruncii, o ia la fugă şi se aruncă pe tânăra femeie, răsturnând-o pe podea. Beth scoate un urlet strident.

Bătrânul se întinde peste ea ca să o imobilizeze. Nu are cuţit, dar are dinţi!

Muşcă din carnea lui Beth prin cauciuc, încercând să sfâşie muşchii, să devoreze toată carnea aceea *în surplus*. *Toată carnea aceea inutilă...*

Ar vrea să-i explice victimei sale că procedează astfel pentru binele ei, pentru a face din ea o operă de artă... Dar nu poate vorbi, fiindcă are gura plină.

Beth urlă de durere şi se zbate. David, după o clipă de stupeoare, a început să-l lovească sistematic pe medium cu piciorul.

— Moşneag smintit! strigă el. Dă-i drumul, dă-i drumul odată!

Georges mestecă învelişul elastic al costumului de protecţie fără a reuşi să-l sfâşie. Tot ce izbuteşte e să o ciupească tare pe tânăra femeie.

Pumnul lui David îi cade peste ceafă, încât se aud vertebrele trosnind. Cu toate acestea, se încăpăţânează, mestecând şi muşcând. Dacă nu ar fi fost costumul de protecţie, ar fi ros deja carnea până la os, ar fi...

Inima i-o ia razna, ambalându-se, oprindu-se şi poticnindu-se.

Gustul sângelui i se amestecă în gură cu cel de cauciuc. Se rostogoleşte pe o parte. Retina îi este străbătută de fulgerări de lumină.

— Şi-a pierdut cunoştinţa, se aude vocea lui David. Să-l lăsăm aici şi să o ştergem.

— Nu, răspunde ecoul unui glas feminin, trebuie să-l luăm cu noi. Avem nevoie de el... E singurul care a înțeles ce se întâmplă în realitate. Ridică-l...

Georges se lasă în voia sorții. A eșuat. Forța necunoscută se retrage din el, încetișor. Acum nu mai e decât un om. Un om bătrân și bolnav, a cărui inimă nu știe dacă să bată prea tare sau să se oprească definitiv.

E luat pe brațe. Aude ușa sasului închizându-se cu un pocnet. David îl aruncă fără menajamente pe podeaua de ciment. Vizita s-a încheiat.

Muzeul se închide, își zice el proteste înainte de a se cufunda în neant.

Sarah e întinsă pe pat, în întuneric, cu ochii deschiși, ațintiți asupra ușii. Nu s-a dezbrăcat, iar gândurile i se învâlmășesc în minte, aducând-o într-o stare de confuzie învecinată cu febra provocată de meningită.

Dezvăluirile lui David o obsedează. Încearcă să se imagineze în postura de mamă animalieră, dar acest lucru se dovedește la fel de dificil ca și când ar încerca să reproducă gândurile unei țestoase de pe fundul bocalului în care vegetează. În ciuda tuturor eforturilor sale, nu reușește să provoace nici cea mai mică reminiscență. Are impresia că e o actriță care se forțează să intre în pielea unui personaj față de care nu are nici o simpatie. Opacitatea mnezică rezistă tuturor asalturilor, instaurând în creierul lui Sarah un fel de seif negru, al cărui cifru s-a pierdut; sau un fel de cameră funerară faraonică, a cărei localizare scapă tuturor pronosticurilor și care-i aduce la disperare pe arheologi.

Ajunge să se îndoiască din nou de David... Dacă a mințit-o cu unicul scop de a o îmboldi să se alăture comandoului exterminator? Putea să inventeze povestea aceasta la recomandarea lui Beth, pentru a face să se nască în ea un val de dezgust distrugător...

Sarah se agită. I se pare că trecutul ei de reproducătoare nu ar fi putut dispărea total. E drept că într-o anumită perioadă a vieții ei a fost chinuită de vise ciudate, dar nu și-a putut aminti niciodată conținutul lor. De altfel, a considerat întotdeauna povestea asta cu

inseminările artificiale o legendă. Brusc, se întreabă dacă David și colegii lui nu se folosesc de basmul ăsta de adormit copiii pentru a-și justifica politica de exterminare.

Și dacă ucid efectiv ca să elimine preaplinul de candidați? Sau ca să se descotorosească de subiecții nedemni de-a fi recrutați: bătrânii, infirmii, alcoolicii sau bolnavii mintali?

Dacă s-au lansat cu trup și suflet într-o cruciadă de epurare socială? Dacă stă să se gândească bine, nu i se pare chiar atât de absurd. De ce n-ar tria candidații selecționându-i în funcție de starea lor fizică și de coeficientul de inteligență? Procedând astfel, le-ar da neosupraviețuitorilor mai multe șanse pentru o viață nouă. Poate că au de gând să populeze noul paradis al Pământului regenerat cu niște îngeri lipsiți de orice defecte?

Nu există mutați, își repetă ea. E doar un basm în care au ajuns până la urmă să creadă și ei. În realitate, îi masacrează pe cei mai slabi, pe cei mai puțin dotați. Monstruozitatea nu e decât un pretext!

Sarah se ridică. Nu mai poate rămâne în interiorul Adăpostului. Poate că, în clipa aceasta chiar, David și Beth discută despre eliminarea ei.

Și apoi, nu-i place deloc ce se petrece în umbră. Se susotește prea mult în clipa de față. În sala cuvelor au avut loc în dimineața aceasta scene bizare și de neînțeles. David și mediumul s-au certat rău din cauza unui incident minor. Moșneagul părea să vestească iminența unei catastrofe misterioase.

Sarah se teme de depanator. I se pare că arată sinistru. Parcă ar fi un corb, o pasăre vestitoare de nenorociri. De altfel, are impresia difuză că l-a mai întâlnit cândva. Seamănă cu bătrânul acela cu șapcă de piele care o urmărea cu încăpățănare pe vremea când ținea prăvălia fericirii, sus, la suprafață. Faptul de a-l reîntâlni aici, în Adăpost, ar putea dovedi că avea dreptate când vedea în el un agent al IN-migrării pus să o supravegheze.

De când acesta a sosit aici, totul merge mai rău. Beth și-a pierdut zâmbetul și are tot mai multe gesturi nervoase, neîndemânate. David nu mai reușește să-și stăpânească ticul care-i deformează buza de sus la intervale regulate...

Sarah crapă ușa și iese pe culoar.

O ia spre sala de gardă. Computerul care administrează diferitele funcții ale Adăpostului trebuie să cunoască neapărat amplasamentul cabinei-obuz de care i-a vorbit David. Nu are nici un rost să se fi încercat ascunderea unui ascensor pe care toată lumea se teme să-l folosească!

Sarah se strecoară prin labirintul pereților de sticlă. Nebunii au fost drogați pentru noapte și zac de-a curmezișul paturilor fără să mai scoată nici un zumzet mecanic.

Tânăra femeie înlemnește, adulmecând catastrofa. Buncărul e ca o corabie care ia apă. Are presimțirea că, în câteva zile, totul se va prăbuși. O fată de la sectorul alimentar i-a spus că i-a văzut în după-amiaza aceasta pe David și pe Beth târându-l pe mediul lipsit de cunoștință de-a lungul culoarelor. Toate acestea par să prevestească lucruri grave.

Sarah se instalează la pupitrul terminalului. Consola e plină de pahare de cafea. Câteva dischete din *Survival Package* au fost stivuite într-un teanc, ca niște farfurii pe tejgheaua unei cafenele. Tânăra femeie ia două, pe care și le bagă în buzunar, fără să știe prea bine de ce. Poate din dorința de a lua cu ea un trofeu? Un trofeu... sau o eventuală dovadă?

Se apleacă peste consola de gestiune curentă și selecționează datele utilitare ale Adăpostului: planuri, rețea electrică, configurația conductelor funcționale.

În cele din urmă, găsește o proiecție a nivelurilor de locuit. Ascensorul se află la ultimul etaj, iar codul lui de propulsie este 666.

Sarah privește cu atenție ecranul, întipăririndu-și în minte traseul pe care îl are de urmat.

Acum trebuie să se miște repede.

Se descaltă ca să străbată nivelurile, iar experiența căpătată în timpul misiunilor nocturne o face să fie la fel de tăcută ca o umbră.

Trebuie să fugă înainte de a se lua decizia eliminării sale. Dacă David i-ar apărea brusc în față ca să-i taie calea, l-ar ucide fără șovăire...

La ultimul etaj, Sarah ajunge în sfârșit în fața ușii metalice a cabinei. E un batant ruginit, vopsit într-un verde-oliv oribil.

Sarah bate codul de deschidere pe claviatura minusculă încorporată în perete. Panoul alunecă într-o parte, dezvăluind o cabină strâmtă și matlasată semănând cu camerele capitonate dintr-un ospiciu de nebuni. Niște curele de piele îi oferă pasagerului posibilitatea de a se lega de oricare dintre pereții laterali. Un buton mare și roșu se află pe peretele din fundul cabinei. Placa oxidată de deasupra lui anunță:

Atenție, această cabină e propulsată cu ajutorul unei casete roșii. Utilizatorii sunt invitați să-și pună centurile de siguranță pentru a nu fi aruncați peste tot în cursul traseului. Odată apăsând butonul de aprindere, dispuneți de cincisprezece secunde pentru a vă echipa corect sau pentru a părăsi cabina.

Avertismentul nu are nimic încurajator. Sarah dă din umeri. Oricum, nu mai are de ales. Cu o lovitură de pumn, apasă butonul stacojiu, ca o ciupercă, și se grăbește să se lege cu centurile de siguranță.

Pe dată, se pornește o sonerie de alarmă, făcând-o să tresară. „Paisprezece secunde“, anunță o voce înregistrată.

Sarah își stăpânește anevoie un val de furie. Megafonul acesta va trezi tot Adăpostul!

Prin ușa întredeschisă deslușește culoarul gol. Dumnezeu! Cât timp mai are la dispoziție până când ceilalți vor sări din pat?

„Zece secunde“, rage goarna de fier.

O hărmălaie difuză răzbate de la etajele inferioare. Palieretele încep să răsună de tropăituri. O scară de fier răsună de zgomotul pașilor urcând în grabă...

„Opt secunde“.

Dacă ar fi bănuie așa ceva, ar fi pus niște obstacole, ar fi blocat ușile de comunicare... Sarah transpiră, prinsă în harnașamentul de piele care-i intră în carne.

„Patru secunde.“

În capătul culoarului apare David. E gol, cu Beth urmându-l îndeaproape.

— Nu! urlă el. Sarah, nu! Ieși de acolo!

— Imbecilule, vociferează Beth, apucându-l de umăr. Ce mai aștepti? Omoar-o! Omoar-o odată! Nu vezi că o să scape!?

David șovăie. În cele din urmă, își ridică brațul, iar Sarah întrezărește arbaleta pregătită.

— Trage! Trage odată! poruncește Beth. Ne cunoaște toate secretele, nu trebuie să iasă din Adăpost!

„Zero“, anunță megafonul.

Batantul metalic se închide chiar în clipa când săgeata străbate lungimea coridorului. Vârful de oțel se turtește de panoul blindat. În interiorul cabinei, Sarah închide ochii. Lumina s-a făcut roșie.

Dintr-o dată, sângele îi coboară în picioare, ca aspirat de o forță nevăzută. Cabina se năpustește cu un șuierat de rachetă care decolează.

O să sparg tavanul puțului de aerisire, își zice disperată tânăra femeie. Cabina se va zdrobi de plafonul ultimului etaj... Sau o să-l spargă și va țâșni în aer pentru ca apoi să cadă îndărăt ca un avion fără aripi...

Un șoc violent o comprimă de jos în sus, iar capul i se lovește de peretele capitonat, făcând-o să-și piardă cunoștința.

S-a sfârșit, își zice ea. M-am zdrobit.

Georges e întins pe pat. În piept simte o durere puternică. Are impresia că în cutia toracică i-a fost cusută o pisică sălbatică. Mâinile sale descărnate se odihnesc de-o parte și de alta a pântecului ca niște păianjeni goi și fără energie.

Beth stă țeapănă pe un taburet, manevrând flacoane și seringi în ambalaj steril.

— Vă e mai bine? întreabă ea, observând că depanatorul a deschis ochii.

Georges mormăie ceva. I se pare peste puterile lui să-și miște limba.

— Ați avut o criză cardiacă, afirmă tânăra femeie. Aveți nevoie de multă odihnă. O să vă vorbesc deschis: inima dumneavoastră este foarte uzată și nu va mai rezista unui alt infarct.

Georges își ridică anevoie mâna, vrând să spună că asta nu mai are nici o importanță.

— Ați fost posedat? îl întreabă Beth. De asta m-ați atacat?

— Nu posedat, murmură Georges, *entuziast*...

— Cum?

— *Entuziast* înseamnă literalmente *a-L avea pe Dumnezeu în tine*... Asta s-a întâmplat. Forța energiei artistice mi-a umplut brusc mintea. Am devenit interpretul ei... Agentul ei. Mi s-a părut capital să vă amputez pe loc. Dacă David nu ar fi fost acolo, cred că v-aș fi devorat ambele brațe fără nici o remușcare.

— Nu mă îndoiesc, face Beth cu un aer înțepat, frecându-și mașinal hematoamele de pe umeri.

Tânăra femeie ezită, frământându-se pe taburet. Se vede că e indispusă, îngrijorată.

— Vorbiți-mi deschis, spune ea, nu-mi ascundeți nimic. Suntem pierduți, nu-i așa?

Georges se strâmbă.

— Pierduți nu e poate termenul cel mai potrivit. Aș spune mai degrabă că suntem condamnați. Condamnați să devenim servitorii forței pe care ați crezut că o puneți în conservă. Într-un timp mai lung sau mai scurt, *ea vă va modela după chipul ei*.

Beth își mușcă buzele, pălind brusc.

— Credeți? bâiguie ea.

— Sunt sigur, suflă Georges. Încetul cu încetul, îi va contamina pe toți nebunii din zona interzisă, apoi va ataca personalul de întreținere retras aici... În sfârșit, va purcede la cucerirea câmpiei de tranzit. Asta va dura câteva săptămâni sau luni... Treptat, unul câte unul, veți cădea cu toții sub influența ei. Vă veți urca pe lăzi sau bidoane goale pentru a mima poza cutărei sau cutărei statui celebre... *Nu veți șovăi să vă mutilați atunci când operele vor prezenta degradări corporale*... Nu veți mai avea decât o singură grijă: să deveniți o oglindă desăvârșită, o imagine fidelă. În șase luni, câmpia de tranzit nu va mai fi decât un vast muzeu... O uriașă sală de expoziție. Vă închipuiți asta? Zece mii de „statui“ cocoțate pe conducte. Zece mii de refugiați luptând cu crampele ca să-și mențină postura cât mai mult timp cu putință!

Îi scapă un râs uscat, care se transformă într-un acces de tuse, smulgându-i o grimasă.

— Putem renunța la energia artistică, rostește Beth. David s-a înșelat, va fi pedepsit cum se cuvine pentru asta. Nu ar fi trebuit să renunțăm niciodată la utilizarea casetelor-fantomă.

— Haideți, știți foarte bine că nu există nici o scăpare. Dacă utilizați energia artistică, vă veți preschimba lent într-o armată de opere de artă vii; dacă vă întoarceți la energia-fantomă, veți sfârși posedați de sufletul morților! Oricum, veți sfârși într-o fundătură.

Trebuie să evacuați Adăpostul, să renunțați la mărețul mit al neosupraviețuitorilor, și să faceți cale înapoi. Instalați un megafon și strigați-le celor de pe câmpia de tranzit că trebuie să se întoarcă la suprafață. Nu există altă soluție. Trebuie să începeți să escaladați scara și să evacuați cât mai repede nivelurile de locuit.

— Imposibil! zbură Beth. Nu vor accepta niciodată. Vor crede că vrem să-i lăsăm pe dinafara paradisului. Va izbucni războiul! Se vor năpusti asupra peretelui de înregistrare!

Georges dă din umeri.

— Știu, spune el. Aveți dreptate, și am și eu dreptate. Sunt reunite toate condițiile pentru o catastrofă în toată regula. Dispuneți de zece sau douăsprezece mii de candidați la posesiune grupată în corturile din câmpia de tranzit. Sunteți liberi să-i utilizați cum vreți. Eu unul nu mă mai simt prea implicat.

— Chiar credeți că nu mai există alternativă?

— Nu. Mințile voastre, corpurile voastre vor deveni prada a două armate de vânători: morții și capodoperele, ambele aflate în căutarea unui suport de reîncarnare. Vă vor invada, prin intermediul hranei, al apei... Ați spus-o chiar dumneavoastră: sunt înzestrați cu o rapiditate remarcabilă. Se vor strecura de la un suport la altul: electricitatea, un filament de încălzire, hrana fiartă de aparatul respectiv... stomacul celui care va fi ingerat alimentul infestat. Întoarceți-vă la suprafață, acolo nu se utilizează încă energia artistică; în ceea ce privește fantomele, nici un *Survival Package* nu le-a dopat într-atât încât să le dea puterea de a modifica textura obiectelor.

Beth dă din cap în semn de negație.

— E imposibil, spune ea cu un glas stins. IN-migrația nu ne va autoriza niciodată să urcăm înapoi. Nu va înfrunta niciodată riscul de a lăsa să se întoarcă niște ciurmați ca noi, niște oameni suspecti de posedare. În cel mai bun caz, va fi astupată intrarea Adăpostului... Asta-i tot. Nu ne putem aștepta la nici un ajutor, Georges. Va trebui să învățăm să controlăm catastrofa.

— Atunci va trebui să vă descoperiți o vocație de paznici de muzeu! Zece sau douăsprezece mii de capodopere înseamnă muncă, nu glumă! Gândiți-vă un pic, vă așteaptă zeci de mii de ani de lucru! Atâta vreme cât energia va curge prin firele de alimentare, veți arunca în arenă noi prădători... Nu știu ce se va întâmpla când nu va mai rămâne nici un om întreg la cap ca să se ocupe de buncăr. Probabil că mașinile se vor opri una câte una și toți oamenii ăștia vor muri de foame.

— Poate că nu toți vor fi afectați, rostește precipitat Beth. De ce nu ar putea să rămână un nucleu de ființe lucide și sănătoase? Nici măcar cele mai groaznice epidemii nu sunt niciodată mortale în proporție de sută la sută!

— Exact, recunoaște Georges, puteți miza pe asta. La urma-urmei, există, cu siguranță, și niște refractari. Niște minți prea obtuze pentru a fi expuse oricât de puțin fenomenului de infestare. Le veți da o șapcă și un pământuf... Se vor plimba prin sala de tranzit și vor șterge de praf statuile! Din când în când, vor face dragoste cu vreo frumoasă Venus în echilibru pe pedestalul ei, care se va supune străduindu-se să-și mențină poza. Vă puteți închipui o *Venus din Milo* însărcinată? Muzeul reproducându-se pe căi trupești? Operele de artă înmulțindu-se sexual?

Beth își roade unghia degetului mare.

— Nu glumesc, insistă Georges. Tot ce spun acum se va întâmpla. Amputările vor produce morți, mulți morți din cauza condițiilor deplorabile de igienă. Acest fapt va compensa nașterile. Cu puțin noroc, populația va rămâne stabilă și Adăpostul nu va exploda. Una peste alta, muzeul poate viețui până când mașinile se vor opri din lipsă de energie.

— Într-o mie de ani, situația va evolua, subliniază Beth. Fantomele nu vor mai avea poate influență asupra minții copiilor născuți din mame posedate...

— Vreți să spuneți că odraslele statuiilor vor fi vaccinate împotriva fenomenului de posedare? Da, de ce nu?

— Copiii foștilor ciumați, s-a observat, în timpul marilor epidemii erau deseori imunizați împotriva bolii. Nu e interzis să sperăm că același lucru se va repeta aici. De altfel, avem încă timp să adaptăm computerul de administrare astfel încât să gestioneze complet distribuția energetică în lipsa oricărei intervenții umane. David poate să creeze un sistem de cuve automatizate pentru producția și distribuția pastei nutritive. Dispunem de un răgaz, așa că o să-l folosim pentru a face postul de comandă complet autonom! În felul ăsta...

— Veți fi liberi să înnebuniți fără să mai aveți grija administrației!

Beth se ridică, agasată, și se întoarce cu spatele. Georges nu mai face deja parte din viitorul ei.

— Primesc rămășagul, decretează ea. Am hotărât să cred despre copiii posedaților că vor fi imunizați împotriva acțiunii nefaste a energiei-fantomă.

— În definitiv, pariați pe mutanți...

Beth se tulbură și-și vâra mâinile în buzunarele pantalonilor.

— O să anunț IN-migrația, decretează ea. Voi expune situația noastră. Dacă nu sunt prea proști, vor înțelege necesitatea de a suspenda Operațiunea „Testoasa“.

Îi aruncă o privire depanatorului, care încearcă să se ridice într-un cot.

— Nu vă agitați, rostește ea sec. N-o să am prea mult timp să vă acord.

— N-aveți de ce vă teme, rânjește Georges. O să mor fără să vă deranjez. Nu vă cer decât un lucru...

— Ce?

— Un înregistrator de energie portabil... O capcană dintr-acelea de suflete care infestează orașul la suprafață. Aveți așa ceva pe aici, nu?

— Da. Dar ce aveți de gând?

— Să-l pun în funcțiune când inima mea o să înceapă să bată darabana pentru ultima oară.

— Vreți să vă... înregistrați? Vreți să deveniți o fantomă? Cunoscând tot ce implică asta?

— Da. Și faceți-mi o plăcere: când îmi veți găsi cadavrul, luați caseta și introduceți-o în fanta de alimentare a unui *Survival Package*...

Beth face ochii mari.

— A unui...? De ce?

Georges izbucnește într-un râs dureros.

— Pentru ca să trăiesc pe vecie printre obiecte, micuț. Ca să devin un obiect... N-am fost cel mai mare colecționar? O să ajung de cealaltă parte a oglinzii. Sau mai curând *de cealaltă parte a vitrinei*! E întrucâtva încoronarea carierei mele. O să devin ceea ce am venerat întreaga mea viață! Puteți înțelege asta?

Beth are o grimasă.

— Nu știu, spune ea, oricum vă veți primi înregistratorul. Dar nu așteptați infarctul următor ca să învățați cum să-l folosiți.

— Nici o grijă. Mulțumesc. Și drum bun, aveți în față o călătorie de o mie de ani. Poate că ne vom întâlni undeva, la cotitura vreunei posedări.

— Poate, murmură tânăra femeie, închizând ușa după ea.

Georges se întinde la loc. Conversația l-a epuizat. Își întinde mâna și ia oglinjoara lăsată pe noptieră, și-o apropie de față și se contemplă îndelung.

Atunci, articulând exagerat fiecare silabă, rostește șovăitor:

— *Mă numesc Georges Sarella. Am șaiszeci de ani... și am murit.*

Sarah dârdâie din cauza febrei și se ghemuiește și mai mult sub stiva de cutii de carton din care și-a făcut adăpost. O durere cumplită îi sfâșie șalele de fiecare dată când schițează o mișcare mai bruscă. Atunci când cabina-obuz s-a încastrat în plafonul puțului de ascensiune, șocul a fost atât de cumplit, încât tânăra femeie a crezut că șira spinării i se rupe în bucăți. Curelele de piele i-au pătruns până la sânge în umeri și în pânțele. Zguduitura a proiectat-o în față cu o brutalitate nemaipomenită și, preț de o clipă, a avut impresia că era dislocată, că brațele aveau să-i fie smulse și vor rămâne agățate de zid, prinse în centurile de siguranță.

Și-a pierdut cunoștința. Cabina oscila, înfiptă în cimentul tavanului, aidoma unui obuz ce poate exploda dintr-o clipă într-alta.

Lui Sarah i-a trebuit mult timp ca să-și recapete cunoștința. La început, a avut impresia că nu va mai putea face nici o mișcare, că trupul ei nu mai era decât un sac de carne umplut cu oase rupte, apoi și-a mișcat o mână, un picior. Și, imediat, durerea a izbucnit în josul spinării.

„Vertebre fisurate“, a diagnosticat ea. I-a trebuit mult timp să se elibereze de curele. Cabina vibra la fiecare gest pe care-l făcea, ca un teleferic blocat la jumătatea drumului și pe care vântul îl face să se leagne. *Se va desprinde*, nu înceta să-și repete Sarah. *Se va desprinde din punctul de impact pe care l-a scobit percutând plafonul și va cădea în fundul puțului... Trebuie să ies.*

Strângând din dinți din cauza durerii, s-a târât spre ușă. Din fericire, batantul a catadicsit să alunece în lături la prima tentativă și Sarah s-a pomenit în fața unui abis. I-a trebuit un minut pentru a înțelege că ascensorul fusese ascuns în interiorul unui coș uriaș de uzină.

Pe tubul de cărămidă încă înnegrit de funingine erau prinse trepte înconjurate de cercuri de siguranță. Sarah a început să coboare scara, abia stăpânindu-se să nu urle. De două ori a fost cât pe ce să-și piardă cunoștința și să se prăbușească în gol. Sub picioarele ei se întindea incinta uzinei dezafectate, plină de hangare ruginite. Când a pus în cele din urmă piciorul pe pământ, bluza i se lipise de pielea leoarcă de sudoare.

S-a târât până la uzină. Într-o clădire, a găsit niște salopete vechi de mecanic, parcă spălate în ulei. S-a îmbrăcat în cea mai puțin murdară, apoi s-a instalat pe o grămadă de cârpe, încercând să se odihnească, dar durerea a împiedicat-o să doarmă.

A rămas așa o zi întreagă, sperând că nemișcarea îi va vindeca durerile. Apoi a început să i se facă foame, sete și frig...

Sarah știe că trebuie să se miște înainte de a ajunge să fie prea slăbită. Când se ridică în șezut, vede orașul prin ochiurile de geam sparte. Se află de fapt în spatele marii țestoase de beton care marchează intrarea oficială în Adăpost. Ceva mai departe, peste acoperișuri, se deslușește domul bisericii Grand-Pilier. Un reflex de animal rănit o îndeamnă să privească această clădire din alte timpuri ca pe o vizuină unde își va putea linge rănille.

În dom vin puțini oameni. Cât despre preotul care mai ține slujba din când în când, e sigură că nu o va denunța. Poate că ar trebui să se târască până acolo? S-ar ghemui în fundul unuia dintre confesionalele acelea vechi, care nu mai sunt folosite decât foarte rar. Da, probabil că o idee bună. Ar putea chiar să mănânce alimentele pe care credincioșii le așază în fața statuiilor sfinților...

Sarah se ridică și din nou durerea îi explodează între șolduri. Tânăra femeie iese din hangar și merge până la gard. Străzile sunt ude. Un șir de oameni așteaptă în fața portalului țestoasei.

Dacă ar mai ține-o puterile, s-ar năpusti la ei și le-ar spune adevărul. Dar ar asculta-o? Sarah pornește de-a lungul stradelei. Își dă seama că poate fi identificată în orice clipă; cine nu o cunoștea pe „vânzătoarea de la prăvălia fericirii“?

Dar e aproape întuneric și nimeni nu-i dă nici o atenție acestei vagaboande îmbrăcate în zdrențe unsuroase.

Sarah face un larg ocol pentru a evita cartierul în care a locuit. În jurul ei se înalță turnurile negre ale imobilelor părăsite. S-ar putea ascunde într-unul din ele, bineînțeles, dar nu va trece mult și va muri de foame. Și apoi, există pericolul întruchipat în bandele de vagabonzi care jefuiesc locuințele părăsite. Nu vrea să ajungă jucăria lor sexuală. Nu, doar biserica reprezintă un adăpost acceptabil. Iminența prăbușirii stâlpului central îi ține pe nepoștiți la distanță. Pe deasupra, Sarah ghicește în mod obscur că încheierea logică a drumului ei se situează acolo, sub bolta fisurată, în vizuina aceea precară, în inima oului ce se poate sparge în orice clipă.

Pe pereți se văd afișele pe care se lăfăie portretul ei robot. Deasupra efigiei sale, cifrele unei prime considerabile par să alcătuiască o coroană de spini. Toate acestea nu mai au însă nici o importanță. Sarah nu mai e nimic. Și-a refuzat locul în paradis. În câteva zile, DESTROY va începe și el să o hăituiască, deoarece cunoaște secretele care fermentează în pânțele Adăpostului, iar cunoașterea aceasta echivalează cu o condamnare la moarte... IN-migrația va trimite după ea echipele ninja, ucigașii îmbrăcați în negru, care se vor răspândi prin tot orașul, răscolind cele mai mici unghere, patrulând prin clădirile părăsite, cumpărând de la vagabonzi cea mai mică informație ce le-ar permite să o „localizeze“.

Lațul va începe să se strângă. Nu e decât o chestiune de timp. Dacă ar mai dispune de capacitățile fizice de altădată, ar încerca

să plece cât mai repede din oraș, să se piardă în fostele teritorii devastate, dar nu mai e decât o infirmă care geme la fiecare denivelare a caldarâmului.

Îi va aștepta. Îi va lăsa să o încercuiască și, când vor fi acolo, în jurul bisericii, se va cățăra în genunchi pe scara cea mare ce duce în vârful stâlpului.

Va urca până în capătul coloanei, până la fanta de aramă hărăzită pomenilor.

Nu are nici un ban, dar are dischetele lui *Survival Package* luate din Adăpost... Le va arunca în interiorul stâlpului, sperând că dania aceasta suplimentară îl va face să se spargă.

Dacă zeii sunt de partea ei, îi vor acorda dreptul de a-i ucide pe torționarii săi...

Da, Sarah speră că sunetul de tamburină al dischetelor se va preschimba într-un tunet cumplit. Atunci pilonul se va sparge ca un urcior și din el vor țâșni rafalele aurite care-i vor lapida pe cei răi.

DESTROYER-ii vor fi distruși, primindu-și dreapta răsplată. Ucenicii-vrăjitori vor pieri în avalanșa pomenilor adunate de douăzeci de ani...

Sarah înaintează strâmbându-se de durere. I-ar plăcea ca dischetele de silicon să-și verse conținutul heteroclit, umplând interiorul stâlpului de piatră cu o adunătură înspăimântătoare de obiecte, materializând între pereții cilindrului de beton avuția derizorie a marilor magazine scoase brusc din neant!

E imposibil, bineînțeles, dar Sarah visează la avalanșa aceasta ca la o prăbușire izbăvitoare.

Sarah continuă să pășească anevoie. Cu coada ochiului, vede afișele care par să-i dea cu tifla, dar puțin îi pasă. Dacă are noroc, va aștepta să se însănătoșească în fundul unui confesional. Dacă steaua ei a hotărât să o părăsească, nu va pleca fără să-și fi aruncat pentru ultima oară pomana în fanta de aramă...

O, ce explozie frumoasă va fi! Și-o imaginează de pe acum. Vede pilonul dislocându-se și bolta năruindu-se. Aude vîind potopul de monede de aur rostogolindu-se pe lespezi, lovindu-i pe dușmanii ei ca gloanțele unui pluton de execuție.

Biserica dislocată îi va îngropa sub dărâmăturile ei, înălțându-le un mausoleu dizgrațios sub care vor putrezi, schelete fărâmițate cu gura umplută de dubloni și scuzi.

Va ispăși o dată cu ei, ea, Sarah-cea-Blestemată, cea care semănase moartea perfidă, cea care zămislise monștri.

Se va alătura tuturor celor pe care i-a aruncat fără știrea lor pe căile distrugerii: copiii-animale concepuți pentru a fi carne de tun, oamenii atât de obișnuiți căzuți victimă capcanelor pe care le pusese în secret în apartamentul lor... Toți cei la distrugerea cărora a contribuit.

*O exaltare stranie urcă în ea. Îi va aștepta pe hăitașii IN-migrației cu pieptul gol, oferit ploii de stalactite. Se va așeza în vârful scării, cu sâni ciuruiți de acele de calcar. Nu o va durea însă. Va aștepta, senină, ținând în căușul palmelor ostiile de silikon ale dischetelor furate din *Survival Package*.*

Când ucigașii și vânătorii de recompense vor trece pragul bisericii, o vor zări, cocoțată pe pedestalul ei de o mie de trepte. Albă, lividă, ciuruită de cuiele de calcar căzute din boltă. Dacă va fi îndeajuns de multă lumină, unii dintre ei vor avea poate răgazul să citească literele scrise pe fruntea sa cu litere de sânge.

O vocabulă cumplită și definitivă. Semnul însuși al condamnării lor. O sentință trasată cu vârful arătătorului...

Și care se va rezuma într-un singur cuvânt:

DESTROY...

Epilog

Minievska doarme dezbrăcată în sacul de dormit militar de culoare verde.

Lipit de buric, ține strâns un glob mare de cristal. Ghemuită astfel cu genunchii la piept, în poziție de fetus, pare o femeie însărcinată cu pânțele de sticlă...

Minievska moțăie, cu pleoapele întredeschise.

Prin ușa tăiată în peretele camionului-cisternă vede lacul vitrificat și pe patinatorii care se strâng laolaltă pentru a pune la punct o nouă tehnică de apărare.

Bătrâna strânge și mai tare globul de cristal, a cărui căldură are ceva surprinzător. „Eu sunt cea înghețată, constată ea. Sticla mi-a supt toată energia...”

Se ridică într-un cot. Deasupra acoperișurilor se înalță fuioare de fum. Ieri, serviciile IN-migrației au decretat închiderea temporară a Adăpostului și decizia aceasta a declanșat o năvală nebunească spre țestoasa de beton. Paznicii au reușit doar cu foarte mare greutate să-i respingă pe manifestanții care încercau să forțeze porțile metalice ale buncărului. A trebuit să fie folosite gaze neutralizante și tunuri cu apă pentru a-i face pe oamenii înarmați cu târnăcoape și leviere să dea înapoi.

Panoul blindat care închide intrarea în Adăpost a rezistat. De atunci încoace, mulțimea a făcut tabără de jur-împrejurul țestoasei cenușii, încercuindu-i pe gardienii IN-migrației. Farmaciștii

s-au aliat cu tinichigiii pentru a încerca să producă explozibili care să pulverizeze ușa clădirii.

Nimeni nu poate spune cum va degenera înfruntarea aceasta. Un lucru e sigur, și anume că închiderea Adăpostului i-a scos în stradă pe cei șovăielnici și pe veleitari, pe cei care, cu o lună în urmă, declarau că nu au nici un chef „să se închidă într-o gaură de șobolani“. Teritoriu interzis, Adăpostul devine astăzi o oază fantasmatică, un paradis rezervat unei mâini de privilegiați.

„Ajunge cu prerogativele! urlă sloganurile. Vrem să avem cu toții dreptul de a trândăvi în siguranță! Vrem să coborâm cu toții! Camarazi, mișcați-vă! Nu cedați capriciilor celor înstăriți care refuză astăzi să împartă binefacerile cu noi! Să ne cerem partea noastră de fericire... Și, dacă nu ni se va da, SĂ COBORÂM ȘI SĂ NE-O LUĂM SINGURI!“

Minievska privește fuioarele de fum încolăcindu-se deasupra acoperișurilor cenușii.

Totul merge prost, cerul se umple de semne rău-prevestitoare. Ca pentru a spori dezordinea, biserica Grand-Pilier s-a prăbușit ieri... Cupola dislocată a îngropat piața sub un morman de dărâmături în care jefuitorii s-au și apucat să scurme. Toată lumea știa că o catastrofă e iminentă, dar faptul că ea avusese loc într-o perioadă tulbure nu a făcut decât să amplifice confuzia generală.

Minievska trage fermoarul sacului de dormit și globul de cristal se rostogolește pe panta coapselor ei și cade. Bătrâna tremură de frig. Dându-se jos din pat, își trage la iuțeală pe ea veșmintele înțepenite de jeg și-și aprinde o țigară ca să se încălzească.

Pulberea de sticlă stârnită de vânt izbește în tabla camionului-cisternă. Patinatorii descriu cercuri largi peste zona vitrificată, temându-se de un atac de-al vandalilor. Atmosfera de haos care plutește peste oraș contaminează încetul cu încetul sufletul tuturor.

Minievska deschide un cufăr și scoate o pușcă veche și cutia de cartușe pe care le păstrează în eventualitatea unei ultime lupte

simbolice. Pe jos, globul de cristal interceptează razele soarelui, disociindu-le în benzi prismatice.

Ghicitoarea împietrește. În cursul nopții a fost asaltată de vise pe cât de stranii, pe atât de neînțelese.

A visat o sală imensă de muzeu plină de conducte. Reproduseri de statui celebre erau expuse din loc în loc, urcate pe pedestale improvizate. Erau acolo vreo sută de reproduceri după *Venus din Milo*... Și multe din ele erau... însărcinate?!

Paznici în uniformă se plimbau încolo și-ncoace pe culoarele dintre statui. Din când în când, unul din ei se urca pe un pedestal și, dându-și jos pantalonii, făcea dragoste cu o zeiță de marmură... Apoi din nou, ceva mai încolo, cu vreo nimfă sau naiadă.

Minievska nu a izbutit să pătrundă înțelesul ascuns al acestui simbol, dar a fost puternic impresionată de atmosfera realistă a visului. Sala betonată, brăzdată de canalizări, i s-a părut cumplit de ADEVĂRATĂ. Cât despre statui, a avut senzația fugitivă că erau vii. Dar asta era absurd, nu?

De unde i-au venit în cap asemenea imagini? Nu există țevi într-un muzeu și statuile expuse nu sunt niciodată puse pe lăzi de lemn sau pe bidoane goale... Pe deasupra, paznicii nu se dedau la asemenea simulacre erotice... Sau, cel puțin, așa crede ea.

Mai târziu, l-a visat pe Georges.

Chipul său apărea pe frontonul sculptat al unui dulap de stejar masiv... Zâmbea! Buzele de lemn începeau să se miște, iar gura de lemn începea să vorbească... „*Minievska!* spunea el. *Am reușit. Acum sunt cu ei. SUNT DE-AL LOR.*“

Părea fericit. Dulapul țopăia pe cele patru picioare ca pentru a veni în întâmpinarea ghicitoarei, după care chipul depanatorului se dizolva, pentru a se materializa din nou în desenele de pe tapetul de pe pereți...

„*Sunt de-al lor!*“ repeta el.

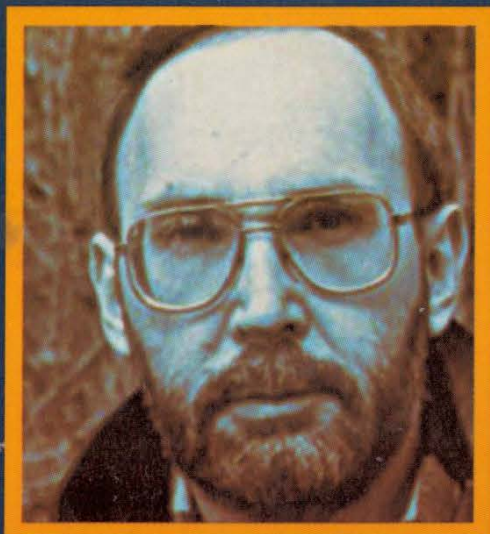
Minievska a sărit din somn. Globul de cristal lipit de pânțele ei rece era fierbinte... Ca un paratrăsnet care tocmai a absorbit zigzagul strălucitor al unui trăsnet.

Globul a captat ceva, nu se poate împiedica să-și spună bătrâna. O emanație, un mesaj pe care Georges a încercat să mi-l transmită de... dincolo. E mort. E mort și-și are lăcașul în chiar centrul lucrurilor...

Minievska rămâne perplexă. Enigma o depășește. Ridică din umeri și iese în pragul ușii.

Zona vitrificată strălucește în soare. Se aud scârțâind lamele patinatorilor care-și ocupă posturile de luptă. Vandalii nu vor întârzia să-și facă apariția.

Minievska ia pușca. Îi e frig. A dormit prost. În noaptea aceasta, globul de cristal i-a furat toată căldura.

Într-un Paris vitrificat parțial de un recent conflict nuclear, criza energetică face ravagii. Pentru a rezolva penuria, un grup de savanți a găsit soluția de a converti sufletul morților în electricitate. De-acum, kilowații ies direct din cimitire! Energia-fantomă e moartea pusă în slujba aparaturii electro-menajere, e lumea cealaltă comandată de un comutator, fluviul morților ce se scurge prin filamentul unui bec electric, carburantul de dincolo de mormânt datorită căruia mâine veți putea să vă băgați o fantomă în motor! Dar, așa cum va afla Georges, mediumul-depanator, care vindecă televizoarele doar punându-și mâinile pe ele, energia-fantomă e și... infernul!

Autorul

Serge Brussolo a scris până acum patruzeci de cărți aparținând unor genuri diverse, cum ar fi SF, romanul fantastic, romanul polițist sau de aventuri. Originalitatea și forța imaginației sale i-au adus (printre altele) Premiul Apollo pe anul 1984.

ISBN 973-723-106-6

www.lucman.ro
comenzi@lucman.ro